

INTERNATIONAL BESTSELLER
THE WAY OF THE COCKROACH
Craig Hovey

Chuyện của chú gián

GIẢI PHÁP
TỐI ƯU
CHO BẠN

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

LỜI GIỚI THIỆU

Không phải ngẫu nhiên mà Craig Hovey lấy con gián, một con gián thực sự theo nghĩa đen, làm một trong hai nhân vật chính cho tác phẩm của mình. Nếu bạn biết rằng loài vật xuất hiện từ thời tiền sử này (trước khủng long khoảng 150 triệu năm và trước khi tổ tiên chúng ta biết đứng thẳng và đi bằng hai chân khoảng... 300 triệu năm) có một bản năng sinh tồn mạnh mẽ, vượt qua mọi biến đổi khí hậu và địa chất khắc nghiệt nhất để sinh sôi nảy nở trên khắp mặt đất cho đến ngày nay, bạn sẽ hiểu ngay vì sao tác giả lấy chú gián Gregory làm biểu tượng cho sức mạnh của tồn tại và bí quyết thành công trong quyển sách của ông.

Thành công trong công việc và hạnh phúc trong tình yêu là ước mơ muôn thuở của con người. Thế nhưng, trong cuộc sống hiện đại, để

đạt được ước mơ này, mỗi người cần phải nỗ lực và phấn đấu rất nhiều.

Cuộc sống của chúng ta đang ngày càng trở nên sôi động và theo đó, môi trường kinh doanh ngày càng trở nên khốc liệt. Thế nhưng, một điều dễ nhận thấy là việc cạnh tranh ngày nay không chỉ diễn ra giữa các công ty mà còn tồn tại ngay trong bản thân mỗi tổ chức. Do vậy, nếu chúng ta không biết cách hoàn thiện bản thân cũng như nắm bắt được quy luật tồn tại trong môi trường cạnh tranh đó, việc trở nên lạc hậu hoặc bị đào thải là điều khó tránh khỏi.

Tương tự cuốn sách kinh điển *Ai lấy miếng pho mát của tôi?* của tác giả nổi tiếng Spencer Johnson, "**Chuyện của chú gián**" của Craig Hovey là một câu chuyện ngụ ngôn sâu sắc nói về cách thức ứng phó với thay đổi, cho dù đó là thay đổi trong công việc hay trong cuộc sống. Câu chuyện bắt đầu vào một buổi sáng sớm, khi đó, Joseph, một quản lý cấp trung đang đau đầu với hàng loạt vấn đề cần phải giải quyết, cả trong công việc lẫn tình cảm, bất ngờ nhìn thấy một con gián trên bàn làm việc của mình. Sau khi thương lượng để không bị giết, con gián đồng ý hướng dẫn Joseph mười "*Nguyên tắc của loài Gián*" để giúp anh đạt

được thành công như mong muốn. Dù nhận được sự giúp đỡ bất ngờ từ chú gián thông minh, nhưng bản thân Joseph cũng đã cố gắng rất nhiều để có được kết quả như mong đợi. Đây chính là thông điệp mà tác giả muốn gửi gắm đến chúng ta: *Mỗi người phải luôn nỗ lực cho mục tiêu mà mình đã đề ra, còn những yếu tố khác chỉ đóng vai trò hỗ trợ khách quan mà thôi.*

Mười nguyên tắc mà chú gián thông minh mang đến cho nhân vật chính trong câu chuyện cũng chính là mười bài học cần thiết giúp chúng ta giải quyết những khó khăn trong công việc cũng như những khúc mắc trong quan hệ tình cảm. Với văn phong tự nhiên và hóm hỉnh, Craig Hovey đã mang đến cho độc giả những lời khuyên sâu sắc và bổ ích.

Thành công không tự nhiên mà đến. Nó là sự kết hợp của rất nhiều yếu tố, trong đó có sự nỗ lực không ngừng của bản thân mỗi người cùng với một chút may mắn. Với "**Chuyện của chú gián**", chúng tôi hy vọng bạn sẽ tìm thấy chìa khóa để thành công trong công việc cũng như trong cuộc sống.

- First News

Chương Một

Bạn không có gì để sợ ngoại trừ chính bản thân mình

Joseph mệt mỏi nhìn đồng hồ - vẫn chưa đến 6 giờ sáng, nhưng anh lại đang cầm cúi bên bàn làm việc, cố gắng vắt óc tìm mọi cách nhằm chuyển đổi kết quả kinh doanh âm đạm trong tháng. Nếu không đề xuất được phương án khả thi, anh có thể bị sa thải khi trình lên ông Harshfeld sau giờ ăn trưa. Joseph hình dung cảnh tượng ông Harsh, trong cương vị của một ông chủ như cách mà ông luôn thích được gọi, đang ngồi phía sau một cái bàn lớn bằng kim loại, vừa lắc lắc đầu vừa cau mày trong khi vấn

giả vờ lắng nghe anh nói. Cặp lông mày rậm rạp thỉnh thoảng lại nhướn lên, hạ xuống phía trên đôi mắt lạnh lùng, vô cảm. Bên dưới vầng trán rộng và nhẵn thín của ông, đôi mắt trông càng gần nhau hơn.

Cảnh tượng này khiến anh bất giác rung mình.

Mặt trời chỉ vừa mới ló dạng và dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn nhỏ xiu, Joseph bắt đầu ngày làm việc mới của mình trong sự tĩnh lặng hoàn toàn. Anh lơ đãng đưa tay kéo ngăn kéo trên cùng và lấy ra một thỏi bánh dinh dưỡng mà Monica, cô bạn gái của anh cứ đoán chắc là cô lợi cho sức khỏe và tuổi thanh xuân. Mỗi miếng bánh đều rất tốt cho sức khỏe, từ nguyên liệu làm vỏ bánh cho đến phần nhân bánh. Điều đáng nói là khi những thành phần này kết hợp với nhau lại tạo nên một chiếc bánh có mùi vị thật dễ sợ.

Căn phòng yên tĩnh đến lạ. Joseph biết mình sắp có thêm một ngày dài nữa nên anh cố nuốt miếng bánh. Anh tập trung vào những con số tàn nhẫn trước mắt đến nỗi chẳng thèm nhìn gói bánh trong khi xé phăng miếng túi và há miệng cắn một miếng.

Có cái gì đó rơi xuống chồng giấy trước mặt. Tiếng động rất khẽ nhưng giữa sự yên lặng của căn phòng này, Joseph nghe thấy rất rõ. Anh cúi người một chút để nhìn rõ hơn. Nó là một cái gì đó màu nâu, dài khoảng năm centimét.

Nó là một sinh vật sống!

Ôi trời, một con gián!

Sinh vật kinh tởm kia rơi xuống trong tư thế nằm ngửa, mấy cái chân của nó ngo nguẩy dử dỗi. Nó đang cố gắng lật trở lại để chạy trốn. Nhưng nó không tài nào làm được điều đó. Joseph nhanh tay chộp quyển sách hướng dẫn sử dụng máy in phía bên phải. Con gián khiến anh hết sức sợ hãi và anh định hy sinh tờ giấy nằm trên cùng để giết nó.

Khi Joseph nhấc quyển sách lên và chuẩn bị giáng một đòn chí mạng lên con gián thì bất chợt anh nghe thấy một giọng nói khẽ vang lên.

- Dừng... Dừng! Xin anh thương tình đừng giết chết tôi.

Joseph hoảng hốt nhìn quanh. Hẳn là có ai đó đang muốn chọc ghẹo anh. Nhưng Joseph chợt nhớ ra rằng tất cả đồng nghiệp của anh đều ít khi đến công ty sớm thế này. Giọng nói đó lại cất lên:

- Làm ơn đừng giết tôi. Tôi bị ngã và không thể lật ngược lại được. Xin hãy thương tình, tôi còn có những đứa con và chúng cần có tôi!

- Ai đó? - Joseph dè dặt hỏi với giọng can đảm nhất. - Tôi biết anh ở đâu đây thôi... Anh và trò đùa của anh. Thôi, ra đi nào. Tôi chỉ muốn giải quyết cho xong công việc ở đây thôi.

- Tôi không đùa đâu. Tôi ở ngay trước mặt anh đây này.

Giọng nói đó cất lên từ một con gián sao? Không thể thế được! Joseph cho rằng hẳn có ai đó đã bày trò cài máy ghi âm trên bàn làm việc của anh và bật băng phát. Nhưng những cái chân vẫn đập liên tục và không những thế, anh còn nhìn thấy cái râu của con gián đang ngo nguậy trên tờ giấy.

- Ôi, mình bắt đầu thấy mệt rồi. - Joseph lau bàu. - Mình phải nghỉ một chút hoặc làm một cái gì khác... Mình bị ảo giác rồi.

- Anh không bị làm sao đâu. Tôi là có thật mà. Và nếu anh không có ý định giết tôi, anh có thể lật ngửa tôi lại được không? Tôi hứa sẽ không làm phiền anh thêm lần nào nữa đâu.

Joseph nhìn con gián một lần nữa. Bây giờ, những cái chân của nó đập chậm hơn ban nãy, thỉnh thoảng có vài cái nảy mạnh nhưng rõ ràng là nó không thể chạy đi đâu được. Anh nhắc quyển sách hướng dẫn sử dụng máy in lên lần nữa.

- Liệu có thật là mi đang nói không đấy? Nhưng xui cho mi rồi, ta rất ghét gián.

- Đứng, đứng. - Những cái chân lại bắt đầu vung vẩy điên cuồng. - Xin đừng giết tôi, tôi có thể giúp anh mà. Tôi hiểu được mọi khó khăn của anh trong công việc ở công ty cũng như những rắc rối trong quan hệ tình cảm của anh với Monica ở nhà. Tôi thật sự có thể giúp được anh mà.

- Cái gì? Làm sao mi, một con gián lại biết tên bạn gái của ta và có thể giúp ta được? Thật không thể hiểu nổi.

- Điều đó là có thật. Và tôi còn biết nhiều điều hơn thế nữa. Chẳng hạn, tôi biết căn phòng của anh rất nhỏ và giữa anh và người bạn gái đang tồn tại khá nhiều bất đồng. Tôi còn biết cả kế hoạch đám cưới của anh cũng như việc anh chị dự định sẽ đi đâu trong tuần trăng mật nữa. Không chỉ có thế...

- Làm sao mi có thể biết về đám cưới của ta được khi bản thân ta còn chưa có ý định kết hôn. Mà thậm chí ta đã kết hôn đi chẳng nữa thì làm sao mi hiểu được tuần trăng mật là gì chứ.

- Tên tôi là Gregory và tôi đã đến căn hộ của anh nhiều lần rồi.

- Cái gì? Không thể thế được. Ta sống cách đây hơn mười lăm kilômét, sao người có thể đến đó được? - Joseph không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

- Việc đến nhà anh thật ra rất đơn giản. Tôi chỉ cần đi nhờ một trong những ngăn rỗng trong cặp tài liệu của anh là đến được đó rồi.

Joseph bỗng cảm thấy buồn nôn mặc dù bao tử của anh đang rỗng.

- Thật là kinh khủng. Ý mi là ta đã mang một con gián về nhà hả? Monica mà biết được chuyện này thì sẽ giết chết ta mất.

- Anh đừng lo. Cho đến giờ thì chỉ có mình tôi đi đến nhà anh thôi. Chỉ riêng món rau trộn dưa chuột mà anh mang vào văn phòng này cũng đủ để mấy người bạn của tôi tránh xa rồi.

- Để ta giải thích cho mi hiểu. Cách đây vài tháng, mẹ ta đến chợ và làm món rau trộn mà ta rất thích. Ta đã mang theo một ít cho bữa trưa hôm đó.

- Và anh đã để chúng trong một cái hộp cú rích, lại còn làm tung tóe khắp nơi nữa chứ. Không những vậy, sau khi ăn xong, anh còn để cái hộp nguyên như vậy suốt cả tuần lễ. Kinh khủng, đúng là kinh khủng. - Gregory tặc lưỡi nhớ lại.

- Sao lại kinh khủng? Chẳng phải loài gián của mi ăn bất cứ thứ gì hay sao?

- Nhưng chúng tôi không ăn dứa chuột. Tất cả bọn tôi đều ghét dứa chuột.

- Hừm, ai mà biết được loài gián các người lại kén chọn như vậy chứ. - Joseph bĩu môi.

Nói xong, Joseph nhìn miếng thức ăn còn vương vãi trên bàn, anh chột buột miệng hỏi:

- Này, lúc này mi đang làm gì mà bị rơi xuống bàn của ta vậy?

- Tôi đang ăn sáng.

- Ăn sáng? - Joseph há to miệng. - Giờ thì ta bệnh thật sự rồi.

- Anh đừng rên rỉ như vậy. Tôi chỉ mới nhấm nháp lớp keo bên ngoài vỏ bọc thôi mà. - Gregory vội vàng thanh minh.

- Mi có chắc là không đụng vào bất kỳ miếng bánh nào của ta không? - Joseph hỏi lại, vẻ dò xét.

- Chắc chắn rồi. Những thứ đó trông chẳng hấp dẫn gì cả. - Gregory nhún vai đáp.

- Ý mi là hồ keo ngon hơn loại bánh đó hả?

- Hẳn là ngon hơn rồi. - Gregory xác nhận.

Joseph ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

- Có thể mi nói đúng.

- Bây giờ, anh đã biết là tôi không hề làm hỏng thức ăn của anh, xin anh hãy lật ngược tôi trở lại.

Tuy chẳng tin vào bất cứ điều gì vừa xảy ra, Joseph vẫn lấy ra một cây bút chì ở ngăn giữa của chiếc bàn làm việc và đặt nó sát bên Gregory. Ngay tức khắc, chú gián lấy 3 chân bên trái chup lấy vật tựa và lật úp người lại.

Gregory vừa ưỡn thẳng người vừa nói:

- Xin cảm ơn anh, tôi thấy dễ chịu hơn rồi. Còn bây giờ, để đền ơn lòng tốt và sự giúp đỡ của anh, tôi sẽ mang đến cho anh một điều bất ngờ.

Joseph cau đôi mày, giọng vẫn còn hoài nghi:

- Mi sẽ làm gì cho ta? Một căn phòng miễn phí trong cái ổ gián của mi à?

- Không. Tôi sẽ chỉ cho anh cách thay đổi cuộc đời mình.

Joseph nhìn sững con gián một lúc rồi lắc đầu, giọng hoài nghi:

- Ta biết mi đã từng đến nhà ta một vài lần và biết những điều mà ta phải thừa nhận là khá ấn tượng đối với một con gián như mi. Nhưng ta thật sự nghi ngờ việc mi dám hứa là sẽ giúp ta thay đổi cuộc đời.

- Anh nghe đây, loài gián chúng tôi xuất hiện từ thời tiền sử, trước khủng long khoảng 150 triệu năm và trước khi tổ tiên loài tinh tinh biết cách đi bằng hai chân khoảng 300 triệu năm. Chúng tôi là những sinh vật lâu đời nhất tồn tại được cho đến ngày nay và giống như tất cả những loài sáu chân dễ thích nghi và lâu đời

nhất hành tinh, chúng tôi luôn nằm ngoài ngưỡng đào thải của sự tiến hóa. Tin tôi đi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, những con gián cũng sẽ biết cách tồn tại và đạt được thành công. Nếu anh biết những điều mà chúng tôi biết thì có thể anh sẽ giải quyết được toàn bộ những rắc rối của mình đấy.

Joseph lắc lắc đầu, hy vọng cử động đó có thể làm tan biến ảo ảnh về một con gián biết nói trên bàn làm việc của mình.

"*Có thật là mình đang chuyện trò với một con gián không nhỉ?*", Joseph đắm chiêu suy nghĩ trong một cảm giác pha trộn giữa choáng váng và kinh hãi.

Gregory im lặng chờ đợi.

- Thậm chí nếu chuyện này xảy ra thật, - Joseph nhượng bộ và tiếp tục nói với con gián, - thì làm sao mi có thể chỉ bảo cho ta biết được điều gì nên làm để quản lý một công ty? Dù sao đi nữa mi cũng chỉ là một con côn trùng mà thôi!

- Sao anh kém thế. - Gregory tự hào giới thiệu. - Tiết lộ với anh, tôi là thành viên của tổ chức *Supella longipalpa*, một tổ chức tương tự

như Mensa ^(*) của thế giới loài người vậy. Không những vậy, tôi còn là thành viên sáng giá nhất của tổ chức này. Chúng tôi lúc nào cũng thích trú ngụ ở những nơi ấm áp như thư viện hoặc các thiết bị điện tử. Chúng tôi thường dùng thời gian của mình vào việc đọc sách hoặc các dữ liệu trong máy tính nhằm phục vụ cho những mục đích lâu dài.

- Ý mi muốn nói đó là nơi để mi học cách nói chuyện?

- Đôi lúc chúng tôi cũng viết lách nhưng đó chỉ là cách để có thêm một chút kinh nghiệm thôi. Bây giờ hãy để tôi chứng minh năng lực của mình bằng cách nói cho anh nghe những gì tôi đã biết được từ điện thoại và máy tính của công ty anh.

Joseph hết sức kinh ngạc khi nghe Gregory kể những điều nó biết về công ty anh. Nó mô tả thật chi tiết về công ty cũng như về những thông tin bên lề đầy thú vị. Con gián nói về những cuộc đấu tranh quyền lực, những liên

(*) Mensa: Câu lạc bộ dành cho những người có chỉ số thông minh (IQ) cao nhất thế giới. Mensa được 2 luật sư người Anh thành lập năm 1946 với mục tiêu tạo ra một tổ chức cho những người có IQ nằm trong "top" 2% dân số. Ngày nay, Mensa có hơn 100.000 thành viên thuộc 100 quốc gia trên khắp thế giới.

minh mật, những chiến lược và thậm chí cả những mối tình lãng mạn trong công ty anh. Joseph vừa lắng nghe vừa xoa xoa cằm:

- Có lẽ chú mày thật sự có cái gì đó mà ta cần học hỏi. Thật là may mắn khi bạn này, ta không nghiền nát chú mày ra.

- Anh nói đúng đấy. Có vô số điều thú vị mà loài người các anh có thể học được từ chúng tôi.

- Con gián nhìn quanh một lượt rồi tiếp tục. - Nhân lúc chẳng có người nào khác ở đây, tôi sẽ chỉ cho anh Mười Nguyên tắc của loài Gián.

- Chú mày đang đùa cợt ta phải không? Thế nào là Mười Nguyên tắc của loài Gián?

Gregory phớt lờ câu nói đầy tính chế giễu đó và trèo lên cái chuốt bút chì của Joseph, chân cầm một cây que. Trông nó lúc này chẳng khác gì một vị giáo sư đã sẵn sàng cho bài giảng của mình.

- Trước đây chúng tôi đã cố gắng khuyên loài khủng long nhưng chúng không chịu nghe. Tôi hy vọng anh sẽ may mắn hơn chúng. - Gregory bắt đầu.

Joseph hỏi, giọng đầy nghi ngờ:

- Gián mà cũng có thể nói chuyện được với khủng long à?

- Chắc chắn rồi, làm sao anh sống sót được nếu như anh không thể hiểu được những gì các sinh vật khác đang nói về mình?

Gregory đối đáp lại với vẻ tự hào không giấu giếm. Joseph ngẫm nghĩ một chút về thành tích nghèo nàn của mình khi còn ở trường trung học. Không thể tưởng tượng được việc một con gián lại thông minh hơn anh. Không những vậy, điều tệ hại ở đây là con gián này biết nhiều chuyện về công ty hơn cả anh. Nghĩ vậy, Joseph bắt đầu phản bác lại:

- Nếu chú mày và tổ tiên của chú mày thông minh như vậy thì làm sao phải mất đến hàng triệu năm các người mới có thể đạt tới mười nguyên tắc đó?

Gregory rung rinh cái râu của nó theo cái cách mà Joseph có thể nói là hạ cố. Chẳng lẽ nó đang xem thường anh? Tốt, bản chất của nó bắt đầu lộ diện rồi đây.

- Mười Nguyên tắc của loài Gián chỉ là nội dung tóm tắt những điều chúng tôi học hỏi được qua các thời kỳ mà thôi. Anh đừng vội chế nhạo

các nguyên tắc của chúng tôi cho đến khi loài người các anh có thể sống sót được ít nhất đến vài triệu năm nữa. Khoảng thời gian đó cũng đủ dài để loài người có thể tự kiểm chúng tất cả.

- Thôi được rồi ngài Gián! Loài côn trùng nhỏ bé chú mày có lẽ từng trải hơn loài người chúng ta, nhưng hãy nhìn vào những thành quả mà loài người đã đạt được. Thử gọi tên một thứ gì đó mà loài gián đã làm rồi đem so sánh với... tốc độ phát triển của Internet chẳng hạn.

Nói vừa dứt lời, Joseph uốn ngực lên một chút, hếch cằm về phía Gregory và chờ đợi.

- Không có gì khó cả! - Gregory chế giễu. - Loài người các anh cũng đã chế tạo ra vũ khí hạt nhân, đúng không?

- Chắc chắn rồi, thế thì sao?

- Theo anh, chuyện gì sẽ xảy ra nếu như có một trái bom nguyên tử được cài bên dưới bàn làm việc của anh và nổ tung trong khi anh đang ngủ hoặc đang ở một nơi nào đó cách đây một kilômét?

Trước khi trả lời câu hỏi của con gián, Joseph liếc mắt nhìn khoảng trống tối thui phía dưới bàn làm việc của mình.

- Dĩ nhiên là ta sẽ chết. Nhưng chú mày muốn ám chỉ điều gì?

- Nhưng anh biết không, một con gián lại có khả năng chịu đựng mức phóng xạ gấp tám lần như vậy. Trong khi loài người các anh chỉ khoe khoang về thứ Internet khá ấn tượng thì chúng tôi đã có một bước tiến hóa khổng lồ và thoát khỏi mối đe dọa thường nhật của tất cả các loài vật sống trên trái đất này. Loài người cứ không ngừng thổi phồng mình lên, còn chúng tôi sẽ cứ tiếp tục sống và vượt qua tất cả những biến cố có thể bất ngờ xảy đến.

- Thôi được, thôi được rồi ngài Gián vênh váo! Thế những nguyên tắc của chú mày là gì và sẽ được áp dụng trong những hoàn cảnh nào?

Gregory đáp:

- Mười Nguyên tắc của loài Gián đều liên quan đến một thách thức quan trọng nhất, đó là việc đương đầu với những biến cố của cuộc sống. Làm thế nào để có thể tồn tại được ở mọi nơi, trong mọi điều kiện cũng như tiếp tục phát triển và tiến hóa lâu dài trong khi những sinh vật thông minh hơn, mạnh mẽ hơn lại bị diệt

vong? Đây là một vấn đề mà loài người các anh rất ít quan tâm.

- Làm sao chú mày có thể nói thế được? Loài người luôn luôn đấu tranh để sinh tồn. Thế chú mày nghĩ gì về các cuộc chiến tranh của loài người chúng ta?

- Những cuộc chiến tranh của loài người là điều đáng sợ nhất. Nó chính là mối đe dọa cho sự sống và thành công hiện có của họ.

- Đe dọa sự sinh tồn à? Thế nhưng hiện nay còn có rất nhiều điều để lo lắng, sợ hãi, chẳng hạn như nạn khủng bố, những căn bệnh hiểm nghèo... và còn nhiều điều khủng khiếp khác.

Gregory kiên nhẫn đợi Joseph nói xong rồi mới trả lời:

- Vấn đề ở đây không phải là cái chết hoặc bệnh tật làm con người sợ hãi mà là sự lo sợ của chính loài người các anh về chúng.

- Chú mày nhắc lại xem nào? - Joseph yêu cầu.

- Tại sao lại chuốc lấy những nỗi lo khi mà bản thân anh biết rằng mình hoàn toàn không có khả năng thay đổi chúng. Những lo sợ này

sẽ ám ảnh anh suốt đời. Nếu một người nào đó có khả năng giải quyết những vấn đề khiến anh phải lo nghĩ, họ sẽ điều khiển được anh, tương tự như người đứng sau giựt dây một chú rối vậy.

- Vậy loài gián chú mày đã làm gì để không phải hoảng sợ như thế? Chú mày muốn nói là chú mày hoàn toàn không sợ những người rất ghét và luôn giết chết bất kỳ con gián nào mà họ nhìn thấy phải không?

- Thay vì sống trong tình trạng hoảng sợ như nhiều người trong các anh vẫn làm, chúng tôi tập trung vào những mục tiêu mà bản thân chúng tôi có thể kiểm soát được.

- Mục tiêu gì?

- Đó là việc kinh doanh của chúng tôi. Chẳng hạn, dù không thể làm được như những nhà chế tạo bom nhưng chúng tôi có thể làm nhiều việc liên quan đến những vấn đề thực tế hơn. Và đó là lý do tại sao chúng tôi luôn là những sinh vật sống lâu.

Joseph thở dài và thốt lên:

- Thật không thể tin là có lúc ta lại ngồi nói chuyện với một con gián - vua của những triết

gia. Vậy là không có gì khiến chú mày lo sợ, phải vậy không?

- Không, tôi rất sợ một điều. - Gregory lắc đầu.

- Ô? - Joseph nhướn đôi lông mày. - Chú mày lập luận mâu thuẫn rồi đó.

- Chỉ một điều duy nhất có thể khiến anh lo sợ, đó là những suy nghĩ tiêu cực của chính anh. Ngoài ra, không có điều gì có thể khiến anh phải lo lắng cả.

- Có lẽ chú mày nói đúng. - Joseph khoác tay chỉ vào căn phòng khổng lồ mà anh chỉ là một chấm nhỏ trong đó. - Ta bị mắc kẹt trong cái nhà tù này.

Gregory trèo lên đỉnh cái chuốt bút chì dài khoảng ba centimét.

- Tôi hiểu ý anh muốn nói gì, nhưng ai buộc anh phải ở đây? Đây là điều anh cần phải tự trả lời.

- Để xem đã. Không, không hẳn như thế... Nhưng đây là công việc tốt nhất ta có thể tìm được. - Joseph trả lời, giọng buồn bã.

- Để tôi nói thẳng anh điều này: Chẳng có ai

ràng buộc anh cả. Anh chấp nhận một vị trí trong "tù" bởi vì anh nghĩ đó là việc tốt nhất mà anh có thể làm.

- Ta không biết liệu mình có nghĩ như thế không nữa. Nhưng... - Joseph loay hoay tìm từ.
- Nhưng ta nghĩ là...

- Bây giờ anh đã hiểu được điều tôi muốn nói rồi phải không? Quả thật, chính anh đã tạo ra những nỗi lo cho mình. Ngoài anh ra, chẳng ai có thể làm điều đó cả.

- Để xem... - Joseph lẩm bẩm.

- Bây giờ để tôi chỉ cho anh Mười Nguyên tắc của loài Gián. Chúng thật sự giúp được anh đấy.

- Điều này ta đã nghe mi nói rồi.

- Thật ra tôi đã lưu tất cả vào máy vi tính rồi.

- Gregory nói và chỉ vào máy tính của Joseph.

- Không thể như thế được! Làm sao một con gián lại biết đánh máy vi tính kia chứ?

- Nhiệm vụ của tôi là đặt nền tảng cơ sở, hỗ trợ cho công việc của các nhà tư vấn gián chuyên nghiệp nhất. Sau đó tôi chỉ cần chỉ những phim nào cần phải thực hiện, các nhà tư vấn gián sẽ

đứng từ tường nhà anh và nhảy vào đúng những phím ấy. Tất nhiên chúng tôi sẽ phải mất nhiều thời gian mới làm được điều này.

Joseph lắc lắc đầu, mong muốn xóa đi những hình ảnh lộn xộn trong đầu mình.

- Không thể thế được. Không thể thế được...

Nhưng một vài phút sau, anh đã đủ bình tĩnh để làm theo những hướng dẫn của Gregory và mở tập tin ra. Những nguyên tắc bắt đầu hiện ra trên màn hình:

MƯỜI NGUYÊN TẮC CỦA LOÀI GIẢN

- 1) Bạn không có gì để sợ ngoại trừ chính bản thân mình.
- 2) Biết cách lắng nghe tiếng nói của trái tim.
- 3) Hãy luôn là con gián cuối cùng tồn tại!
- 4) Cơ hội từ những thử thách.
- 5) Thay đổi tầm nhìn.
- 6) Hãy có đôi mắt sau lưng!
- 7) Hãy hành động trong khi kẻ địch còn đang phân vân!
- 8) Nghi ngại để có sức khỏe hành động.

- 9) Đừng ở đó khi ánh sáng chiếu vào!
- 10) Những thứ không hủy diệt được bạn sẽ làm bạn mạnh mẽ hơn.

Đối với Joseph, việc nói chuyện với một con gián vẫn khiến anh chưa hết bàng hoàng, thì chuyện con gián này lại còn biết cách vận hành một cái máy vi tính thật sự vượt quá sự tưởng tượng của anh. Trong sự hoang mang cực độ, Joseph vẫn cố đọc hết những nguyên tắc trên màn hình. Nhưng sự tập trung này chẳng kéo dài được bao lâu khi anh liếc thấy Gregory đã cầm sẵn một phiên bản của loài gián trong tay.

Joseph ngừng lại ở khoảng giữa danh sách và định hỏi con gián một câu nhưng Gregory bất ngờ biến mất, tựa như nó bị tan vào không khí vậy.

- Gregory?

Chương Hai

Bài học đầu tiên

- Gregory... Gregory... chú mày đâu rồi, chú mày vẫn còn ở đó chứ?

Không có tiếng trả lời.

- Chú mày ra ngoài rồi hả... Gregory? - Joseph lặp lại câu hỏi, chờ đợi.

- Cậu đang nói chuyện với ai vậy? Đâu có ai tên Gregory làm việc ở đây đâu.

Joseph giật bắn người khi nghe một giọng nói từ phía sau vang lên. Anh hốt hoảng xoay chiếc ghế nhìn về phía cửa chính. Trước mặt Joseph lúc này là Lindley, giám đốc bộ phận.

- C... C... Chào buổi sáng! Tôi, à, tôi chỉ vào sớm để tận dụng thời gian ấy mà.

- Theo đồng hồ của tôi thì chẳng sớm lắm đâu, gần tám giờ rồi. - Lindley vừa nhìn đồng hồ vừa trả lời.

- Tám giờ rồi à? Không thể thế được, cách đây vài phút mới sáu giờ mà.

Lindley bật cười thân mật.

- Thế đấy, chúng ta đang có một trường hợp là thức dậy thật sớm để đến đây và tranh thủ chợp mắt, đúng không? Tôi thấy thật ra hiện giờ cậu đâu có làm việc. Nhưng... cái gì trên màn hình của cậu vậy?

Lindley nghiêng sát người và liếc nhìn màn hình. Joseph hốt hoảng vội đưa chân chạm vào cái nút phía dưới bàn và tắt máy tính.

- Trời ạ, hệ thống lại bị lỗi nữa rồi. - Joseph lẩm bẩm. - Tốt nhất là tôi phải bật lên và khởi động lại thôi.

- Có phải do virus không? - Lindley hỏi.

- Ngài cũng nhìn thấy sao? - Joseph ngạc nhiên hỏi lại.

- Cậu đang nói về cái quái quỷ gì vậy? Không sao đâu, chúng ta ai cũng đã từng liếc qua những bức hình thô tục mà. - Lindley nói và đặt tay lên vai Joseph an ủi.

- Không, không phải thế. Thưa ngài, tôi chẳng bao giờ xem chúng trong giờ làm việc cả. Tôi... - Joseph bối rối phân bua.

Lindley vừa tiến về phía cửa ra vào vừa vẫy tay với Joseph.

- Đừng lo lắng về điều đó, tôi cũng từng đi qua thời trai trẻ mà.

Trong suy nghĩ của Joseph, ngài Lindley là một người gần gũi và dễ mến. Ông luôn biết cách xử lý mọi vấn đề nhanh chóng và hiệu quả. Các nhân viên bán hàng lúc nào cũng phải chịu sức ép rất lớn trong việc tìm kiếm thị trường cũng như có được những bản hợp đồng mới. Trong khi Harsh luôn gây sức ép với các nhân viên bán hàng khi đưa ra những chỉ tiêu cao ngất về doanh thu thì Lindley, với tư cách là giám đốc bộ phận ở Niagara Falls, lại có vẻ chẳng mấy quan tâm đến những vấn đề rắc rối đó. Tuy phải chịu trách nhiệm về sự thành công của chi nhánh ở Niagara Falls nhưng đối với các nhân viên ở đây, Lindley chưa bao giờ là người quản lý khắc nghiệt. Lindley luôn tỏ ra rất thoải mái dù ông phải đảm trách khá nhiều công việc.

Joseph muốn chứng minh sự vô tội của mình với Lindley nhưng đúng lúc đó, Harshfeld bước vào. Hầu như lúc nào Harsh cũng diện một bộ com-lê đắt tiền và đeo cái cà vạt chẳng mấy phù hợp với mình.

- Chào ngài Lindley. - Harsh cúi đầu chào sếp của mình và quay sang Joseph, ông tiếp tục:
- Chào Joey.

- Chúng ta sẽ tiếp tục bàn về vấn đề gì hôm nay đây nhỉ? - Harsh hỏi, quay sang nhìn Lindley với vẻ mặt đầy quan tâm.

Lindley vỗ vai Harsh và nói:

- Trước tiên hãy để ý xem sáng nay, chúng ta cần giải quyết những vấn đề nào đã.

- Chắc chắn rồi. - Harsh đáp và quay sang phía Joseph, giọng trịch thượng. - Nhân tiện đây, nhờ anh Joey mua giùm chúng tôi một ít bánh rán và cà phê để khởi động một tuần mới.

- Bây giờ chúng ta bắt đầu công việc nào. - Vừa nói Lindley vừa ra hiệu cho Harsh vào văn phòng làm việc riêng của ông. Harsh vội vàng rút tờ năm đô-la nhàu nát và ném lên bàn của Joseph.

Thế nhưng, thay vì ra ngoài mua ngay, Joseph thể hiện sự chống đối của mình bằng cách chậm rãi đứng dậy, ưỡn người và tiến đến phòng vệ sinh ở cuối hành lang. Anh vắn vòi, để nước chảy tràn rồi vốc nước lên mặt nhiều lần cho tỉnh táo.

Joseph nhìn mình trong gương. Thật khó tin là anh vừa nói chuyện với một con gián. Mọi việc diễn ra như một giấc mơ vậy mà không hiểu sao Joseph lại thấy hình như nó rất thật. Lindley hẳn đã rất tức giận và tốt hơn hết là anh phải cẩn thận.

Khi trở lại bàn làm việc, Joseph thấy mọi thứ vẫn bình thường. Dường như không có dấu vết nào của một con gián biết nói cả. Joseph ngồi xuống, buồn bã thở dài. Anh cầm một tờ giấy đầy những con số lên và gần như nháy bật ra khỏi ghế khi nhìn thấy Gregory đang đứng trên bàn, miệng nhai một miếng Wite-Out.

- Chà, món này khá ngon đấy. Trước đây ông của tôi đã xoáy được nó nhưng có lẽ ngày nay anh không thể tìm thấy một vật tương tự như vậy trong các văn phòng nữa đâu.

- À, ta đoán đó là cái giá của sự tiến bộ. -

Joseph đáp vừa đủ nghe. Những lời nói của anh như bị chặn lại ở cuống họng.

- Đúng vậy, ngày nay người ta dán quá ít keo ở phần gáy sách.

- Đó có phải là nguyên nhân khiến cho một số cuốn sách ở nhà ta đang bắt đầu bị long không? - Joseph hỏi, giọng đầy nghi ngờ.

- Tôi đã xin lỗi anh về chuyện đó nhiều lần rồi mà. Hơn nữa, tôi chỉ ăn phần viền ở xung quanh thôi, còn nội dung của những cuốn sách thì vẫn an toàn, tôi hứa đấy.

- Ta chẳng thể tin được lời mi. - Joseph lắc bả, hầu như chỉ muốn cho một mình anh nghe. Rồi quay sang Gregory, anh nói tiếp. - Thêm một nhiệm vụ bất khả kháng mà chú mày đã nghe thấy rồi đấy. Ta cần phải đi mua bánh rán và cà phê. Làm ơn đi đâu đó, ít ra là cho đến khi ta quay trở lại!

Gregory trèo lên cây bút chì lần nữa và gào to:

- Tôi có thể đi theo anh được không? Đôi khi tôi cũng đưa những đứa trẻ nhà tôi đến đó. À không, không phải như anh nghĩ đâu... - Nó vội đình chính khi trông thấy vẻ mặt Joseph bắt đầu khó chịu.

- Ta sẽ không cho chú mày đi nhờ đâu. Làm sao chú mày đi theo ta được chứ?

- Chỗ đó có một vài cửa sổ ở dưới thấp, tôi sẽ bò dọc theo các bức tường. - Gregory vẫn kiên nhẫn thuyết phục Joseph.

Joseph rung mình nhìn con gián nhưng rồi anh quyết định không tranh cãi với nó nữa.

- Tùy chú mày muốn làm gì thì làm.

Khi họ đi xuống khoảng nửa tòa cao ốc, Joseph phải kiểm tra để đảm bảo không ai nhìn thấy và lắng nghe anh nói chuyện với Gregory.

- Chú mày biết đấy, ta chẳng thể nào tin loài gián lại có được một triết lý nào đáng hoàng.

- Thì cách đây vài giờ, anh cũng đâu có nghĩ là chúng ta có thể nói chuyện được với nhau.

- Điều mà chú mày phân tích về nỗi sợ hãi nghe rất có lý. Thế nhưng liệu nó có thể giúp ta đối phó với những người như Harsh không?

- Xem nào, Harshfeld cũng có những nỗi sợ hãi như anh thôi. Anh cần nhận thức được rằng ông ấy không là trở ngại của anh mà chính là động lực để anh hoàn thiện bản thân mình hơn. Anh đã biến ông ấy thành nỗi ám ảnh trong

cuộc sống của mình. Thế nhưng, nếu anh biết nhìn xuyên qua cái mặt nạ xấu xí đó, anh sẽ thấy Harsh vô tội và từ trước đến giờ, ông ấy cũng là một người luôn sợ hãi.

- Làm thế nào chú mày biết điều đó? - Joseph hỏi, giọng tò mò pha lẫn ngạc nhiên.

- Đơn giản thôi. Harsh luôn sống trong nỗi lo sợ bị coi thường bởi những người tài giỏi hơn mình và do đó, việc ông ấy thất bại là điều khó tránh khỏi trong tương lai. Trong khi đó, nếu anh tập trung hoàn thành công việc được giao cũng như không còn lo lắng đến những vấn đề nằm ngoài khả năng giải quyết của mình thì anh sẽ tiếp tục tồn tại và phát triển.

- Có phải tương tự như cách mà loài gián tồn tại sau khi loài khủng long đã bị tuyệt chủng không?

- Đúng thế, cũng giống như thế. - Gregory gật đầu xác nhận.

- Nhưng chú mày cần hiểu rằng sự sinh tồn chẳng bao giờ là bất diệt cả. Vì sao ư? Nếu bây giờ có một ai đó đi nhanh đến và đập chú mày một phát thì chú mày sẽ tiêu đời ngay.

- Nhưng như thế thì sao chứ? Tôi là một con

gián chứ không phải là vị thần gián. Thời gian sống của tôi là hữu hạn, tuy vậy đó sẽ là quãng thời gian tôi sử dụng vào việc tạo cho những người khác cuộc sống của riêng họ.

- Thôi nào, sao chú mày bị quan vậy? -
Joseph an ủi.

- Không đâu. Điều đáng buồn chính là việc anh tự đóng cánh cửa cơ hội của mình và chẳng bao giờ chịu mở nó ra.

Joseph chợt nghĩ đến căn phòng ngột ngạt mà anh thường xuyên bị mắc kẹt trong đó hàng giờ làm việc và thốt lên:

- Nhưng điều buồn cười ở đây, như chú mày thấy đó, phòng làm việc của ta chẳng có "cánh cửa cơ hội" nào cả.

- Tôi nghĩ anh sẽ phải tự tạo ra những "cánh cửa cơ hội" cho mình.

Gregory đứng đợi ở bên ngoài trong khi Joseph vào bên trong tiệm bánh để mua cà phê và bánh rán. Họ tiếp tục trò chuyện trên đường về và Joseph quên mất việc kiểm tra xem có ai đang đi cạnh anh không. Anh tiến về phía thang máy, nơi có một phụ nữ trẻ cũng đang đứng đợi.

- Anh vừa nói gì vậy? - Cô hỏi tỏ vẻ dò xét.

- À không, tôi đâu có nói gì. - Joseph lắc đầu.

- Anh không đang nói chuyện qua đi động đấy chứ? - Cô gái vẫn gắng hỏi.

- Không, không có gì đâu. - Joseph tiếp tục phủ nhận.

Trong khi cả hai đang chờ thang máy, Gregory bắt đầu bò lẩn lẩn lên tường và đột nhiên hét to.

- Ê, số điện thoại của cô là bao nhiêu hả?

Cô ta quay ngoắt lại, nhìn trừng trừng vào Joseph, giận dữ hỏi:

- Anh có vấn đề gì à?

Joseph đỏ bừng mặt, lúng túng đáp:

- Không có, không có. Tôi... tôi... à... chỉ là một con gián và... à... đang sụt sịt thế thôi.

Cô gái vẫn tiếp tục nhìn Joseph đầy vẻ nghi ngờ khiến anh quyết định dùng cầu thang bộ để đến tầng lầu thứ năm. Khi đang leo lên, Joseph ngạc nhiên khi nhìn thấy trên tường, Gregory cũng đã bắt kịp anh.

- Đúng là ta sợ phải trở lại chỗ đó. Ta nghĩ

nếu không leo cầu thang bộ, sớm muộn gì ta cũng bị ăn đòn với đôi guốc của cô nàng mất thôi.

- Không đâu, điều đó chỉ xảy ra khi cô ấy nhìn thấy tôi thôi. Nhưng dù sao tôi cũng xin lỗi anh về điều đó. Tôi chỉ muốn chứng minh cho anh thấy là anh rất dễ rơi vào cảm giác lo sợ. - Gregory đáp, giọng ranh mãnh.

- Hãy để ta nghỉ một chút đã. Ai chẳng sợ hãi nếu có một con gián biết nói xuất hiện trước mặt mình chứ. Nhưng quan điểm của chú mày có phần nào đúng đấy. Ta nghĩ mình không nên tập trung vào các giới hạn của bản thân mà phải củng cố sự tự tin bằng cách tạo dựng một bề ngoài vững vàng hơn.

- Tốt. Nhưng Joseph này, anh có biết thậm chí anh chẳng có một vẻ bề ngoài dũng mãnh không? Lúc này, anh như một con chim cưu, một con vật dễ thương nhưng hoàn toàn không có khả năng tự vệ trước những cuộc tấn công.

- Vậy ta phải làm gì bây giờ? Liệu ta có phải chịu số phận như một con chim cưu không?

- Anh là người có nhiều tiềm năng, Joseph ạ! Chúng ta chỉ cần phát triển chúng là được.

- Cảm ơn chú mày, ta cũng nghĩ thế. Nói vậy có nghĩa là chú mày sắp bắt đầu dạy cho ta những nguyên tắc của loài gián hả? - Joseph hỏi và chờ đợi.

- Thì chúng ta đã bắt đầu rồi đấy thôi. - Gregory đáp, giọng thản nhiên.

- Đã bắt đầu rồi? - Joseph ngạc nhiên hỏi lại.

- Ủ, thì tôi đã giới thiệu cho anh rồi đó. Nguyên tắc số một: *Bạn Không Có Gì Để Sợ Ngoại Trừ Chính Bản Thân Mình.*

- Ờ này, ý chú mày nói là ta đã bắt đầu rồi à? Hay quá! - Joseph hỏi lại, giọng hồ hởi.

- Đừng ăn mừng quá sớm. Chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi. Chín nguyên tắc tiếp theo sẽ rất khó khăn đấy. - Gregory cảnh báo với Joseph.

- Không sao.

- Trước hết, anh phải lắng nghe để có thể điều khiển được nỗi sợ hãi của mình. Anh chỉ có thể làm được điều này khi anh học được cách tồn tại và phát triển trong mọi tình huống, kể cả khi anh bị dồn ép, bị làm tổn thương hay phải sống trong sự nguyên rủa, căm ghét của tất cả mọi người.

- Vậy là bây giờ chú mày không thể làm cho ta sợ nữa rồi. - Joseph cười to.

- Không hẳn vậy. Anh nghĩ sao nếu tôi kể cho anh nghe về buổi họp mặt của gia đình chúng tôi trong lọ bánh quy của anh.

Joseph im bật, rùng mình nhớ lại cảnh tượng anh vốc một nhúm bánh quy cho vào miệng thường ngày. Thấy vậy, Gregory vội nói:

- Tôi đùa đấy. Anh rõ là kẻ chết nhất. Bây giờ chúng ta hãy quay trở lại công việc nhé.

Chương Ba

Người bạn đồng hành

Joseph rên rỉ khi nghe đồng hồ điểm 7 giờ sáng. Thật ra hôm thứ Hai anh đã thức dậy sớm hơn hôm nay. Thế nhưng, sau một ngày dài làm việc và nhất là sau cuộc chạm trán bất ngờ với con gián biết nói, Joseph bỗng thấy mình cần được ngủ nhiều hơn nữa. Anh với tay lên chiếc bàn bên cạnh và tắt cái thiết bị báo thức đáng ghét đó. Cái đồng hồ báo thức đó đã bước vào cuộc sống của anh với tư cách là một món quà Giáng Sinh của Monica và nhiều lần Joseph đã ao ước nó sẽ bị hỏng, bị chấp mạch hoặc gặp bất kỳ sự cố nào để anh không phải nghe tiếng chuông của nó nữa. Nhưng chẳng có điều gì trong số những điều anh mong muốn xảy ra cả, vì Monica đã mua tặng anh loại tốt nhất.

- Joseph, anh dậy chưa vậy? - Giọng nói của Monica cắt ngang dòng suy nghĩ của Joseph.

- Rồi, anh dậy rồi. - Joseph uể oải trả lời.

- Anh có thể ra ngoài này được không? Em cần nói chuyện với anh một chút.

Joseph nhún chân búng người qua phía bên kia giường và gần như ngã sòng soài xuống đất. Đã bốn tháng kể từ ngày Joseph chuyển đến sống chung với Monica Primson trong căn hộ chật hẹp này nhưng dường như anh vẫn chưa thể quen được. Kết quả là nhiều lần anh phải bắt đầu ngày mới của mình bằng việc ngã sòng soài trong phòng ngủ như hôm nay.

Joseph lưỡng lự đi vào nhà tắm, vốc nước lạnh lên mặt rồi lau khô. Anh không dám nhìn vào đôi mắt và gương mặt hốc hác của mình trong gương. Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, anh chậm rãi bước ra phòng khách.

Trong khi đó, Monica liên tục sải bước trên chiếc máy tập thể dục đặt ở khoảng không cạnh cửa sổ. Trước mặt cô là chiếc truyền hình đang mở kênh CNN. Phía bên trái là một chiếc bàn cà phê và trên đó có ba tờ báo, bốn cuốn tạp chí và hai quyển sách. Với cách sắp xếp này, Monica

có thể đọc lướt tất cả chúng mà không bị gián đoạn hoặc bỏ qua bất kỳ tin tức quan trọng nào.

Trên chiếc bàn bên tay phải Monica, một chiếc bình lớn bằng nhựa dẻo đựng nước trái cây và cạnh đó là một cái khay đựng rất nhiều thỏi kẹo dinh dưỡng mà cô đã mua tại một cửa hiệu thức ăn gần văn phòng làm việc của mình.

Lúc học đại học, Monica nổi tiếng là một trong những nữ sinh viên giỏi nhất. Monica có một thân hình khỏe mạnh, cân đối và việc thường xuyên tập luyện thể thao giúp cô có một thể lực rất tốt. Trong các bức ảnh cô chụp với đồng đội trong đội đua thuyền của trường, cô luôn rất rạng rỡ, hạnh phúc và khỏe mạnh.

Joseph đi đến tủ lạnh, lấy một ít nước trái cây rót vào ly rồi uống. Chỗ anh đứng là một cái vách ngăn căn bếp nhỏ với phòng khách. Monica nhìn anh từ phía đối diện.

- Anh vẫn còn nhớ kế hoạch đưa em đến buổi dã ngoại Vũ điệu Mùa Xuân của công ty anh vào thứ Bảy này không vậy? Vì bên công ty em đã lo mọi vấn đề pháp lý cho công ty anh nên tất cả mọi người đều được mời đến đó đấy. Mọi người sẽ đi có đôi có cặp đấy.

Lúc này, Joseph mới sức nhớ đến chuyện này, anh vội nói:

- Ô, anh không biết là công ty em và anh lại đi chung với nhau.

- Anh đừng có lấy lý do nữa. - Cô nói với anh bằng giọng điệu của luật sư. - Những sự kiện như thế này thường quan trọng hơn anh tưởng rất nhiều đấy.

- Anh không chắc có thể đi cùng em được không. Hôm qua Harsh có nói với anh về chuyến đi công tác vào thứ Sáu và thứ Bảy tuần này để tiếp xúc với một vài khách hàng về một loại sản phẩm mới họ sắp tung ra thị trường.

- Ô, xin làm ơn đi mà. - Monica nói, giọng giễu cợt. - Các anh cần phải bàn luận về loại sản phẩm mới nào vậy? Một cái bàn cầu có tỏa nhiệt à?

- Monica này, em là người khôn ngoan. Chẳng phải em luôn bảo anh nên làm việc nhiều hơn nữa để có thể tăng thu nhập cũng như tiếp xúc được nhiều người hơn sao? - Joseph mỉm cười hai lòng với câu nói của mình. Anh biết Monica sẽ chẳng thể bắt bẻ được gì.

Monica đột nhiên tắt máy dù đồng hồ chưa báo hiệu hết giờ tập. Joseph chưa thấy Monica

làm như thế bao giờ. "Hắn là có chuyện rồi đây!", anh nghĩ. Cô bước xuống và nhìn anh ra vẻ giận dữ:

- Anh gác cái lão sếp cùng với kế hoạch công tác đó vào tuần khác được không? Anh đã hứa sẽ đưa em đến đó rồi mà. Em không đi một mình đâu.

Joseph đã xem tính khí thất thường của Monica là một phần trong cuộc sống hàng ngày của họ, nhưng không hiểu sao giờ đây nó lại khiến anh rất khó chịu. Tuy vậy, anh vẫn bình tĩnh trả lời cô:

- Thôi được rồi. Hôm nay anh sẽ hỏi lại Harsh. Hôm trước ông ấy chưa nói rõ địa điểm cụ thể của chuyến công tác nên có thể mọi chuyện sẽ thay đổi.

- Anh sẽ hỏi ông ấy điều này đầu tiên chứ?

- Monica vẫn chưa tin tưởng.

- Ủ, anh hứa. - Joseph gật đầu.

- Vậy thì được rồi. Mười giờ sáng, em sẽ gọi điện cho anh để xem kết quả thế nào.

- Tốt, đó là điều anh cần. - Joseph nắm bảm một mình.

- Là sao cơ? - Monica thắc mắc.

- À, ý anh là hy vọng họ sẽ nhanh chóng chuyển cuộc gọi của em cho anh.

Joseph và Monica gặp nhau trong một quán rượu nhỏ. Hôm đó Monica say rượu và Joseph phải đưa cô về tận nhà. Sau nhiều lần gặp gỡ, Joseph nhận ra rằng họ là một cặp xứng đôi. Sau đó, Joseph được Monica đưa về ra mắt bố mẹ cô ở Amherst. Bố mẹ Monica tuy không biểu hiện rõ tình cảm dành cho Joseph nhưng có lẽ họ cũng nhận ra rằng, không có ai phù hợp với con gái họ hơn anh.

Mỗi sáng, Monica đến làm việc ở công ty luật của bố cô, cách nhà hai dặm đường. Trong khi đó, Joseph phải vượt qua một chặng đường khá xa mới đến được công ty. Đó là một tòa nhà cũ nát, ba tầng dưới dùng làm kho hàng, hai tầng trên dành cho bộ phận quản lý, tiếp thị và bán hàng.

Khi tắm và thay quần áo xong, Joseph hôn vội lên má Monica, cẩn thận không làm nhoe lớp phấn đá trang điểm của cô, sau đó rót thêm một ít cà phê vào ly và đi đến chỗ đậu xe. Hôm đó là một buổi sáng mùa xuân tuyệt đẹp, và

Joseph cảm thấy rất hưng phấn. Anh huýt sáo một điệu nhạc vui nhộn trên suốt cả đoạn đường đi.

Joseph ngồi vào sau tay lái, hớp một ngụm cà phê, sau đó đặt tách cà phê vào vòng kẹp kê đó. Mặc dù chiếc xe không tốt như chiếc xe cũ của bố anh, nhưng nó cũng đã trở thành vật không thể thiếu trong cuộc sống của anh, ít ra là trong thời điểm này. Sau khi quan sát chung quanh anh cẩn thận lùi xe ra khỏi bãi đậu.

Joseph bắt công tác để làm tan lớp tuyết bám trắng xóa trên tấm kính chắn. Bất ngờ một vật gì đó màu xám có cánh bay vụt ra lỗ thông hơi và bám chặt trên tấm kính. Joseph nón ngụm cà phê trong miệng ra và ho sặc sụa. Khi bình tĩnh nhìn lại, anh thấy nó đậu trên mặt đồng hồ và cũng nhìn lại anh.

Đó chính là Gregory!

- Không thể tin được! - Joseph lẩm bẩm. -
Làm thế nào chú mày vào đây được?

- Chà, đây thật sự là chuyện đi bất ngờ. Tôi nằm phơi nắng và ngủ quên trên một quả bóng bụi bặm. Khi tỉnh dậy, tôi thấy anh đang mở cửa xe nhưng luồng cuống thế nào tôi lại bị mất

phương hướng và rơi vào lỗ thông hơi. Thế là tôi nằm nghỉ luôn ở đó và như loài người các anh thường gọi, đây thật là chuyến đi lịch sử.

- Ta không biết là chú mày cũng có thể bay được đấy. - Joseph nhận xét.

- Tất nhiên là tôi có thể bay nhưng không được lâu thôi. Tôi hiếm khi dùng đến những cái cánh của mình. Tôi chỉ sử dụng chúng để đáp xuống một nơi nào đó một cách từ từ mà không bị gió thổi bay.

Joseph ngã lưng ra sau ghế và nhìn vào mớ bừa bộn trước mặt, lắc đầu chán nản:

- Ôi không! Ta phải dọn dẹp chỗ này sao?

- Trông này, cũng không đến nỗi tệ đâu, quần áo anh chẳng dính vết bẩn nào cả nhưng hình như anh đã cho quá nhiều đường trong cà phê thì phải. - Nói đến đây Gregory dừng lại và liếm thử. - Tôi có thể rủ thêm vài người bạn đến dọn dẹp toàn bộ chỗ này cho anh đấy.

- Ô hay quá, quét dọn bằng cách phá hoại. Có lẽ ta nên kinh doanh cái tên đó.

- Tôi sẽ cung cấp lao động và chúng sẽ làm việc miễn phí cho anh.

- Thật buồn cười. Nhưng thôi, ta phải vào nhà và lấy cuộn khăn giấy đây.

- Một sự lãng phí! Nhưng tùy anh thôi. - Gregory nói với theo khi Joseph mở cửa xe bước vào nhà.

Năm phút sau, Joseph quay trở ra với một cuộn khăn giấy trên tay. Monica với mái tóc buộc ngược ra sau trông thật nghiêm khắc, theo sát gót anh.

- Ô không! Sao anh lại để cà phê dính đầy tám kính chắn như vậy? - Cô cất tiếng hỏi sau khi nhìn vào bên trong xe.

- Anh bị sặc cà phê. - Joseph trả lời, cố tránh ánh nhìn của Monica.

- Chỉ có một tách cà phê nhỏ mà cũng làm anh sặc à? - Monica hỏi lại, giọng nghi ngờ.

- Ủ, anh lỡ tay. Chỉ mất một phút thôi mà. Em định lái xe đến văn phòng à?

- Và ngừng lại trước công ty trong chiếc xe này à? - Monica chỉ tay vào chiếc compact đầu thập niên 90 của Joseph. - Anh có biết bây giờ, ngay cả các nữ lao công cũng sử dụng những chiếc xe còn tốt hơn cả cái xe này của anh

không? Em thấy việc đi bộ đến công ty còn thú vị hơn là ngồi trên xe của anh rất nhiều. Mà anh không thấy việc đi bộ cũng rất có ích cho sức khỏe hay sao? Đi bộ sẽ giúp anh thu nhỏ vòng eo của mình đấy.

Joseph liếc vào bụng mình, phản đối:

- Cái gì, đi bộ đến Niagara Falls á? Mất hết cả ngày trời chứ không ít.

- Thế tại sao anh không thức dậy sớm hơn? Em thấy có vài con đường đến đó rất dễ thương.

- Ý này thú vị đấy! Có lẽ anh sẽ suy nghĩ lại.

- Joseph trả lời. Dù anh không lau chùi cà phê trong lúc nói chuyện với Monica nhưng cửa kính xe cũng đã sạch bóng. Tất cả là nhờ Gregory.

- Em không nghĩ là anh sẽ thực hiện đâu. Nhưng thôi, dù sao em phải đi đây. Em sẽ gọi điện cho anh vào lúc mười giờ đấy. - Nói xong Monica quay đi, sai bước về hướng vỉa hè.

Cho xe đi chậm xuống đại lộ, Joseph liếc nhìn Gregory. Lúc này nó đã chêm chệ ngôi vào chỗ dành cho khách. Joseph hy vọng có được một ngày hoàn toàn rảnh rỗi để có thể nói chuyện thoải mái cùng con gái.

- Monica của cậu thật là đàn bà. - Gregory nhận xét.

- Ủ, cô ấy có cái gì đó khác người đúng không. - Joseph gật đầu đồng ý. - À, ta có một câu hỏi cho chú mày đây. Hôm qua chúng ta đã nói chuyện về Harsh và hôm nay là về Monica, vậy người nào đáng sợ hơn?

- Dễ thôi. Monica ăn đứt Harsh về sự nhanh nhẹn. - Gregory trả lời, giọng dứt khoát.

- Chết ta rồi. - Joseph rên rỉ.

Chương Bốn

Biết cách lắng nghe tiếng nói của trái tim

Hôm nay, Joseph đến công ty đúng giờ nhưng đó thật sự là một buổi sáng tồi tệ đối với anh. Những cuộc gọi đến các nhà sản xuất, các hãng đại lý nhằm có được một cuộc hẹn đều thất bại. Ở vị trí này khá lâu, Joseph hiểu rằng chỉ cần một trong mười lăm cú điện thoại của anh hẹn gặp được khách hàng thì coi như anh đã thành công.

Đối với một công ty đa quốc gia, lực lượng bán hàng tại Niagara Falls để phục vụ cho vùng đông bắc Hoa Kỳ và Canada như vậy là ít. Do đó Harsh càng có nhiều thời gian để quan tâm đến từng nhân viên của mình. Cách đây vài năm,

Harsh đề ra sáng kiến cài đặt thêm máy đếm vào điện thoại để lưu lại số cuộc gọi đã được thực hiện cũng như thời gian nói chuyện nhằm kiểm tra chất lượng làm việc của các nhân viên.

Dù tâm trạng không được tốt nhưng Joseph vẫn ngồi vào bàn làm việc và kiểm tra sổ sách kế toán của các nhân viên bán hàng như thường lệ. Anh không cho phép bản thân chểnh mảng trong công việc. Mặc dù chỉ được trả mức lương cơ bản thật khiêm tốn nhưng Joseph luôn làm việc rất chăm chỉ và cần mẫn.

Joseph định hoãn việc hỏi Harsh về chuyến công tác cuối tuần lại, nhưng khi anh nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 9 giờ 45 phút sáng. Anh không thể chần chừ thêm được nữa. Joseph thở dài ngán ngẩm. Chỉ một lúc nữa Monica sẽ gọi và anh cần có kết quả để báo cho cô ấy biết. Dù chẳng muốn đối mặt với Harsh nhưng nếu không hỏi, lát nữa anh sẽ phải nói dối Monica. Khi đó, cô ấy sẽ dễ dàng nhận ra sự lúng túng của anh và sẽ trách móc anh cho tới khi mọi chuyện được sáng tỏ.

- Xin lỗi ngài Harshfeld? - Joseph nói một cách nhã nhặn khi nghe thấy bước chân vội vã của Harsh đi ngang qua phòng mình.

- Sao Joey, cậu không thấy tôi đang vội à? - Harsh cau mày nhìn Joseph, giọng khó chịu.

Tình huống đó khiến anh càng khó mở lời, nhưng Joseph cố gắng trấn tĩnh.

- Tôi chỉ muốn hỏi là ngài đã biết tôi sắp đi công tác cuối tuần này phải không ạ?

- Ồ, cậu muốn nói về cuộc họp chúng ta phải tham dự ấy à? - Harsh hỏi lại.

- Vâng, thưa ông. - Joseph gật đầu xác nhận.

- Hôm nay là ngày mấy Joey?

- Thứ Ba, thưa ngài Harshfeld. - Joseph trả lời và chờ đợi.

- Thôi được, vậy khi nào cậu đi?

- Có thể sáng thứ Sáu. - Anh đáp, biết rằng trong trường hợp địa điểm ở quá xa, Harsh sẽ yêu cầu anh đi sớm hơn.

- Vậy tôi sẽ cho cậu biết vào trưa thứ Năm. Cậu còn có chuyện gì để nói nữa không?

- Dạ không, tôi cho là... không. - Joseph đáp ứng trả lời.

- Thôi được rồi, cậu quay lại làm việc đi. - Harsh tiếp tục sai bước.

- Anh Joseph này, công việc của anh sao rồi?
- Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên vào lúc mười giờ kém vài phút làm thần kinh của Joseph giãn ra. Quả thật, anh đang cảm thấy rất căng thẳng sau cuộc gặp gỡ với Harsh và việc chờ đợi cuộc điện thoại của Monica.

- Xin chào Karen. - Anh đáp lại, cố gắng giữ cho giọng nói điềm tĩnh vì cứ mỗi khi nhìn thấy cô ấy, lồng ngực anh như bị thất lại một cách đột ngột. - Công việc của em thế nào?

Karen có một mái tóc đen dài và lúc nào cô cũng ăn mặc rất lịch sự, không quá cầu kỳ nhưng cũng không quá đơn giản. Hôm nay cô mặc một chiếc áo len xám tay dài, chiếc quần jeans và đôi giày ống cao gót. Trông cô thật tự nhiên và có lẽ do Karen chưa nhận thức đầy đủ về vẻ đẹp của mình nên trông cô càng cuốn hút hơn.

- Chẳng có gì đặc biệt. - Karen đáp. - Em vẫn đang cố gắng để quảng cáo cho kịp kế hoạch thôi.

- Ôi, được em tiếp thị là điều vinh hạnh nhất rồi.

Karen nhún một bên vai, tựa vào cửa của

căn phòng bé như nhà kho của Joseph.

- Nó rất thú vị nhưng khi sự sáng tạo không còn nữa thì khi đó bọn em cũng sẽ tiêu luôn thôi. Bọn em biết điều đó mà.

- Điều đó không làm em buồn chứ? - Joseph hỏi, giọng đầy quan tâm.

- Tại sao lại buồn chứ? Mà thôi, đây không phải là đại lộ Madison để chúng ta nói chuyện. Anh Joseph này, bọn em định ăn trưa ở Alcorn đấy, anh có muốn đi cùng không?

Joseph cảm thấy vui như được mở cờ trong bụng.

- Chắc chắn rồi, nếu em không thấy phiền.

- Phiền à? - Karen hơi nhăn trán lại một chút và điều đó khiến cho cô càng trở nên xinh đẹp.

- Em đâu mời một mình anh đâu mà anh lo.

- Anh cũng đoán thế, vậy có bao nhiêu...

Joseph đang nói thì bị ngắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại. Anh nhìn vào màn hình và tìm thót lại khi nhìn thấy số điện thoại đang hiển thị.

Monica!

Dường như hiểu được điều Joseph đang quan tâm, Karen nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau trưa nay ở tầng dưới, được chứ ạ?

Joseph gật đầu đồng ý và nhắc điện thoại lên.

- Anh Joseph phải không ạ?

- Ủ, chào em, Monica. Công việc buổi sáng của em thế nào? - Joseph hỏi bằng giọng ngọt ngào.

- Nói chung là tốt đẹp. Mà anh đã nói chuyện với Harsh chưa vậy?

- Anh đã nói rồi. Anh bảo với ông ấy là thật không công bằng khi phải anh đi mà lại không thông báo trước như vậy. Anh bảo anh đã có kế hoạch riêng. Cuối cùng anh và ông ấy thống nhất là anh chỉ phải đi công tác trong trường hợp hoàn toàn không có ai đi được thôi.

- Thật không? - Monica hỏi một cách nghi ngờ.

- Thật mà, anh thề đấy. - Joseph quả quyết.

Joseph nói chuyện với Monica như một cái máy và giữ nguyên cách trò chuyện đó với

nhiều người cho tới giờ ăn trưa.

Alcorn là một quán rượu chỉ cách văn phòng công ty Joseph vài kilômét và gần đây nó đã trở nên quen thuộc với các đồng nghiệp của anh. Karen đề nghị sẽ cùng anh đến đó bằng xe của cô khiến Joseph thoát khỏi nỗi lo sợ phải chở cô trên chiếc xe cà tàng của mình. Ngồi trong chiếc xe Mustang thập niên 60 của Karen, Joseph cảm thấy hết sức thú vị. Anh nhìn quanh chiếc xe một lượt. Thật khó mà tin là Karen đã tự mình tu sửa lại nó. Joseph hỏi Karen đủ mọi chuyện về chiếc xe và cuối cùng bị thuyết phục bởi niềm đam mê của cô cũng như tin rằng việc cô đã bỏ ra nhiều tuần lễ trong nhà xe để tự làm lấy từng chi tiết nhỏ của chiếc xe là thật.

Đi cùng Karen quả thật rất vui vẻ. Không chỉ vì cô dễ thương mà còn là vì sự thông minh, hài hước và sôi nổi của cô. Bỗng nhiên Joseph nghĩ đến Monica. Monica sẽ giết chết anh nếu như cô ấy biết anh có những suy nghĩ như thế này. Theo quan điểm của Monica, *"chỉ ăn trưa thôi"* cũng đã là hành động tội lỗi rồi.

Joseph và Karen cùng bước đến một chiếc bàn lớn dành cho tám người nhưng chưa thấy ai ở đó cả.

- Những người khác không đến được à? -
Joseph hy vọng điều mình vừa hỏi là sự thật.

-Ồ, mọi người chỉ đến trễ chút xíu thôi mà.
Anh muốn xem thực đơn trước không?

Vài phút sau, ba người đồng nghiệp của họ xuất hiện. Mặc dù chưa quen biết nhưng Joseph hoàn toàn thấy thoải mái khi ngồi cùng với họ. Thế nhưng chỉ một lát sau, cảm giác thích thú đó không còn nữa khi anh nhìn ra ngoài và thấy một chiếc Dodge Intrepid màu đỏ sáng thuộc thập niên 90 với những thứ trang trí quá cỡ bên ngoài xe dừng lại trước quán.

Một người đàn ông trạc tuổi Joseph bước ra khỏi xe. Anh ta mặc một quần có nếp gấp và một áo len dài tay cổ hình chữ V. Anh ta vừa bước đi vừa hất mạnh mái tóc đen dài khỏi mắt với điệu bộ tinh quái. Joseph nhìn kỹ, thì ra là Gerald Smith, người tự tin tuyên bố mình là mẫu đàn ông lý tưởng của mọi phụ nữ trong công ty đồng thời là người thừa kế xứng đáng chiếc ngai vàng Harshfeld.

- Em mời anh ta à? - Joseph hỏi, hy vọng sẽ được nghe là Smith đến cho một buổi tiệc khác.

- Vâng, tại sao lại không ạ? - Một trong số các cô gái nói. - Anh ấy nói chuyện rất vui.

Karen đưa mắt nhìn Joseph, điều đó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Tuy vậy, cảm giác này vụt tắt khi Smith đi một vòng quanh bàn, lịch sự chào các cô gái, gật đầu chào Joseph rồi ngồi xuống cạnh Karen. Mọi chuyện còn trở nên tồi tệ hơn khi anh ta bắt đầu thao thao kể về những chiếc xe hơi. Đề tài này nhanh chóng thu hút được sự quan tâm của Karen, và Joseph hoàn toàn bị bỏ rơi. Anh không dám lên tiếng bàn luận vì lo ngại sự thiếu hiểu biết về xe cộ của mình sẽ nhanh chóng bị phơi bày. Vừa may cho Joseph, dường như Smith đủ hiểu biết để thu hút sự chú ý của Karen về lĩnh vực này nên cô không để ý đến việc anh không tham gia bàn luận.

Trước khi Joseph vào công ty vài tháng, Smith phụ trách công việc bán hàng. Mặc dù kết quả làm việc của hai người luôn khá tương đồng nhưng vì nhiều lý do, Smith luôn né tránh được những cơn phẫn nộ của Harsh và thậm chí còn trở thành vị cứu tinh cho đội khúc côn cầu của Harsh. Hiếm khi Smith phải tham gia vào những chuyến công tác bán hàng cuối tuần tệ hại trừ

phi đó là nơi anh ta muốn đến. Và trong những chuyến đi như thế, bằng cách nào đó, anh ta sẽ xoay xở để được lưu lại trong những khách sạn tốt hơn Joseph.

Một lúc sau Smith chuyển sang đề tài khác nhằm thỏa mãn trí tò mò của những người còn lại trong bàn. Anh ta kể về một câu chuyện trong nội bộ công ty mà chưa ai biết đồng thời nói về cách đối phó với Lindley và Harsh trong những tình huống khó khăn. Điều tệ hại là những điều tưởng chừng như vô nghĩa ấy lại thu hút được sự chú ý của Karen cũng như những cô gái khác trong bàn ăn hôm đó. Lúc này Joseph cảm thấy thật khổ sở và anh bỗng ao ước mình đã không có mặt tại đây.

Trên đường về, Joseph ngồi im lặng trong khi Karen lái xe. Cô đưa mắt nhìn anh, ái ngại:

- Anh có điều gì không vui à? Sao trông anh buồn quá vậy?

- Không có gì. Chẳng qua là vì Smith thôi. Anh ta quá kiêu căng. - Joseph trả lời, giọng khó chịu.

Karen cười khoái chí:

- Điều đó làm anh căm à? Theo nhận xét chủ quan của em, Smith không phải là người xấu.

Bên cạnh đó, anh ấy lại hiểu biết nhiều về những chiếc xe cổ.

- Chắc chắn là sẽ có người nào đó hiểu biết hơn anh ta. - Joseph lăm bắm.

- Nghĩa là sao ạ? - Karen thắc mắc.

- Không có gì. Nhưng em thấy đấy, cách anh ta nói chuyện về công việc khiến người khác nghĩ là công ty chúng ta sắp đưa anh ta lên làm vua rồi.

- Anh ấy là nhân viên bán hàng có doanh số cao nhất trong suốt nhiều tháng liền, đúng không ạ? - Karen hỏi và ngay sau đó nhận ra mình lỡ lời.
- Và hình như anh luôn bám sát anh ấy.

Joseph chẳng màng biện hộ cho điều này. Anh nhìn ra cửa sổ thư giãn.

Đến cuối ngày, khi mọi người ở công ty đã về hết, Joseph đứng dậy chuẩn bị ra về. Nhưng đúng lúc đó, Gregory xuất hiện trên mép bàn của anh.

- Buổi ăn trưa của anh với Karen có vui không?

- Ta không muốn nói về chuyện đó. - Joseph cúi kính nói.

- Đó cũng là điều tôi đang nghĩ. Trông anh hơi ủ rũ kể từ lúc trở về. Nay, anh chỉ định tán tỉnh cô ấy hay còn có ý đồ gì khác nữa không?

Joseph sửa lại chiếc cà vạt cho ngay ngắn và mệt mỏi ngồi xuống.

- Chú mày cũng biết là cuộc đời ta đã cột chặt với Monica rồi còn gì. Thế vấn đề của chú mày là gì vậy?

- Tôi ấy à? Không có gì. Tôi có năm ngàn đứa con với chỉ một người đàn bà. Không bao giờ tôi quên điều đó cả. Nhưng anh thì khác, anh là người không kiên định.

- Nghe này Gregory! Ta sẽ thẳng thắn trao đổi ý kiến với chú mày. Karen là người tốt. Cô ấy đã giúp ta một vài việc mà trước đó chưa có ai làm như vậy. Ta nghĩ cô ấy khá hợp với ta. Nhưng thôi, dù sao đi nữa chú mày cũng chỉ là một con gián và chẳng thể nào hiểu được trái tim con người đâu.

- Nhưng tôi lại biết một điều rất quan trọng.
- Gregory nhìn Joseph đầy ẩn ý.

- Điều gì? - Joseph tò mò hỏi lại.

- Nguyên tắc số hai của loài Gián: *Biết Cách Lắng Nghe Tiếng Nói Của Trái Tim.*

- Làm sao lại như thế được? Ý chú mày muốn bảo là ta không nên tin vào tình yêu cũng như việc tìm kiếm bạn tâm giao hả? - Joseph tức giận.

- Tôi không nói thế. - Gregory lắc đầu trấn an Joseph. - Nguyên tắc này khuyên anh phải biết cách lắng nghe tiếng nói của trái tim, chứ không yêu cầu anh dừng bao giờ lắng nghe nó. Nhưng vấn đề là ở chỗ, loài người các anh thường mắc sai lầm khi đánh giá vai trò của trái tim.

- Nếu chú mày nghĩ là chú mày hiểu được cảm nhận của ta lúc này thì chú mày đã sai rồi đấy. - Joseph phản đối.

- Anh hãy bình tĩnh. Sở dĩ anh thay đổi như thế này là do một loại nước hoa đặc biệt gây ra.

- Ý chú mày nói Karen chủ ý khiến ta trở nên như thế này phải không? Chú mày mất trí rồi.

- Chính xác là thế, mặc dù có thể cô ấy không biết đến điều đó. Ở loài gián chúng tôi cũng như ở một số loài côn trùng khác, hương

thơm đặc biệt này được gọi là pheromone. Những con cái sẽ phát ra mùi hương đó khi chúng chuẩn bị tổ tình và sinh nở. Mùi hương đó sẽ lan tỏa vào không khí và những con đực hít phải mùi hương đó sẽ chạy đến với chúng. - Gregory giải thích cặn kẽ.

- Nhưng đó là đối với loài gián! Trong khi đó, loài người chúng ta biết suy nghĩ và có quyền đưa ra quyết định. - Joseph trả lời, nhưng rồi chợt nhớ lại cái cách mà Smith đã làm khi tiến đến bàn của họ lúc ăn trưa.

- Loài người các anh thường bị quyến rũ bởi những mùi hương đó nhưng lại không đủ kiên nhẫn để khám phá chúng. Trong khi đó chúng tôi lại có thể làm được điều này. Chẳng hạn, bây giờ cứ cho Karen là nhà chế biến pheromone của con người. Vậy anh nghĩ anh là người duy nhất phát hiện ra mùi hương đó sao?

- Thôi được. Nhưng mà này, nếu pheromone có thể làm được điều kỳ diệu như vậy thì tại sao ta lại không cảm thấy như vậy đối với Monica? - Joseph hỏi và chờ đợi câu trả lời từ Gregory.

- Anh nói đúng. Trước đây một vài tháng thì

chuyện này có xảy ra đấy. Nhưng bây giờ Monica cảm thấy mối quan hệ giữa anh và cô ấy đã vững chắc rồi nên cơ thể cô ấy không còn phát ra mùi hương đặc biệt nữa.

Joseph nghĩ đến cái đêm đầu tiên anh gặp gỡ Monica và đã bị cô ấy thu hút như thế nào. Hôm ấy Monica chệnh choáng say và với thái độ thách thức, cô đã mời Joseph nhảy. Cuộc gặp gỡ tình cờ hôm đó đã mở màn cho những lần hẹn hò tiếp theo.

Khi tốt nghiệp trường luật, bất chấp sự phản đối của bố, Monica xin vào làm việc cho một văn phòng luật sư cộng đồng. Monica làm việc ở đó năm năm. Ban đầu, Monica đồng ý làm thêm ngoài giờ cho bố để làm ông vui lòng cũng như để tăng thêm thu nhập. Nhưng dần dần, với sự dịu dặt của bố, Monica đã có những bước tiến không ngờ trong sự nghiệp.

Buổi tối hôm đó là lần duy nhất Joseph nhìn thấy Monica chệnh choáng. Sau khi đưa Joseph về nhà ra mắt bố mẹ, Monica chuyển đến làm cùng với bố. Ở đây, Monica phụ trách về các quyền lợi cá nhân. Đây chính là lý do khiến Gregory liên tưởng tới việc xúc dầu thạch cho những con ong chúa. Monica đã bắt đầu trở

thành một con ong chúa trong cái “tổ” tòa án của mình.

- Ta thật sự kém cỏi về phương diện hóa học phải không?

- Chắc chắn thế rồi! Anh cũng như hầu hết đàn ông hay con đực của mọi loài sinh vật sống trên trái đất này đều nhầm lẫn giữa sinh vật học với các dạng cảm xúc khác nhau. Điểm khác biệt duy nhất của loài người so với các loài động vật khác chính là con người các anh có thể suy nghĩ và nói chuyện với nhau. Do vậy, điều anh cần làm lúc này là hãy để cho năng lực lý trí của mình làm việc. Hãy quan sát, suy nghĩ mọi việc thật thấu đáo và đừng để bị lạc lối hoặc rơi vào một cái bẫy nào khác.

- Chẳng lẽ Monica cũng giống như một con nhện và đang quyến rũ ta vào mạng nhện của cô ấy?

- Không phải. Monica là một con ong chúa giỏi giang trong vương quốc của cô ấy. Những con ong chúa không chỉ sử dụng pheromone đối với những con ong đực mà còn dùng để thu hút cả những con ong thợ.

- Nhưng nếu như ta không còn tình cảm nữa

thì tại sao ta vẫn phải dính liú với cô ấy như vậy chứ?

- Cũng như những con ong chúa thật sự, Monica tỏa hương đến nhiều con ong đực trong cùng một lúc. Khi pheromone ngưng hoạt động, anh sẽ nhìn đi chỗ khác. Đôi lúc nó sẽ trở lại nhưng thường thì anh không thể đoán trước được lúc nào. Do đó, điều anh cần làm lúc này là chờ đợi.

- Vậy ra Monica đang đánh lừa ta hả?

- Không phải thế. Là anh tự lừa chính mình đấy chứ. Tuy nhiên, cô ấy là nhân tố thúc đẩy nó diễn ra lâu dài hơn.

Trong khi suy nghĩ về điều này, Joseph phải miễn cưỡng thừa nhận rằng Gregory có một vốn hiểu biết thật sự sâu sắc về bản thân anh cũng như những vấn đề liên quan.

- Ta không biết nữa. Nhưng ý kiến của chú mày sắp đánh đổ một số suy nghĩ cố hữu của ta rồi đấy.

- Trong khi tập quen dần với chúng, anh hãy ghi nhớ rằng người ta luôn đáp trả lại tất cả các loại tín hiệu của nhau như ánh mắt, mùi vị và điệu bộ. Trong công việc cũng như trong tình

yêu, chúng ta dễ dàng tuân theo những gì được cho là xuất phát từ tình cảm chân thành. Tuy vậy, việc đưa ra một quyết định sai lầm là điều rất đáng thất vọng bởi vì khi ấy, anh đã để cho một phản xạ cũ sai khiến hành động của mình trong một môi trường mới và hoàn toàn khác.

- Đó là lý do tại sao chú mày cho rằng không nên luôn lắng nghe theo con tim hả?

- Không, ý tôi là anh phải học cách ra quyết định với nó. Những khuynh hướng cũ luôn tốt cho những sinh vật bình thường, còn nếu áp dụng cho mình, con người các anh sẽ chỉ nhận toàn những phiền toái mà thôi.

Sức mạnh của một bông hoa

Đã ba giờ rưỡi mà Harsh vẫn chưa nói gì với Joseph về chuyến công tác cuối tuần. Từ lúc trưa, Joseph đã không trả lời bất kỳ cuộc điện thoại nào. Anh thừa biết Monica sẽ gọi, và khi đó anh chỉ nghe những lời lẽ kích bác khó chịu mà thôi. Tệ hại hơn nữa, Joseph có thể đoán được phản ứng của cô sẽ ra sao nếu anh về nhà mà không có lời giải thích hợp lý. Joseph trầm nghĩ, nếu bây giờ có thể tạm lánh một vài ngày, dù là đi gặp gỡ với những khách hàng khó tính nhất, thì anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Khi đó, anh sẽ có một khoảng thời gian cần thiết để nghỉ ngơi và điều chỉnh lại mối

quan hệ với Monica. Tuy vậy, Joseph cũng biết rằng nếu làm như vậy, anh sẽ phải trả một cái giá rất đắt vì sự giận dữ của Monica. Nghĩ đến đó, Joseph thở dài và úp mặt lên bàn.

- Ngồi dậy và nhắc điện thoại lên đi. Nhanh lên! Ông chủ đang đến đó. - Một giọng nói vội vã cất lên bên tai Joseph.

Tuy bất ngờ và lúng túng nhưng Joseph vẫn ngồi bật dậy, vội vàng đưa tay cầm lấy ống nghe.

- Hay thật đấy! Về mặt thời gian, số cuộc gọi của cậu ngày hôm nay thấp đến mức ngạc nhiên. Cậu đang chìm nhanh như một viên đá cuội đấy. - Harsh nói trong lúc đứng sừng sững trên lối ra vào.

- Vâng, thưa ngài Fisk! Tôi sẽ kiểm tra và xem chúng tôi còn bao nhiêu hàng trong kho và có đủ để giao cho ông hay không. Tôi sẽ gọi điện lại cho ông sau. Vâng, xin cảm ơn ông. - Joseph nói một cách lịch sự và đặt điện thoại xuống. - Xin lỗi, thưa ngài Harshfeld, ngài vừa nói gì vậy?

- Hừm. - Harsh cau kinh bảo. - Joey, nghe này! Luật sư của công ty thông báo rằng chúng

ta nên hoãn các cuộc giao dịch lại. Có vài việc liên quan đến việc công nhận bằng sáng chế hợp lệ hoặc một số việc tương tự như thế. Do vậy cậu không cần phải đi nữa.

- Cảm ơn đã báo cho tôi biết, thưa ngài Harshfeld. - Joseph đáp, giọng toát lên vẻ chế nhạo dù anh đã cố che giấu.

- Cậu đang giận tôi đấy à? - Harsh hỏi và nhìn Joseph với ánh mắt dò xét.

- Không! Không đâu! Tôi thấy mừng vì ngày mai được ở đây, thế thôi. Nó sẽ cho tôi cơ hội để kịp làm xong những công việc còn lại.

- Thế à? Nói đến chuyện theo kịp, tôi đoán chừng cậu sẽ tham gia trận bóng khúc côn cầu của công ty vào buổi dã ngoại thứ Bảy tới, phải không?

- Chắc chắn thế rồi, tôi nghĩ là tôi sẽ tham gia. Tôi rất vui khi được là một thành viên trong đội, thưa ngài Harshfeld. - Joseph trả lời một cách vui vẻ.

- Trong đội của tôi à? - Harsh hỏi và cười to đến nỗi cái bụng của ông cũng rung theo. - Cậu đừng chơi trong đội của tôi nhé, tôi muốn chiến thắng.

Nói rồi ông quay bước, chực bỏ đi, nhưng ngón tay ông vẫn còn búng lách tách. Nhưng đột nhiên ông quay lại, nhìn Joseph và nói:

- Suýt nữa thì quên. Joey này, tôi cần kiểm tra lại một số khách hàng với cậu. Tôi biết chúng ta có thể khai thác được nhiều hơn từ những gã này đây.

Khi Harsh bắt đầu việc tra vấn thường lệ, Joseph nhìn thấy Gregory đang thùng thỉnh leo lên bức vách ngăn. Nó trèo lên đỉnh một cái đỉnh bám và bám vào đó. Khi Harsh nói, Gregory bắt đầu nhại theo ông ta. Con gián tìm cách bắt chước làm thành cái bụng to và tư thế giạng chân của Harsh. Nó ngoác cái miệng và dùng đưa cặp râu sao cho giống cách nói chuyện và điệu bộ của Harsh. Tất cả những động tác đó khiến Joseph không nhìn được cười.

- Có chuyện gì buồn cười lắm hả, Joey? Cậu nghĩ việc thiệt hại của công ty là điều đáng vui mừng lắm sao?

- Không! Không phải thế. - Anh đáp, lần đầu tiên không cảm thấy sợ Harsh.

- Cậu có hiểu rằng việc công ty thiệt hại

đồng nghĩa với việc bản thân cậu cũng chịu ảnh hưởng không?

Gregory cup râu xuống và cúi thấp đầu hơn dưới cái quắc mắt hung dữ của Harsh. Joseph phải bùm miệng lại và quay đi. May mắn cho anh, lúc đó tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo lên.

- A-lô?

Joseph nghe thấy tiếng Harsh rít lên từ phía sau:

- A-lô? Đó không phải là cách anh trả lời qua điện thoại và anh nên biết là...

Cảm giác thoải mái của Joseph biến mất ngay khi anh nghe thấy giọng nói của Monica.

- Anh có bị làm sao không vậy? Sao từ trưa giờ anh không nhấc máy? Anh có biết em gọi cho anh bao nhiêu lần rồi không?

- Vâng, chào cô! Các đường dây điện thoại của chúng tôi đều đang rất bận. Cửa hàng của cô đã từng đặt hàng của chúng tôi trước đây à? Vâng, Gerald Smith vẫn làm việc ở đây. Cô có muốn nói chuyện với anh ấy không? Không à? Tôi thành thật xin lỗi nếu anh ấy xử sự không

hay đối với cô. Vâng! Xin cô hãy tin là chúng tôi sẽ giải quyết dứt điểm vấn đề của cô.

Joseph tiếp tục giữ cách nói như thế cho đến khi Harsh cảm thấy mất hứng thú và bỏ đi. Sau khi Harsh khuất bóng giữa các hành lang, Joseph đổi lại giọng bình thường.

- Monica hả, có chuyện gì vậy em?

- Em mới là người hỏi anh câu đó chứ. - Monica bực mình gắt.

- Ồ, chỉ là trò đùa với mấy người bạn ở đây thôi mà. Không có chuyện gì đâu em. - Joseph nói dối.

- Nó sẽ là vấn đề lớn nếu trò đùa của anh làm mất nhiều thời gian của em. Thế nào, ngày mai chúng ta có cùng đi dã ngoại không đấy?

- Có, chúng ta sẽ cùng đi. - Joseph đáp rồi hạ thấp giọng nói tiếp. - Cuối cùng anh đã nói chuyện rõ ràng với Harshfeld. Anh bảo rằng vì ông ta đã không báo với anh sớm và vì anh đã có kế hoạch khác nên chuyến công tác này sẽ phải dời lại vào cuối tuần sau.

- Thế thì tốt rồi. Vậy tối nay mấy giờ anh về?

- Monica hỏi, giọng quan tâm.

- Có lẽ khoảng sáu giờ.

- Vậy anh có thể ghé nhà hàng Tang mua một ít thức ăn không? Một ít cơm đồ và rau trộn anh nhé? Tám giờ em mới về.

- Được rồi, em yêu. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau. - Joseph nói với mong muốn kết thúc cuộc chuyện trò càng sớm càng tốt.

- Hẹn gặp lại anh. - Monica cúp máy.

Joseph đặt điện thoại xuống và lắc đầu buồn bã.

- Hoa hồng không vui hả? - Gregory hỏi trong khi leo xuống vách ngăn và trèo lên cái chuốt bút chì.

- Có lẽ thế, ta có cảm giác rằng dù là loại pheromone nào đi chăng nữa thì sẽ tốn rất nhiều thời gian để nó tỏa hương lần nữa.

- Tôi nghĩ sẽ rất tốt cho anh nếu những loại pheromone này ngừng tỏa hương trong chốc lát. Khi đó, anh mới có được một khoảng không cho riêng mình.

- Ta cần khoảng không đó để làm gì? - Joseph hỏi, giọng mệt mỏi.

- Để suy nghĩ chín chắn về những vấn đề

liên quan đến anh cũng như tính đúng sai của chúng.

- Nhưng Karen thì thế nào? Ta chỉ cảm thấy mình mạnh mẽ trước cô ấy. À, trước đây ta cũng từng cảm thấy như thế với Monica. Nhưng nếu tất cả chỉ là những chất hóa học và bản năng thì liệu có phải ta đang tạo thêm khó khăn cho mình không? Gregory này, bây giờ ta đang lo lắng về mối quan hệ với Karen. Ta có cảm giác hình như cô ấy cũng có để ý đến ta thì phải.

Gregory di chuyển về phía Joseph như thể để an ủi anh:

- Đừng quên, đôi lúc trái tim cũng có lý lẽ riêng của nó đấy.

Joseph là một trong những nhân viên ở lại văn phòng trễ nhất vào ngày hôm đó. Tất cả mọi người đều ra về sớm để nghỉ ngơi sau một tuần làm việc căng thẳng. Lúc đang đi ra xe, Joseph suýt nữa reo lên khi nhìn thấy chiếc Mustang của Karen đỗ phía trước. Anh bước chậm lại và đưa mắt nhìn xung quanh. Không thấy Karen đâu, anh bắt đầu đi vòng quanh

chiếc xe của mình rồi cúi xuống kiểm tra những con vít. Anh vừa mới kiểm tra chúng mấy ngày trước đó.

Đúng lúc đó, Joseph nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Qua khe hở giữa hai chân, anh nhìn thấy một cái quần jeans đang tiến về phía mình. Anh ngồi bật dậy, phúi hai bàn tay vào nhau như cách những nhân viên bảo trì xe thường làm.

- Xe ổn chứ anh? - Karen hỏi

- À... Ủ! Anh chỉ kiểm tra để chắc chắn bộ giảm thanh vẫn còn hoạt động tốt mà thôi. Sáng nay anh có nghe một vài tiếng lạch cạch.

- Anh có muốn em kiểm tra giúp không? Nếu đó chỉ là một cái vít bị lỏng thì em có thể thay tạm cho anh được.

Karen xắn tay áo bước đến. Tuy vậy Joseph nhanh chóng từ chối:

- Cảm ơn Karen, nhưng anh nghĩ mọi thứ đều ổn. Hơn nữa anh không thích nhìn thấy tay em bị bẩn tí nào.

- Anh đừng nói vậy chứ. Em thích những công việc như thế này. - Cô ra hiệu về hướng

chiếc Mustang của mình. - Ở nhà em cũng thế mà.

- Mà em làm gì ở đây trễ vậy? Anh nghĩ là tất cả mọi người ở phòng marketing ra về lâu rồi mà.

- Em ở lại để chờ một cuộc điện thoại. Cách đây vài tháng em được đề cử một giải thưởng cho chương trình quảng cáo, họ vừa mới thông báo rằng em đã đoạt giải.

- Tuyệt quá! Phải thế chứ. Giải thưởng của tổ chức nào vậy? - Joseph hào hứng hỏi.

Karen nhỏ nhẹ trả lời:

-Ồ chỉ là một nhóm công nghiệp nhỏ thôi mà. Chắc anh chưa từng nghe nói đến đâu. Nhưng em thật sự rất vui khi giành được giải thưởng của họ. Em dự định mời mọi người ăn mừng việc này, nhưng khi em quay trở lại văn phòng thì chẳng còn ai nữa cả.

Karen ngừng nói và cười thật tươi với Joseph.

- Em có thể mời anh đi uống với em một ly để mừng cho sự kiện này được không? - Karen cất tiếng mời.

- Tại sao lại không chứ. Chúng ta đi thôi.

Karen là một cô gái đầy cá tính. Ngoài việc thích xe cổ, cô còn thích uống bia. Họ lái xe đến một nhà hàng mới mở gần đó. Khi ngồi vào cặp ghế tại quầy của quán rượu, theo hướng dẫn của Karen, Joseph gọi một ly bia Flower Power Ale, thứ bia mà anh chưa bao giờ uống trước đó.

Họ tán gẫu với nhau rất vui vẻ. Nhưng câu chuyện của họ bị cắt ngang khi Joseph phát hiện có một bàn tay đặt lên vai mình. Anh quay lại và chết lặng trong giây lát.

Smith! Làm sao gã biết họ đang ở đây chứ. Chẳng lẽ gã có hệ thống theo dõi sao?

Smith hất mái tóc qua khỏi mắt và nhìn Joseph chằm chằm.

- Chào Karen. - Smith nói, thậm chí còn không thèm chào Joseph. - Anh có thể nói chuyện riêng với Joseph vài phút được chứ?

- Ồ, chuyện của đàn ông à? - Karen nhẹ nhàng đứng dậy và đi về phía nhà vệ sinh. Trước khi Joseph kịp phản ứng, Smith siết chặt vai anh lại.

- Chúng ta nói chuyện riêng một lát, về công

việc thôi, Joseph. Doanh thu một số mặt hàng của công ty ta đang giảm sút, anh đã nghe nói rồi chứ.

Do chẳng hiểu chuyện gì và vì Karen đang đứng cách đó không xa nên Joseph tỏ vẻ hững hờ.

- Không, tôi chẳng nghe nói gì cả. Nhưng có chuyện gì đó quan trọng sắp xảy ra à?

- Anh nghĩ tôi có thể trở thành một người quản lý giỏi không?

- Ủ, hẳn thế rồi. - Joseph nhìn Smith, tự hỏi anh ta có ý gì. - Harsh được thăng chức hoặc chuyển sang bộ phận khác à?

- Không, không phải ở công ty của chúng ta. Nhưng có thể ông ấy sẽ tiếp tục sự nghiệp của mình ở một nơi nào đó. - Smith đáp, nhìn Joseph đầy ngụ ý.

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì. Nhưng không phải anh và Harsh là bạn của nhau à?

Joseph cảm thấy bối rối. Trong suy nghĩ của anh, việc Smith và Harsh thân thiết với nhau là điều hiển nhiên.

- Không phải lúc nào sự việc cũng diễn ra

như về ngoài của chúng đầu. - Smith tiếp tục bí ẩn trong khi vẫn nhìn Joseph không chớp mắt. - Anh có muốn làm việc mà không có máy đếm cuộc gọi, không có Harsh la hét bên cạnh không?

- Ồ, tất nhiên là có rồi. Nhưng đến khi nào mới được như vậy?

- Còn đang bí mật, Joseph à. Nhưng anh phải hứa với tôi là giữ kín chuyện này đấy. Đừng có nói với bất kỳ ai, kể cả Karen. Tôi có thể tin tưởng ở anh được không?

Joseph ngập ngừng, cố gắng suy nghĩ đến những chuyện sắp xảy ra.

- Tôi có thể tin anh không? - Smith lặp lại câu hỏi.

- Đương nhiên rồi.

Bây giờ Smith mới chớp mắt và thân thiết siết vai Joseph.

- Tốt rồi. Tôi sẽ không ngồi ở vị trí của Harsh lâu đâu và khi đó, anh sẽ là người kế nhiệm đấy.

- Cảm ơn, thật tốt khi nghe được điều đó. - Joseph hồ hững trả lời.

Joseph chẳng biết nói gì hơn. Anh hoàn toàn chẳng biết gì về những thông tin trên. Anh nhìn theo bóng Smith. Anh ta dừng trước quầy rượu một lúc để nói chuyện với Karen, sau đó lại vội vàng đi ngay.

- Chuyện gì xảy ra vậy hả anh? - Cô hỏi sau khi ngồi lại ghế và nhấm nháp một ít bia.

- Anh ấy yêu cầu anh giữ kín một bí mật.

- Tham gia vào một câu lạc bộ nào đó hả. - Karen mỉm cười. - Em nghĩ anh ấy đã yêu cầu nhiều người tuyên thệ như vậy rồi. Dù sao anh cũng đừng tin đó là chuyện nghiêm túc.

- Một lời khuyên thật hay. - Joseph gật gù.

Họ quay lại tán gẫu và Joseph chợt thấy thích làm bạn với Karen biết bao. Cái mùi hương pheromone mà Gregory đã từng nói với anh trước đây là cái gì chứ? Nhưng bất kể nó là gì, anh phải nghĩ cho bản thân mình trước và tất nhiên phải mang nó theo.

Chương Sáu

Hãy luôn là con gián cuối cùng tồn tại!

Sau hai cốc bia Flower Power Ale, Joseph bỗng thấy thích loại bia này và anh quyết định mua về nhà một ít. Trên đường về, anh ghé vào nhà hàng Tang để mua com đồ và rau trộn. Monica cứ muốn hai người ăn tối cùng nhau nên anh phải mua cả hai suất.

Về đến nhà, Joseph bắt đài để nghe tin tức và rót cho mình một cốc bia. Trong lúc anh đang ngồi lên giường nhâm nhi thì Gregory xuất hiện trên chiếc bàn nhỏ trước mặt anh.

- Ta sẽ không hỏi bằng cách nào chú mày đến được đây đâu? - Joseph nhìn Gregory và lắc đầu.

- Thế buổi đi uống bia của anh và Karen diễn ra thế nào? - Gregory thần nhiên hỏi.

- Ta sẽ kể nếu chú mày muốn biết. Karen giành được một giải thưởng quảng cáo và bọn ta đi uống mừng chuyện đó. Tất cả chỉ có vậy thôi.

- Tôi chẳng biết. Nhưng nghe anh nói có vẻ như anh đang trong thế phòng ngự của một gã đàn ông vô tội áy. Thế Monica có biết chuyện này không đấy?

- Không. - Joseph trả lời. - Nhưng ta chắc là không có vấn đề gì đâu.

Gregory tiến lại chỗ bọt bia trào ra từ chiếc cốc của Joseph.

- Ủm... Thật là ngon! Anh bắt đầu uống thứ bia tao nhả này từ khi nào vậy? - Gregory gật gật đầu và nhận xét.

- Nay, ta nghĩ chú mày nên tránh xa các chất cồn.

- Không đời nào. Bia là một trong những món khoái khẩu của loài gián chúng tôi đấy. Thường thì chúng tôi thích vị bia nồng và chua hơn, giống như loại bia của Anh. Nhưng loại này cũng tạm được.

- Ta đang phải học quá nhiều về thói quen của loài gián chú mày đấy. Loại bia này do Karen giới thiệu cho ta đó. Nó ngon đấy chứ?

- Ô, tôi cũng nghĩ thế. Anh đang bị Karen thôi miên nên lời nào của cô ấy anh nghe mà chẳng vừa tai.

- Này, Gregory! Chú mày cần phải khách quan chứ. Karen là một cô gái tuyệt vời. Chú mày cũng có một trái tim mà.

- Anh nên nhớ là trái tim của loài gián chúng tôi chỉ làm chức năng giúp lưu thông máu cho cơ thể. Chúng tôi vẫn có thể sống mà không cần đến nó đấy. Và đây chính là sự khác biệt giữa loài gián chúng tôi với loài người các anh, như nội dung Nguyên tắc số hai mà tôi đã nói với anh: Chúng tôi luôn biết cách giữ trái tim hoạt động trong tầm kiểm soát của mình.

- Thôi được rồi. Ta biết đủ về chuyện của trái tim rồi. Bây giờ ta có một điều cực kỳ quan trọng muốn hỏi chú mày đây.

- Chuyện gì vậy? - Gregory hỏi và chờ đợi.

Joseph kể cho Gregory nghe về cuộc trò chuyện giữa anh và Smith ở quán rượu cũng như ngạc nhiên tại sao anh hoàn toàn chẳng biết gì về những kế hoạch và mưu đồ đó cả.

- Đó là vì trước đây Smith xem anh là một đối thủ cạnh tranh. Thế nhưng bây giờ anh ta nghĩ rằng anh ta có thể thu phục được anh và khiến anh phụ thuộc vào anh ta, giống như điều Harsh đã làm ngày trước.

- Nhưng Harsh đâu có đề cập gì đến những việc sắp xảy ra? - Joseph thắc mắc.

- Có vài giả thuyết có thể lý giải cho điều này. Dù không thông minh nhưng ông ta rất hiểu về những quy luật cạnh tranh và sinh tồn. Mặc dù vậy, những kế hoạch của Smith có lẽ sẽ không gây khó khăn gì đối với Harsh bởi vì chính Harsh sẽ là người kế tục công việc của Lindley khi Lindley trở thành phó chủ tịch.

- Nhưng nếu điều đó sắp diễn ra thì tại sao bây giờ họ phải cố gắng triệt hạ nhau thế này?

- Bởi vì chẳng ai trong số những người họ muốn chờ đợi hoặc nỗ lực thật sự để đạt được những điều họ mong muốn. Thay vào đó, họ muốn đạt được vị trí cao hơn bằng những thủ đoạn.

- Nhưng họ có thể tự xoay xở được mà? -
Dường như Joseph vẫn chưa hiểu những điều Gregory muốn nói.

Gregory nhún cặp râu của mình, thản nhiên nói tiếp:

- Có thể, nhưng những chiến lược vận động thường đem lại kết quả trái ngược với mong đợi. Anh có muốn nghe một trong những kế hoạch sắp tới của Smith không?

- Đương nhiên rồi. - Joseph thích thú chờ đợi.

- Mục tiêu của Smith là vô hiệu hóa những người không cảm thấy hài lòng trong công việc. Đầu tiên, anh ta sẽ tìm cách gây thiện cảm với họ, sau đó kích động và khuyến khích họ viết những bản báo cáo không thật, mang tính phê bình cá nhân đối với những cái tên như Harsh hoặc Lindley. Đôi lúc anh ta còn làm cho vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn bằng cách thêm thắt vào đó những nhận định của mình.

- Tại sao vậy? - Joseph lắc đầu không hiểu.

- Một khi có được sự ủng hộ của những nhân viên này và kích động được họ, Smith chỉ cần giả bộ tình cờ để họ biết về tiến trình phê bình kín tại trụ sở ở Chicago, sau đó phát tán chúng. Dĩ nhiên, nếu chuyện này thành công, anh ta sẽ trở thành người có công hàng đầu.

- Đồ cặn bã! - Joseph thốt lên.

- Hơn nữa, anh ta còn tạo ra một số địa chỉ email giả và gửi đi những lời phàn nàn về Harsh và Lindley. Không chỉ gửi những báo cáo này đến trụ sở chính, anh ta còn gửi đến địa chỉ của những nhân vật quan trọng trong hội đồng quản trị nữa.

- Hắn đã nói gì với họ?

- Bất cứ điều gì anh ta nghĩ là cần thiết cho kế hoạch của anh ta. Phần nhiều là sự thật về những khoản thanh toán cho những đêm thư giãn dưới thị trấn bằng chi phí của công ty. Harsh và Lindley cho anh ta biết tất cả những chuyện bí mật đó và anh ta đã làm cho nó trở nên kinh khủng hơn bằng cách thêm thắt vào nó những điều không thật.

- Ô, vậy tại sao Smith chưa ra tay triệt hạ họ?

- Joseph thắc mắc.

- Tôi không chắc. Có lẽ anh ta cho rằng mình nên đứng bên lề mọi chuyện như khi anh ta làm ra vẻ bí ẩn với anh. Nhưng lúc này mọi chuyện không thuận lợi như anh ta nghĩ. Tất nhiên, những chuyện như thế này thường hiếm khi kết thúc tốt đẹp.

- Vậy ta phải làm gì bây giờ? - Joseph hỏi.

- Để trụ vững trong tình thế này cũng như đạt được mục tiêu đề ra, anh phải nỗ lực hết mình và tập trung thực hiện nó mà không bị chi phối bởi bất kỳ tác động nào bên ngoài. Bằng cách này, anh vẫn tiếp tục tồn tại trong khi âm mưu của những kẻ khác sẽ sụp đổ.

- Hừm... một sự tính toán khá thú vị đấy!

- Dĩ nhiên, bởi vì Nguyên tắc số ba của loài Gián dựa trên điều đó: *Hãy Luôn Là Con Gián Cuối Cùng Tồn Tại!*

- Ý chú mày là ta phải biết tập trung và chịu đựng?

- Đúng, nhưng tôi không nghĩ anh hiểu rõ tầm quan trọng thật sự của nó. Vừa mới đây thôi, tôi đã nói với anh là loài gián chúng tôi có thể sống mà chẳng cần đến tim. Đúng là như thế. Nhưng vấn đề không chỉ có vậy. Nếu có ai đó đè bẹp chúng tôi ư? Cơ thể chúng tôi luôn biết cách hồi phục lại mình. Thậm chí ngay cả khi bị mất đầu, chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục sống cho đến một vài tuần sau đó. Chúng tôi chỉ bị chết khi không thể ăn được gì trong một khoảng thời gian dài. Nóng, lạnh, dã thú, thuốc độc... chẳng phải là vấn

đề quá nghiêm trọng đối với chúng tôi. Loài gián biết cách duy trì và kiểm soát cuộc sống theo cách thức của riêng mình nên chúng tôi có thể sống sót sau khi những loài sinh vật khác đã bị diệt vong.

- Nhưng tại sao nòi giống của chú mày lại có thể ngoan cường như thế?

- Bởi vì chúng tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác cả. - Gregory đáp thản nhiên.

Joseph uống hết cốc bia trong khi ngẫm nghĩ về những điều Gregory vừa nói. Anh tiến về phía tủ lạnh và rót thêm ly khác.

- Nhưng những điều này liệu sẽ giúp ích gì cho ta khi làm việc ở đây?

- Lúc này đây, anh đang bị một nhóm người lợi dụng để đạt được mục tiêu cho chính họ. Nhưng vấn đề ở đây là anh cần phải tồn tại lâu hơn họ, bất kể chuyện gì xảy ra chăng nữa. Khi những kế hoạch của họ sụp đổ, anh sẽ thoát khỏi con tàu đắm đó và vẫn tiếp tục tồn tại.

- Gregory, chú mày nói cứ như trong một bộ phim về thảm họa vậy.

- Chính xác đấy Joseph. Cuộc đời của hầu hết chúng ta có khác gì một cuốn phim chứ?

- Còn những vở hài kịch tẻ hại thì sao? -
Joseph buột miệng hỏi.

- Tôi nghĩ đó cũng là một cách so sánh thú vị đấy.

Bất ngờ râu của Gregory vểnh lên.

- Ồ, đã đến lúc tôi nên tránh đi rồi. - Con gián nói và biến mất.

- Chuyện gì xảy ra vậy, Gregory?

Joseph cố lắng tai nhưng chẳng nghe thấy gì. Rồi vài phút sau, anh nghe tiếng mở cửa và Monica bước vào.

- Chào em.

Monica bước lại đứng trước anh và tròn mắt ngạc nhiên.

- Cái gì thế này? Anh đang làm gì với cả một bình bia đổ trên vạt áo vậy?

Đúng như vậy. Lần cuối cùng đến tủ lạnh lấy bia, Joseph đã định uống cả bình. Nó còn lại không nhiều và anh đã bắt đầu chệnh choáng dưới tác động của chất cồn và như thể Monica là một chất xúc tác.

- Một khách hàng đã tặng anh bình bia này

và anh đã uống thử nó xem thế nào. Em có muốn thử không? - Joseph mời.

- Em không uống. - Monica từ chối. - Bây giờ đã gần mười một giờ và ngày mai chúng ta phải thức dậy sớm đấy. Mà anh để thức ăn ở đâu vậy?

- Ở trên kệ. Anh nghĩ em sẽ về lúc tám giờ, vì vậy anh để lên đó một lúc.

Monica vào bếp và tạo ra vô số tiếng ồn khi hâm lại thức ăn. Khi biết Monica không nhìn thấy, Joseph vội uống nốt phần bia còn lại.

- Em hy vọng anh sẽ uống chừng mực hơn tại buổi dã ngoại vào thứ Bảy tới.

- Em đừng lo. Anh sẽ là con gián cuối cùng trụ vững. - Joseph mỉm cười, giọng hóm hỉnh.

Monica mang đĩa cơm vào phòng khách và ngồi lên đầu giường bên kia.

- Con gián cuối cùng trụ vững à? Khó hiểu quá, anh say thật rồi, Joseph.

- Anh có thể vứt bỏ trái tim hoặc bỏ đôi chân nhưng dù sao đi nữa, anh vẫn sẽ tiếp tục trườn về phía trước.

- Anh say rồi phải không? À, mà em có vài thứ để anh đọc đấy.

- Anh chưa say, em yêu. Cách đây không lâu anh và em đã cùng xuống phố uống rượu, em nhớ không?

- Đó là trước khi em đảm nhận trách nhiệm và bắt đầu gây dựng một sự nghiệp thật sự.

- Nhưng hôm đó chúng ta đã rất vui, phải không? - Joseph hỏi, nghiêng về phía Monica và nắm lấy tay cô.

Monica đặt đĩa xuống và đi về phía kệ sách. Cô nhìn lướt qua những cuốn sách cho đến khi tìm thấy cuốn mình cần. Đó là một cuốn sách của một nhà tâm lý học nổi tiếng chuyên nói chuyện trên truyền hình và được rất nhiều người hâm mộ.

- Anh này, ở đây có một chương anh cần đọc. Có lẽ nó sẽ giúp anh giải quyết những khó khăn của mình.

Nhưng khi Monica đang lật tìm chương sách đó thì các trang sách bắt đầu rơi ra. Cô đứng giữa phòng, nhìn chăm chăm vào chúng.

- Em vừa mới mua cuốn sách này vậy mà nó lại bị bung các trang ra thế này đây. - Monica nói, giọng bức bối.

Joseph mỉm cười, gật gật đầu và chậm chậm bước về phía Monica.

- Lời khuyên của một con gián lại là bữa ăn của một con gián khác.

Một cuộc dạo chơi trong sân

Quả bóng bay vút trong không khí. Harsh, do quá béo và chậm chạp, chỉ đứng yên một chỗ và canh đúng lúc, đá một cú chặn bóng thật mạnh.

Àm!

Cú phát bóng thứ hai này của Harsh bay ngang qua đầu các cầu thủ ở khu vực ngoài và rơi xuống vạch ngoài sân, nảy lên một cái rồi biến mất giữa một bụi cây gần đó. Harsh ngoái đầu ra sau và cười khoái trá. Ông chạy trở lại dãy ghế đồng đội và uống cạn một cốc bia đầy.

- Ông ấy sẽ kể về chuyện này suốt cả tuần

sau cho xem. - Joseph nói với Karen một cách chán chường.

- Ông ấy không nên làm như thế. - Karen đáp, lắc đầu phản nộ. - Chẳng lẽ các cầu thủ ném bóng bên chúng ta chỉ biết ném vào một xác chết thôi à?

- Sự thật là thế, nhưng chúng ta có thể làm được gì chứ? Anh không thể ném khá hơn và anh tin rằng cũng chẳng có ai ném tốt hơn anh đâu.

Karen nhìn sang phía đội của họ.

- Có thể là vậy. Nhưng không có nghĩa là mất hết hy vọng.

- Ý em nói sao? Em hy vọng có phép lạ xuất hiện à?

- Không, nhưng các thành viên trong đội chúng ta cần phải làm điều gì đó. Em đã từng chơi bóng trong đội bóng chày ở đại học. Có lẽ em sẽ thử xem sao. Anh có nghĩ Ed sẽ nhường cho em chơi vài lượt không?

Joseph nhìn sang Ed lúc này đang ướt đầm mồ hôi. Ed đang nản lòng và xem ra chẳng làm được gì ngoài việc chờ được thay ra.

102 - Anh nghĩ Ed cũng muốn như vậy đấy. Nhưng em muốn thay anh ấy thật hả?

Karen chạy thật nhanh ra sân và trò chuyện với Ed về cú ném khi này. Cô thuyết phục được Ed và đứng vào vị trí của anh. Monica thực hiện vài cú ném khởi động chính xác hơn Ed nhưng tốc độ không nhanh bằng anh. Cầu thủ ném bóng đầu tiên bên đội Harsh là Smith. Anh ta vênh vào tiến vào vị trí phát bóng và đưa tay kéo quần lên. Harsh và những cầu thủ còn lại trong đội huýt sáo chế nhạo vì thấy bên đội của Joseph, Karen bước về phía ụ đất.

103 - Này, em yêu, đã bốn lần rồi mà chẳng được gì cả và đây cũng chỉ là lượt ném thứ hai thôi. Em đang mong chờ sự may mắn đấy à? - Một giọng nói vọng lên từ dưới hàng ghế. Smith quay lại nhìn đồng đội của mình và giờ hai cánh tay ra như thể một người mạnh mẽ như anh mà phải đối đầu với một cô gái thì chẳng công bằng chút nào.

Cú ném đầu tiên của Karen hơi cao. Quả bóng bay vút đi nhưng dễ dàng bị phá. Nó bắt ngờ lao vào găng tay người bắt bóng khiến Smith phải loạng choạng di chuyển trong khoảng trống. Anh ta cười toe toét với Karen, về trên người.

- Thôi được, Karen. Cú ném vừa rồi của em rất uyển chuyển và đầy nữ tính. Nhưng đó chỉ là may mắn duy nhất mà em có được. Tiếp tục đi nào. - Smith hét to.

Cú ném tiếp theo bay xẹt ngang không khí như một quả tên lửa, đụng đỉnh đôi găng tay của người bắt bóng. Người này không nhìn thấy được đường bóng bay và nó vượt qua điểm dừng phía sau trước khi Smith biết nó đến. Anh ta đứng đó, nhìn qua mái tóc xòa trước mặt và kiểm tra khoảng trống chung quanh để tìm quả bóng.

Ba lượt ném sau đó, sau khi Karen đã loại được một cú đánh đơn, cô phải đối mặt với một thử thách khó khăn hơn khi Smith sắp ném bóng. Anh ta lấy đà và dùng hết sức ném bóng. Karen bình tĩnh nâng gậy rồi vung lên chặn quả bóng bay cắt ngang khu vực gần cầu môn một cách hoàn hảo. Joseph hào hứng theo dõi trận đấu và hoàn toàn yên tâm khi đội của anh đã dẫn đội của Harsh hai điểm.

Sau trận đấu, tất cả cầu thủ đều tập trung xung quanh các thùng bia, ngoại trừ Smith. Anh ta đang bắt chuyện với một cô gái trẻ vừa mới vào làm việc tại công ty khoảng hai tuần. Harsh tiến đến chỗ Karen ngồi và duỗi thẳng tay.

- Cô hạ gục tôi hai lần và làm tôi phải bay hai lần khác để bắt kịp cô. Ước gì đôi chúng tôi cũng có một vài gã có cách chơi như cô.

Karen bắt tay Harsh một cách dè dặt.

- Xin cảm ơn ngài Harshfeld.

- Cô có muốn tôi loại Smith ra để cô vào thay thế không?

- Ông thật là dễ thương khi đề nghị như thế. Tôi chỉ may mắn đỡ được cú ném đó một lần mà thôi.

Harsh nhìn cô rồi nhận xét:

- Tôi chắc là cô có năng lực thực sự đó.

Sau đó ông ta quay trở lại uống bia với những đồng đội của mình.

Joseph lên đi tới chỗ Karen.

- Em chơi tuyệt quá. Quả không hổ danh là thành viên trong đội bóng của nhà trường.

- Cảm ơn anh! Tại em thấy sốt ruột quá nên tham gia với mọi người cho vui thôi. - Karen khiêm tốn trả lời.

Vài giờ sau, mọi người tản ra tham dự buổi tiệc đứng bên ngoài. Một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi đến ngồi bên Joseph.

- Đó quả là một cô gái tuyệt vời. Chàng trai, cậu rất may mắn.

- Thật thế à? - Joseph nói, đưa mắt nhìn xuống hàng ghế bên dưới một gốc cây cách chỗ anh ba thước, nơi Monica đang cười đùa với những người bạn trong công ty luật của cô. Thật ra, trước đó Joseph đã đề nghị Monica cùng tham gia vào đội bóng chày của anh nhưng cô từ chối với lý do đôi giày da đắt tiền của cô không phù hợp với việc chơi bóng.

- Ý tôi nói đến cô ấy kia. - Người đàn ông nói và chỉ vào Karen đang chơi bóng nước. Những người chơi trong đội đều bị ướt sũng trong khi cô vẫn khô ráo.

-Ồ, Karen hả? Cô ấy thật tuyệt vời nhưng tôi đang sống cùng người khác. - Joseph nói và chỉ vào Monica.

- Cậu có hợp với những người đang ngồi xung quanh cô ấy không?

- Thật sự tôi chưa tiếp xúc với họ nhiều. Tôi xin lỗi, nhưng thưa ông, tôi không thể nhớ được tên của ông.

Người đàn ông giơ bàn tay to và thô ráp bắt tay Joseph với một vẻ tự tin và từng trải.

- Tôi quên chưa giới thiệu về mình. Tôi là Gary Moses, đến từ Sterling Builders, bãi biển phía đông Florida. Chúng tôi đã mua nhiều loại mặt hàng ống nước từ công ty cậu. Mục đích chuyến đi này của tôi là thăm cô em gái của mình. Nhưng Lindley có lời mời nên tôi nghĩ là mình nên ghé qua.

- Sterling à? Tôi nhớ cách đây vài năm, công ty ông chỉ nhận xây dựng các căn nhà nhỏ, lẻ. Vậy mà bây giờ nó đã trở thành một trong những công ty xây dựng lớn nhất miền Nam. Trước kia, Sterling chỉ có những đơn đặt hàng nhỏ nhưng bây giờ công ty ông là khách hàng lớn nhất của chúng tôi rồi đấy. Ông làm gì ở đó?

- Tôi là chủ công ty. - Moses mỉm cười trả lời.

- Ô tôi xin lỗi. Khi một trong số các nhân viên bán hàng nghỉ sinh con, tôi có dịp quản lý các giao dịch với Sterling một thời gian. Tôi lấy làm ngạc nhiên vì sự phát triển nhanh chóng của công ty ông. Tôi thích cách mua hàng của Sterling vì công ty ông luôn chọn lựa những thứ tốt nhất.

- Ô vậy hả? - Moses cười lớn. - Đó là vì

chúng tôi luôn đặt chất lượng công trình lên hàng đầu mà.

- Đó có lẽ là lý do tại sao công ty ông thường không cần đến sự tư vấn.

- Làm thế nào cậu biết được điều đó?

- Tôi đọc thông tin này trên báo. Sterling là hình mẫu cho những công ty xây dựng khác. Ông đã tạo ra một thương hiệu thực sự uy tín trong giới xây dựng không chỉ bởi quá trình lựa chọn nguyên liệu kỹ lưỡng, chất lượng mà cả trong quá trình thi công. Ông và vợ ông vẫn đang quản lý công ty à?

-Ồ, hiện nay con trai của chúng tôi, Travis, đã đủ lớn để giúp chúng tôi quản lý công ty. Nó giỏi lắm, nhưng tôi đoán rằng có thể cậu đang nghĩ là nó vẫn phụ thuộc vào bố mẹ?

- Ông ở Palm Coast phải không? Vậy là chỉ cách St. Augustine vài dặm thôi?

- Vâng.

- Cách đây vài năm, tôi đã ở Palm Coast. Nó thật sự là một nơi tuyệt vời.

- Cậu cũng thấy thế à? Vậy sao cậu không dành thời gian đến chỗ của chúng tôi nghỉ ngơi nhỉ?

- Tôi không biết nữa, tôi còn có công việc và bạn gái và...

Moses ngắt lời Joseph:

- Chỉ vài ngày để ngắm nhìn cảnh xung quanh và hãy rủ cả bạn gái cậu cùng đi. Mà ý cậu là cái cô ở đằng kia hả? - Moses chỉ về phía Karen lúc này đang vui vẻ cười đùa.

- Ồ, tôi thích du lịch đến Florida cùng cô ấy biết bao nhiêu. - Joseph thốt lên.

- Vậy thì tại sao cậu không làm thế chứ? Xem nào... đây là danh thiếp của tôi, hãy gọi cho tôi nếu cậu cần một hướng dẫn viên nhiệt tình. - Moses nói và đưa danh thiếp cho Joseph.

Trong khi họ đang chuyện trò thì một tiếng huýt sáo từ đám đông bao quanh thùng bia vọng lại.

- Một con gián... Ồ không. Giết nó đi! Giết đi! Nó đang chạy kia, để tôi, đập mạnh lên nó rồi quăng nó đi.

Gregory! Joseph đứng bật dậy.

- Xin lỗi, thưa ông, nhưng tốt hơn tôi phải đến đó xem. - Joseph cúi đầu chào Moses và vội vã bước đi.

- Chỗ chúng tôi có những con gián lớn cỡ bằng con chim ấy chứ. - Moses vừa cười vừa nói với theo.

Joseph lao đến và nhìn thấy Gregory đang cuống cuống chạy vòng vòng bán loạn trên sàn bê tông của căn lều. Những người đang uống bia dạt ra và có một nhóm đàn ông đang tìm cách đâm Gregory. Tuy vậy, Gregory di chuyển rất khéo léo nên chẳng ai làm gì được nó.

Cuối cùng, Gregory đuối sức và Smith chuẩn bị nhảy lên để hạ một cú vào người nó. Không chút suy nghĩ, Joseph tiến về phía đó, xô người vào Smith làm anh ta mất thăng bằng và ngã ngay vào khay trứng.

- Anh làm cái gì vậy? Anh làm bắn hết quần áo tôi rồi. - Smith gào lên.

- Tôi xin lỗi. Nhưng tôi muốn giết con gián đó trước khi nó trốn mất thôi mà. - Joseph giả bộ phân bua.

- Nhưng tôi sắp giết được nó rồi. Tôi đã chặn hết đường chạy của nó. - Smith hét toáng lên khi nhìn thấy vết bắn màu vàng sáng trên chiếc quần màu be của mình.

Harsh bước đến và bảo Smith:

- Không sao cả đâu, nó chỉ là một cái quần friggin thôi. Hãy lau sạch đi.

Chợt phát hiện ra nụ cười tự mãn thoáng qua gương mặt của Joseph, Harsh quay sang anh và tiếp tục nói.

- Còn cậu, cậu đứng đây làm gì? Có bao nhiêu thằng ngốc hùa nhau giết một con gián vậy?

Một sự yên ắng tạm thời bao trùm lên không khí buổi tiệc. Harsh đi lại quảy bánh, cầm chiếc bánh lên trong khi vẫn lắc đầu cầu nhàu về chuyện vừa xảy ra. Đến khi ông định cắn miếng bánh thì bỗng nhìn thấy một cặp râu nằm lẫn giữa đồ gia vị, kèm theo đôi chân đang đập vào không khí nhằm tìm một chỗ bám.

- Chuyện quái quỷ gì thế này? - Harsh hét to. - Con gián, con gián! Nó ở trên cái bánh của tôi. Ôi không, tôi đến phát ốm mất thôi.

Ông quăng chiếc đĩa và bỏ chạy ra xa. Chộp lấy cơ hội để giúp Harsh, Smith nhanh chân đập lên chiếc đĩa làm tung tóe mọi thứ.

Chẳng có dấu hiệu nào cho thấy con gián đã bị chệt chệt. Smith tiếp tục dùng cả hai chân nghiền chiếc đĩa giấy lên nền xi măng. Trông cứ

như anh ta đang tập nhảy twist. Khi cảm thấy mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ, Smith giơ cả hai tay lên chiến thắng như thể đã chế ngự được những linh hồn của toàn bộ lũ gián vậy.

Một số người can đảm hơn bắt đầu dịch dần về phía trước như muốn được nhìn thấy con gián bị chết ra sao. Nhưng đúng lúc đó Gregory lại chui ra từ phía dưới một miếng khoai tây chiên. Gregory liên tục thay đổi vị trí khi di chuyển trên nền xi măng, giống như một tên tù vượt ngục đang cố gắng thoát khỏi sự truy đuổi. Tới mép tấm sàn, nó nhảy vọt qua gót giày của Monica và lủi mất sau đám cỏ.

Cơ hội từ những thử thách

Thông thường, chỉ những người chạy bộ và dẫn chó đi dạo mới ra ngoài vào sáng sớm Chủ nhật. Theo thông tin dự báo thời tiết, vài ngày nữa mới có một ngày đẹp trời và ấm áp bất thường. Lúc này sương mù đang xuống thấp khiến cho mặt đất trở nên ẩm ướt hơn. Mặt trời lấp ló sau những rặng cây. Không khí lạnh lẽo đó khiến Joseph chợt thấy rùng mình.

Anh thấy mình thật ngốc nghếch. Trong khi mọi người, hoặc đang say ngủ hoặc ngồi thưởng thức cà phê và đọc những tờ báo Chủ nhật đầy

ấp tin tức thì anh lại phải đi tìm một con gián biết nói. Khoảng sân dùng để tổ chức buổi dã ngoại ngày hôm qua đã được tháo gỡ và rác cũng đã được dọn sạch. Tất cả chỉ còn lại những chiếc bàn ăn trống hoác và một vệt lớn bột bia trào ra từ thùng.

Sau khi kiểm tra thật kỹ để đoán chắc không ai nghe thấy, Joseph gọi khẽ:

- Gregory, Gregory, chú mày có ở đây không vậy?

Không có tiếng trả lời. Joseph đi vòng quanh sân và tiếp tục gọi. Anh lùng sục trong đám cỏ, nơi mà ngày hôm qua Gregory đã lúi vào đấy. Chẳng thấy gì cả.

- Joseph... Joseph... - Một giọng nói yếu ớt vang lên.

- Gregory, chú mày phải không, chú mày ở đâu vậy? - Joseph cuống quýt hỏi dồn.

- Trên này này, tôi bị kẹt rồi.

Joseph nhìn khắp trần nhà nhưng vẫn không thấy Gregory đâu.

- Chỗ nào vậy? Ta chẳng thấy chú mày đâu cả?

- Tôi ở trên cái xà. Phía trên. Bên tay phải anh đấy.

Để nhìn rõ hơn, Joseph kéo một cái bàn lại và leo lên. Khi mũi anh ngang tầm với đỉnh xà, anh đưa mắt nhìn quanh. Gregory ở cách đấy khoảng ba mét nên Joseph phải nhảy xuống và dõn cái bàn lần nữa. Lần này thì anh đứng song song với Gregory. Trong nó thật thảm hại. Cặp râu rũ xuống và đôi chân thì bị vẹo đi so với thân.

- Chú mày trông tẻ quá.

Gregory rên rỉ:

- Tôi cũng đang cảm thấy rất tẻ.

Qua thời gian làm quen giữa họ, Joseph chú ý thấy Gregory luôn tỏ ra kiêu hãnh về dáng vẻ của nó. Nó rất sạch sẽ. Nhưng bây giờ thì Gregory đang nằm đó. Hình như nó vẫn còn bị ám ảnh bởi không khí kinh hoàng của buổi dã ngoại hôm qua.

Để ý thấy cái nhìn của Joseph, Gregory giải thích một cách yếu ớt:

- Tôi đã cố thoát sau khi bị Smith truy sát. Nhưng người tôi bị dính đầy thức ăn và các giắc

quan của tôi hầu như không hoạt động. Tôi chui mình vào cỏ, nhưng rồi một con cún con, xem ra nó đã nghĩ tôi là một thứ để giải trí cho buổi trưa, cứ khều khều tôi bằng cái mõm của nó. Tôi quay ngược trở ra và nhận thấy mình đang trở lại cái sân khi này. Chẳng nhớ bằng cách nào đó, tôi đã xoay xở tìm được một cột nhà, và đã trèo lên đây. Đây là một chỗ an toàn. Nhưng vấn đề này sinh là lúc thức dậy, tất cả những thứ nhóp nhúa ngày hôm qua đã bị khô cứng lại và kết quả là tôi bị kẹt cứng ở đây. - Giọng của Gregory gần như thều thào. Nói xong, nó nằm thêm thiếp.

- Thật buồn cười, đây cũng giống cách mà chúng ta quen nhau. Chú mày có nhớ bữa đầu tiên ta gặp chú mày không? Hôm đó chú mày bị lật ngựa và không thể chuyển động được. - Joseph nhớ lại và mỉm cười.

- Có gì buồn cười đâu chứ? Tôi chẳng thấy thích thú chút nào khi bị bẫy bởi thứ thức ăn thừa thãi như thế này đâu.

- Thôi được rồi! Ta xin lỗi. Nhưng ta cảm thấy rất vui vì chú mày không bị làm sao cả. Chú mày có cần ta giúp để thoát khỏi chỗ đó không?

- Không. - Gregory đáp, giọng giận dữ. - Tôi có thể tự xoay xở được.

Joseph nhìn Gregory trong khi nó đang cố sức đẩy, kéo và loay hoay để thoát thân. Nhưng vô ích, lớp keo dán quá dày, nó không thể rút được chân ra được.

- Bộ ai đó đã trét keo vào người chú mày trong lúc chú mày ngủ hả?

- Không phải vậy, nhưng cái món xà lách dẻo queo đó quả là một thứ giết người. Anh có thể dùng nó để bẫy cả một con tê giác đấy. - Gregory tuyệt vọng lay người.

- Loại to bằng cái tổ gián của chú mày hả? - Joseph đùa.

- Thôi đùa kiểu khác đi. Khả năng khôi hài của anh chẳng thích hợp ở đây chút nào. Có lẽ tôi cũng cần được giúp đỡ một chút. Anh có cách gì không?

- Đợi vài phút, ta sẽ quay lại.

Joseph bước đến chỗ đỗ xe và lấy ra một chai nước. Anh tạt vào nhà vệ sinh gần đó và rót đầy một chai nước ấm. Trở vào sân, anh nhẹ nhàng đổ nước lên người Gregory cho đến khi

thức ăn dính trên người nó mềm ra và rơi xuống. Joseph dùng phần nước còn lại để tắm sạch cho Gregory. Gregory cuộn người lại và quay vòng vòng để cho nước thấm đều cơ thể.

- Thật tuyệt!

Nhưng ngay cả khi đã được tự do và tắm rửa sạch sẽ, Gregory vẫn còn di chuyển chậm chạp và khập khiễng.

- Chú mày xem ra vẫn chưa bình phục hoàn toàn rồi. - Joseph nhận xét.

- Tôi đang phải chịu đựng dư âm của buổi dã ngoại kinh khủng ngày hôm qua. Xem này, đến bây giờ tôi vẫn còn chóng mặt. Anh có thể giúp tôi xuống dưới được không?

Joseph lấy một miếng gạch lót lên miệng chai nước để Gregory có thể bò qua. Anh cẩn thận leo xuống và đặt con gián lên chiếc bàn cạnh đó. Gregory thoải mái nằm nghỉ trên bàn.

- Ta tự hỏi tại sao ngày hôm qua chú mày lại chạy vòng vòng và làm tất cả mọi người rối lên như thế, trong khi chú mày có thể bình yên ở trong văn phòng kia mà.

- Câu hỏi thú vị đấy Joseph! Hôm qua đúng

là một con ác mộng của tôi. Ở văn phòng của anh, chúng tôi chỉ dám ra ngoài vào ban đêm, khi không còn ai ở đó nữa. Thậm chí cẩn thận hơn, chúng tôi còn đợi cho đến khi nhân viên vệ sinh làm xong mọi việc. Hãy nhớ rằng, nếu buổi sáng hôm đó anh không đến công ty sớm, anh sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy tôi đâu.

- Nhưng hôm qua là giữa trưa mà. - Joseph hỏi lại.

- Tôi đã cố ý làm thế. Anh có nhớ tối hôm trước, tôi đã nói với anh là loài gián chúng tôi đặc biệt thích loại bia nồng chứ?

- Ta cũng nghĩ thế. Hôm đó ta cũng uống khá nhiều. - Joseph trầm tư nhớ lại.

- Anh biết không, bia còn được xem là một dược phẩm nữa đấy.

Bỗng nhiên mặt Joseph sa sầm lại nhưng rồi anh bỗng nhiên cười lớn với chính mình:

- Nhưng dường như hiện giờ ta đâu cần đơn thuốc nào đâu, vậy sao ta cũng uống nhiều thế nhỉ?

Gregory co rúm lại trước sự gia tăng âm lượng của Joseph.

- Chúng ta thỏa thuận là chỉ được nói nhẹ nhàng thôi, đồng ý chứ? Đầu tôi đang đau như búa bổ và chuyển động rất chậm chạp. Dù đã chạy trốn và chớp mắt trong cở nhưng tôi vẫn cảm thấy không ổn.

- Chú mày và một nửa nhân viên công ty ta đều không ổn như vậy đấy.

- Vâng, nhưng không có ai muốn đề chết họ cả. Trong khi tôi đã uống rất nhiều mà lại phải ở giữa sàn cùng với một nhóm những tay chơi bóng chày hòa nhau giết mình.

- Theo ta nhớ thì hầu như họ sắp giết được chú mày đấy. - Joseph xen vào.

- Dù đang trong trạng thái say xỉn nhưng tôi vẫn biết và hết sức cảm ơn cách anh đã ngăn cản Smith. Anh ta đã nhắm trúng tôi và có thể đã kết liễu được tôi rồi. Tôi chân thành cảm ơn anh.

- Không có gì. Nếu trước đây có ai bảo với ta rằng sẽ có ngày ta xô ngã đồng nghiệp của mình lên một bàn đầy thức ăn chỉ để cứu sống một con gián thì chắc chắn ta sẽ chẳng bao giờ tin đâu. Nhưng sự thật là hôm nay ta lại thích mi hơn Smith. À, chuyện xảy ra với Harsh ngày hôm qua thật tuyệt vời đúng không. Mặt ông ta

tím tái và phải mất đến hai mươi phút mới hồi phục được đầy. Kể ta nghe nào, chú mày đã có ý ở trong cái bánh đó phải vậy không? - Joseph cảm thấy phấn chấn hẳn lên khi nhắc tới Harsh.

- Thực tình tôi chỉ cố trốn trong đó thôi. Để tôi kể cho anh nghe, Joseph. Khi tôi nhìn thấy cái miệng của ông ta há ra, tôi nghĩ lần này mình chết chắc rồi. Cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra lúc đó là phải làm sao để ông ta nhìn thấy tôi và thật may mắn, cuối cùng điều đó đã xảy ra.

- Chính ta cũng đã từng là nạn nhân của cái miệng đó nhiều lần rồi. Dù xét ở khía cạnh nào thì nó cũng chẳng dễ chịu tí nào. - Joseph ngán ngẩm bình luận.

Cả Joseph và Gregory rơi vào im lặng một lúc. Trong khi Gregory còn choáng váng vì dư âm của men bia thì Joseph đang hồi tưởng lại những điều tồi tệ đã xảy ra ngày hôm trước. Điều tệ hại nhất là sự giận dữ của Monica, đặc biệt sau khi Gregory nháy vụt qua gót giày của cô.

- Giết chết con gián đi, Joseph. Chuyện gì với anh vậy? Anh có biết chúng là thứ gây nguy hiểm cho sinh mạng con người không? Và nhìn

này... - Monica chỉ vào đôi giày như thể vết bẩn nhìn thấy rõ lắm vậy. - Đôi giày mới của em bị làm bẩn rồi, bị bẩn rồi, anh thấy không? Anh biết em mua nó bao nhiêu không? Nhiều hơn cả tiền lương anh kiếm được trong hai tuần đấy!

- Monica, đâu có vết bẩn nào trên đôi giày của em. Làm thế nào mà nó bị bẩn được cơ chứ?

- Joseph cố gắng an ủi cô.

Một người đàn ông trông cao lớn, đạo mạo sai bước về phía hai người và vỗ nhẹ vào vai Monica.

- Nào... nào... con yêu, đừng quá sợ như thế. Đôi giày vẫn sạch như mới, bố chắc chắn thế. - Ông ta nói, nhìn Joseph với ánh nhìn khinh khinh trái ngược hẳn với giọng đang nói. - Tại sao phải tức giận hả Monica? Cậu nhân viên bán hàng thiết bị vệ sinh của con có mặt ngay ở đây mà. Bố nghĩ cậu ta sẽ rất hạnh phúc khi mua cho con đôi khác đấy. Mặc dù với công việc của cậu ta, hẳn phải có nhiều việc để lo nghĩ.

- Xin chào ngài Primson. - Joseph lúng túng nói với bố Monica. - Ông thích buổi dã ngoại này chứ?

- Vâng, tôi thích, cho đến khi có chuyện điên rồ này xảy ra. Cậu đang cố bảo vệ con gián đó phải không?

- Không... Dĩ nhiên là không, thưa ngài. Tôi cũng rất muốn giết nó, nhưng tôi và Smith lại va phải nhau.

- Cậu nói là va vào nhau ấy à? Tôi hy vọng trong kinh doanh hai cậu sẽ không va chạm nhau như thế.

Joseph chẳng biết nói gì. Anh bước đến thùng bia và rót cho mình một cốc. Nó không ngon như Flower Power Ale, anh ngẫm nghĩ. Joseph đưa mắt tìm Karen nhưng chẳng thấy cô đâu. Ở góc sân, Smith đang ngồi cùng một cô gái. Anh ta đang lau chùi cái quần bán của mình với một vẻ khó chịu ra mặt.

Harshfeld tiến đến chỗ thùng bia nơi Joseph đang đứng. Ông ta rót một cốc và đưa nó lên môi. Nhưng thay vì uống, Harshfeld lại nhăn mũi và đổ nó lên bãi cỏ.

- Chẳng thể nào tin vào những gì ta đã chứng kiến ngày hôm nay. Chẳng thể nào. - Harshfeld lẩm bẩm. Rồi quay sang Joseph, ông ta tiếp tục. - Joey này, nếu cậu để Smith giết chết

con gián đó thì nó sẽ không thể ăn thức ăn của tôi như thế. Cậu hiểu ý tôi chứ?

Trông Harsh thật thê thảm với cái áo thun nhể nhại mồ hôi đang căng ra bó chặt lấy cái bụng tròn của ông ta.

- Tôi thành thật xin lỗi về chuyện đã xảy ra. Nó thật kinh khủng. - Joseph nhẹ nhàng.

- À, đúng vậy. Nhưng điều thật sự kinh khủng sẽ xảy ra với cậu vào tuần sau. Nó sẽ còn khủng khiếp hơn đây.

Joseph cảm thấy tim anh chùng xuống khi nghe tin đó. Công việc lúc này còn không đủ tẻ sao?

- Cậu có nghĩ việc thường xuyên liên lạc với những khách hàng quen thuộc là tẻ nhạt không? Cậu yên tâm, tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi tình trạng đó. Tuần sau tôi sẽ để Smith và một vài người khác đảm nhận việc giao dịch với các khách hàng hiện thời của cậu và cậu có thể tập trung vào công việc mới.

- Nhưng thưa ngài Harshfeld, làm việc với các khách hàng mới sẽ phải mất rất nhiều thời gian. - Joseph phản đối.

- Tôi nghĩ cậu chỉ cần làm việc với chiếc điện thoại vào các ngày thứ Hai trong tuần, sau đó báo cho chúng tôi về các giao dịch mới hấp dẫn mà thôi.

- Ông cũng biết là mọi chuyện không đơn giản như vậy mà. - Joseph tức giận trả lời.

- Cậu đang xác láo với tôi đấy phải không?

Phản ứng của Joseph khiến Harsh hồi tỉnh. Giọng Harsh trở nên mạnh mẽ và ông ta trở lại thái độ vênh váo thường lệ.

- Không! Tôi không xác láo, nhưng tôi sẽ không nhận công việc này đâu. - Joseph kiên quyết.

- Cậu phải làm như tôi ra lệnh hoặc đi tìm việc khác. Cậu hiểu chứ?

Joseph im lặng nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Harsh.

Sau khi nghe Joseph kể lại toàn bộ câu chuyện, Gregory nói:

- Đó là một bước tiến đáng kể đấy. Anh phải có can đảm chống lại Harshfeld như thế chứ.

- Một bước tiến... nhưng nhiều bước như thế thì ta sẽ bước đến chỗ thất nghiệp đấy. - Joseph ngán ngẩm nói.

- Thế sau buổi dã ngoại, chuyện của anh và Monica ra sao?

- Rất tốt đẹp. Một khi Monica đã tức giận, cô ấy sẽ không nói lời nào với ta, ngoại trừ việc bảo ta ra ngủ trên ghế xô-pha.

- Nhưng dường như anh rất thoải mái, phải vậy không?

- Đúng là vậy. Việc ngủ trên ghế xô-pha cũng rất tốt. Ta ngủ ngon hơn bình thường rất nhiều, ngoại trừ việc Smith gọi điện.

- Anh ta muốn gì? - Gregory vênh râu chờ nghe câu trả lời của Joseph.

Joseph kể cho Gregory nghe về cuộc điện thoại lúc 4 giờ sáng nay. Smith gọi cho Joseph từ một quán rượu và buộc tội anh có âm mưu đến tối chống lại anh ta. Smith cho rằng Joseph đang ganh tị và muốn chiếm lấy vị trí của anh ta.

- Đừng can thiệp vào chuyện của tôi. - Smith nói với giọng đe dọa. - Nếu không, tôi sẽ làm cho cuộc đời anh thành ác mộng, anh bạn, thành một cơn ác mộng thật sự đấy.

- Smith, tại sao anh không đi ngủ đi? Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả. - Joseph bực tức trả lời.

- Thế tại sao anh lại xô tôi vào cái khay trứng quái quỷ đó, hả? Anh làm tôi xấu hổ trước tất cả mọi người. Đừng nghĩ tôi không biết anh có ý đồ gì. Tất cả là do Karen phải không?

- Ý anh là sao?

- Cô ta là một ngôi sao bóng chày, và cô ta đã làm tôi bẽ mặt trong trận đấu hôm qua.

- Thôi tạm biệt, Gerald.

Joseph nói xong và cúp máy. Nhưng trước khi đặt máy xuống, anh còn nghe thấy Smith đe dọa:

- Tốt hơn hết, anh hãy nhìn lại sau lưng mình ấy.

- Gregory, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi của ngày hôm qua, ta đã làm mất lòng bạn gái của mình, bố cô ấy, sếp của mình, Smith và thậm chí ta không biết còn ai nữa không. Ta bị sa lầy rồi. - Joseph nói, buông xuôi vai và lắc đầu buồn bã.

- Nhưng đâu phải cái gì cũng tồi tệ, Joseph.

Còn chủ nhà thảo mà anh đã nói chuyện - ông Gary Moses đấy? Ông ấy là một mối lớn đấy.

- Chú mày nói đúng. Ông ấy rất cởi mở, nhưng chỉ thế thôi. Ta phải chào hàng ông ta cái gì đây?

- Nhiều lắm. Thậm chí dù ngày hôm qua có bị xem ra là một thảm họa đi chăng nữa thì việc có được một mối quan hệ như thế cũng là dấu hiệu khả quan rồi, đúng không?

- Có lẽ thế, nhưng ta cũng không biết nữa. - Joseph thở dài.

- Nhưng tôi biết việc này giống với Nguyên tắc số bốn của loài Gián: *Cơ Hội Từ Những Thử Thách*.

- Chú mày nghĩ thế à? - Joseph hỏi lại.

- Tôi biết thế. Một điều đặc biệt ở loài gián là chúng tôi luôn chui qua được hầu hết các khe hở, bất kể là chúng nhỏ đến đâu. Anh có biết rằng nhiều con gián lớn hơn tôi vẫn có thể chui lọt được qua những cái khe hẹp chỉ bằng đồng xu không?

- Chẳng bao giờ ta nghĩ về điều đó cả. Nhưng ta đoán đó là lý do tại sao những con gián như chú mày biết được mọi chuyện.

- Anh nói đúng đấy. Những khe hở mà những sinh vật khác không thể chui qua thường ẩn chứa một kho báu vô giá đối với chúng tôi. Chúng tôi đi đến những chỗ mà những loài khác không thể đến và anh biết điều đó có nghĩa là gì không?

- Là gì?

- Chúng tôi tìm thấy những cơ hội mà chưa ai khám phá. Lấy ví dụ, lúc này anh đang gặp rất nhiều thử thách, cả trong công việc lẫn đời sống tình cảm. Nhưng anh thấy đấy, ngay cả khi mọi chuyện tưởng chừng đang trong tình thế bế tắc nhất thì anh vẫn có một cơ hội rất lớn. Đó là Moses, người đàn ông mà anh gặp tại buổi dã ngoại. Chắc chắn đấy không là một cánh cửa luôn rộng mở để anh có thể tản bộ một cách nhàn nhã. Nó là một khe hở có lẽ chỉ dành cho anh, ít nhất, chỉ dành cho anh trong thời điểm này. Những khe hở chỉ trở thành cơ hội nếu anh biết cách vận hành cùng chúng mà không mất quá nhiều thời gian. Nói cách khác, nếu anh không biết vận dụng thì cái khe đó sẽ đóng lại.

- Điều đó nghe có lý đấy. Vậy chú mày hãy chỉ cho ta tìm ra lối đi đi. Nhưng chú mày có cần một chiếc xe không vậy?

- Joseph này, tôi lấy làm ngạc nhiên là tại sao anh không bao giờ phản nộ với tôi nhỉ?

- So với những người mà ta đang quan hệ thì chú mày cũng không quá tệ. Hơn nữa, ta đang tự hỏi chú mày sẽ về nhà bằng cách nào đấy?

Gregory trườn ra khỏi tảng đất cỏ và nhìn chung quanh.

- Nói thật với anh là tôi cũng chưa biết.

- Chú mày sẽ nhảy lò cò trên tấm ván à? - Joseph nói và lật đáy chai nước xuống để Gregory có một khoảng trống rộng hơn để đi. - Ta sẽ đưa chú mày về văn phòng để chú mày có thể chăm sóc vết thương kỹ lưỡng hơn. Chú mày có muốn dừng lại để uống một chút bia trên đường về không? Có lẽ trên sân có một vài chiếc cốc rỗng còn sót lại một ít bia dưới đáy đấy.

Gregory hét lên:

- Tôi tha ăn món xà lách dưa chuột của mẹ anh còn hơn.

Chương Chín

Ngả rẽ

Joseph chán nản nhìn chiếc hộp đen với một con số không to tướng hiện trên màn hình kỹ thuật. Như lời cảnh báo, Harsh không chỉ giao cho Joseph công việc gọi điện thoại tẻ nhạt mà ông ta còn móc vào điện thoại của Joseph một máy đếm cá nhân.

Tối hôm trước, Joseph tiếp tục bị đuổi ra ngủ trên ghế xô-pha. Sáng nay, sau khi thức dậy trước và tạo ra tiếng động đủ để đánh thức Joseph dậy, Monica thông báo sáng nay cô sẽ đi tập thể dục lại ở câu lạc bộ và sẽ đến thẳng chỗ làm luôn. Joseph hơi ngạc nhiên trước phản ứng của Monica nhưng dù sao anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi cô quyết định làm như thế.

Khi Joseph đến văn phòng, một số người hoàn toàn giả lơ hoặc tránh mặt anh. Có vẻ như không ai muốn dấy vào sự phẫn nộ của Harsh khi giao du với một người đã có lỗi với ông ta như Joseph.

Sau vài tiếng thờ dài nhẹ, Joseph nhắc điện thoại lên và bắt đầu làm việc với danh sách những tên và số điện thoại lạ hoắc trước mặt. Nó cũng do Harsh cung cấp cho anh. Một buổi sáng dài đằng đẵng, Joseph bức bối khi những cuộc gọi của anh chỉ nhận được những thông điệp vớ vẩn. Không có một cuộc hẹn nào cụ thể và chỉ có vài người nằm trong danh sách khách hàng tiềm năng.

Giờ ăn trưa, Harsh dừng lại ở bàn của Joseph. Ông ta kiểm tra danh sách và cười to, giọng giễu cợt:

- Đây là tất cả những gì cậu làm được sáng nay đấy à? Tôi đã từng gọi nhiều hơn số này rất nhiều mà chỉ tốn có hai mươi phút và cũng không cần phải cố gắng gì cả. Có chuyện gì cản tôi giải quyết không Joey?

- Không, thưa sếp, chắc là do tôi bị cảm thôi.
- Joseph nhẹ nhàng trả lời.

Harsh nhìn Joseph chăm chăm. Rất nhiều người trong công ty này không thích Harsh và họ thường nói xấu sau lưng ông, ngoại trừ Joseph. Harsh cho rằng Joseph là một kẻ nhút nhát mà bất kỳ ai cũng có thể bắt nạt được.

Đột nhiên từ phía sau vai của Harsh, Smith xuất hiện.

- Joseph, tôi cần một số thông tin để tiếp nhận công việc của anh. Không có vấn đề gì nếu tôi truy cập vào các số liệu khách hàng của anh chứ? Sáng nay ngài Harshfeld đã cho tôi mật khẩu của anh rồi.

Smith biến mất trong chốc lát rồi lại xuất hiện. Anh ta vẫy tay với Joseph và nói to:

- Không vấn đề gì chứ?

- Anh cứ làm như vậy đi.

Danh sách cuộc gọi của Joseph cứ dài thêm ra nhưng dường như hôm nay, may mắn vẫn chưa mỉm cười với anh. Mọi việc thật tồi tệ và anh thật sự cảm thấy chán nản. Nhưng bất chợt cảm giác hưng khởi trào dâng trong lòng Joseph. Anh nghĩ đến một kế hoạch mà mình đã ấp ủ suốt thời gian qua nhưng do quá nhút nhát anh đã không thực hiện. Anh rào bước xuống

phòng marketing, nơi Karen đang làm việc.

- Karen, xin lỗi đã quấy rầy em, nhưng em có thể nói chuyện với anh một phút không? - Joseph rút rè mở lời.

Karen rời mắt khỏi màn hình và nhìn lên. Thoạt tiên cô hơi bức bối nhưng rồi gương mặt xinh đẹp của cô chợt sáng lên với nụ cười trên môi khi nhìn thấy Joseph. Nhìn khắp văn phòng của cô một lượt, Joseph chợt nhận ra mình chưa từng đến đây. Những bức tranh xe hơi cổ treo khắp nơi, hầu hết là Mustang và Corvette. Kệ sách và gờ cửa sổ được tô điểm bằng hình của các nhân vật trong những bộ phim kinh dị. Chúng được đặt trên những gáy sách, các cây cảnh hoặc chiếm lĩnh ở những vị trí danh dự trên bàn làm việc của cô.

- Ý anh muốn hỏi là em có thích đi ăn trưa không... nếu như em cảm thấy đói? - Joseph lúng túng hỏi. Hơi thở của anh dồn dập. Dường như anh phải gắng sức để những lời cuối cùng bật ra khỏi môi.

- Em đã nghĩ là chẳng bao giờ anh chào em trước cơ đấy. Chúng ta sẽ đi đâu nào? - Karen mỉm cười.

Đầu óc Joseph trở nên trống rỗng, anh không nghĩ thành công sẽ đến với mình nhanh như vậy. Anh lắp bắp:

- Ở Alcorn. Bữa trưa hôm trước ngon đấy chứ? Em thấy sao?

- Với em thì ngon, nhưng bây giờ thì còn khá sớm để uống bia. Nhưng không sao, chỉ cần nghĩ đến hương vị của nó cũng đủ thú vị rồi. Anh có thể đợi em vài phút được không? Em cần làm nốt cái này. Chúng mình sẽ gặp nhau ở dưới lầu ngoài hành lang nhé?

Sau khi tìm được một chiếc bàn và gọi món ăn, Karen nghiêng người về phía trước và nắm chặt cánh tay của Joseph khiến anh giật mình.

- Em phải nói với anh điều này: việc Smith ngã vào cái khay trứng chiên hôm đã ngoại là điều buồn cười nhất mà em từng nhìn thấy. Kể em nghe đi, anh đã cố gắng giết con gián đó hay chỉ cố tình làm cho Smith ngã vào khay trứng vậy?

Joseph đỏ mặt, cảm giác như làn da của mình đủ nóng đến độ bốc lửa được.

- À, anh đã không muốn làm đau anh ta hoặc bất kỳ điều gì, nhưng...

Joseph nhún vai và xoa hai tay vào nhau. Anh không biết phải giải thích thế nào để Karen hiểu được rằng động cơ duy nhất khiến anh hành động như vậy là để cứu một con gián biết nói.

- Em hiểu mà... - Karen nói, đập nhẹ tay đủ làm những đồ vật trên bàn vang lên vài tiếng lách cách. - Thế là được rồi anh ạ! Anh ta đáng phải bị như vậy mỗi ngày một lần.

- Đợi một phút, anh có nhầm không đấy. - Joseph cắt ngang lời Karen. - Anh từng nghĩ là em thích anh ta mà.

- Trước kia em nghĩ anh ta là người tốt, nhưng trong trận đấu hôm đó, anh ta cố tình tấn công em và sau đó còn làm một vài điều tồi tệ nữa. Em đã rút ra khỏi hội hâm mộ Gerald Smith rồi.

- Có còn lý do nào nữa không? - Joseph hỏi lại Karen, giọng đầy tò mò.

Karen kể với Joseph về cú điện thoại của Smith vào hôm Chủ nhật. Anh ta mở đầu bằng một lời xin lỗi và cố gắng tìm sự đồng cảm của cô

về thăm kịch diễn ra hôm đó. Cuối cùng anh ta nói về kế hoạch tinh vi của mình. Joseph cũng thuật lại cho Karen nghe cuộc gọi của Smith và tất cả những phiền toái khác liên quan đến buổi dã ngoại và đỉnh điểm là công việc mà anh phải làm sáng nay. Karen suy nghĩ một lúc rồi phát biểu:

- Em nghĩ có lẽ em sẽ có một sáng kiến dành cho anh.

- Anh sẽ không từ chối bất kỳ sự giúp đỡ nào nếu nó có thể giúp anh thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại. Nói anh nghe đi, Karen. - Joseph nói.

- Anh có biết là anh rất có tài ăn nói không? Anh có thể tiếp cận bất kỳ ai bằng những cuộc điện thoại của mình, phải không?

- Ồ không. - Joseph thốt lên. - Không ai muốn nói chuyện với anh cả. Mọi người đối xử với anh như thể anh đang gieo rắc bệnh dịch qua điện thoại vậy.

- Không vấn đề gì. Vậy thì tại sao anh không thay đổi cách tiếp cận để thu hút sự chú ý của họ hơn nhỉ?

- Anh phải làm điều đó thế nào đây? - Joseph hỏi lại.

- Bằng quảng cáo. Khó khăn của chúng ta là phải cố gắng để tìm ra cách tiếp cận với những người đang phớt lờ mình. Cách tốt nhất bây giờ là làm sao có thể liên lạc với họ và thể hiện thiện chí của mình mà họ không thể không lắng nghe.

- Nhưng anh phải làm điều đó như thế nào khi tiếp thị những mặt hàng ống nước bây giờ? Chúng đâu phải là đề tài thú vị để trao đổi.

Karen nhìn vào cái nĩa của mình và nói.

- Đúng thế, nhưng tại sao anh không mở đầu bằng một vài câu nói thú vị nhỉ? Chẳng phải đó là nghề của anh sao?

- Em giải thích cụ thể hơn được không? - Joseph sốt ruột hỏi.

- Em cũng chưa nghĩ ra. Nhưng anh có thể mời mọc họ bằng chương trình khuyến mãi nào đó do anh nghĩ ra chẳng hạn. Anh hiểu về thính giả của mình hơn em mà. Hãy nói với họ những điều mà anh cho rằng họ thích nghe.

Trở lại phòng làm việc trong tâm trạng hưng phấn, Joseph quyết định sẽ thử. Xét cho cùng thì việc tiếp cận khách hàng một cách sáng tạo cũng chẳng thiệt hại gì. Kết quả làm việc sáng nay của anh cũng không thể tệ hơn được

nữa. Joseph phác thảo sáng kiến lên một tờ giấy và kèm theo đó là những câu hỏi giúp anh thu thập được nhiều thông tin. Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, Joseph chọn một kế hoạch đơn giản nhất và áp dụng nó.

Hai khách hàng đầu tiên gác máy trước khi anh kịp nói bất cứ lời nào. Đến người thứ ba, sau khi giới thiệu về mình, một giây trước khi bên kia gác máy, Joseph nói ngay:

- Thưa ông, hôm nay chúng tôi đang có một chương trình khuyến mãi đặc biệt. Nếu ông có thể trả lời đúng câu hỏi này, ông sẽ là người chiến thắng.

Anh nghe thấy tiếng thở dài ở đầu dây bên kia, nhưng rồi giọng người đàn ông vang lên:

- Thôi được, tôi sẽ thử. Cậu đưa ra câu hỏi đi.

- Thế này: Giấy vệ sinh cuộn ra đời vào năm nào?

- Cái gì? Câu hỏi này chẳng liên quan gì đến việc cung cấp hệ thống ống nước cả. - Người đàn ông ở đầu dây bên kia phản ứng.

- Thưa ông, tôi nghĩ những cuộn giấy vệ sinh cũng liên quan đến ống nước đấy chứ.

- Ừ, cũng có thể. Để tôi xem nào... giấy vệ sinh cuộn được sáng chế năm nào à... - Giọng người đàn ông chậm rãi. - Tôi không biết, nhưng tôi đoán là... năm 1620?

- Không sớm vậy đâu. Giấy vệ sinh cuộn chỉ được sáng chế vào năm 1890.

- Trẻ đến thế à? Vậy trước đó người ta sử dụng gì?

- Có thể ông không tin vào điều này nhưng trước khi giấy vệ sinh cuộn ra đời, người ta đã sử dụng phần cuối của những dây neo.

- Ối! Thật kinh khủng. - Người đàn ông bên kia thốt lên. - Nhưng tôi nghĩ họ cũng chẳng còn cách nào. À, cậu cho tôi tò mò một chút, giả sử tôi trả lời đúng thì phần thưởng của tôi sẽ là gì?

- Một cuộc trò chuyện với tôi. - Joseph hóm hỉnh trả lời.

Người đàn ông bật cười thân mật:

- Nhưng tôi đang nói chuyện với cậu rồi đấy thôi.

- Đúng vậy? Thì tôi đã biết ông là người thắng cuộc ngay khi ông chịu trả lời tôi qua điện thoại rồi mà.

Dù cuộc nói chuyện chẳng mang lại lợi ích gì, nhưng ít nhất nó cũng làm tăng số cuộc điện thoại của Joseph. Bên cạnh đó, nó cũng khiến anh cảm thấy thoải mái hơn trong công việc.

Gần cuối ngày, Joseph định nhắc điện thoại lên gọi cuộc cuối cùng thì bất chợt Lindley tiến về phía anh.

- Joseph. - Lindley bắt đầu với cái nhìn và giọng nói lạnh lùng mà Joseph chưa từng nhìn thấy ở ông. - Tôi định sẽ không nói bất cứ điều gì, vì cậu là nhân viên thuộc thẩm quyền của Harshfeld. Nhưng sau hành động đáng chê trách của cậu tại buổi dã ngoại hôm thứ Bảy, tôi cảm thấy bức bối khi thấy cậu xum xoe trong lúc làm việc đấy.

- Nhưng tôi đang làm việc, thưa ngài.

- Đây người anh em, tôi nghĩ có lẽ cậu không làm việc đâu. Tôi chỉ thấy cậu cười suốt từ nay giờ thôi. Có chuyện gì buồn cười làm cậu thấy vui trong cái công ty buồn chán này vậy?

- Không có gì, tôi chỉ đang nói chuyện với những khách hàng mới thôi, thưa ngài. Những khách hàng mới...

- Tôi cần phải kiểm tra lại lời nói này của

cậu. Hơn nữa, Harshfield đã nói với tôi về thái độ rất tệ của cậu sau ngày hôm đó và tôi nghĩ một cách thẳng thắn là...

- Thưa ngài, đây là những cuộc điện thoại tôi đã gọi được. - Joseph cắt ngang lời của Lindley và đưa cho ông xem danh sách cuộc gọi mà anh đã thực hiện được.

Lindley liếc mắt nhìn vào bảng danh sách đó rồi đọc cẩn thận lại lần nữa. Đôi lông mày của ông nhướn cao hơn khi ông đọc kỹ nó.

- Nếu điều này là chính xác, cậu đã có một ngày làm việc rất hữu ích rồi đấy.

- Điều tốt nhất tôi từng làm, thưa ngài. - Joseph tự hào nói.

- Trong trường hợp đó... - Lindley nói, giọng trở nên thân mật hơn. - Tôi sẽ không can thiệp vào công việc của cậu nữa. - Đưa tay về phía điện thoại, Lindley nói. - Và hãy cười lớn hơn nữa đi!

Thay đổi tầm nhìn

Ngày hôm sau, Joseph buông người xuống chiếc ghế trước màn hình vi tính và khởi động máy. Anh muốn kiểm tra một số tin tức trước khi bắt đầu một ngày làm việc mới. Nhưng Joseph phát hiện ra có một điều gì đó khác lạ đang xảy ra với máy tính của mình. Anh gõ tay lên bàn phím và một dòng chữ xuất hiện trên màn hình:

Nguyên tắc số năm của loài Gián: Thay Đổi Tầm Nhìn.

- Cái gì thế này... - Joseph thốt lên.

- Xin chào Joseph. - Gregory nói và ló ra từ bàn phím của Joseph. Joseph vẫn chưa quen

với cách xuất hiện bất ngờ của Gregory nên vội rút tay lại như thể bị bỏng.

- Xin lỗi đã làm anh giật mình. Anh biết không? Loài gián chúng tôi cảm nhận được rất sớm sự có mặt của những sinh vật khác, thậm chí là trước khi họ xuất hiện thật sự. Vì vậy, đôi lúc tôi quên mất là loài người các anh vẫn chưa có được khả năng này.

- Ta biết mình không thể được như chú mày rồi. Hãy báo trước với ta một tiếng trước khi chú mày xuất hiện. Nếu không, sẽ có ngày chú mày khiến ta gặp tai nạn đấy.

- Ô, làm ơn đi, Joseph. Xin miễn cho tôi chuyện đó. Dù sao tôi cũng thấy anh đã xem qua dòng chữ trên màn hình rồi phải không?

- Ta xem rồi. Nguyên tắc số năm, đúng không? Điều đó có giúp ta thay đổi gì không?

- Có thể. Nhưng với thuật ngữ của loài gián chúng tôi, tốt hơn hết là anh nên tham dự một khóa huấn luyện nho nhỏ trước khi bắt đầu mọi việc.

- Thật buồn cười. - Joseph nói và kiểm tra chiếc máy tính của mình một lần nữa. - Làm thế nào mà chú mày khởi động được nó vậy?

- Tôi đã nói với anh trước rồi còn gì. Một trong những người bạn thân của tôi ở tầng dưới đã...

- Nhảy lên những phím này hả? - Joseph tiếp lời Gregory. - Ta nghĩ chú mày đã đối xử không công bằng với ta rồi đấy.

- Không đâu. - Gregory phân bua. - Nhưng tôi còn cách nào khác đâu?

- Này, Gregory, khi ta suy nghĩ kỹ lưỡng về điều này, ta vẫn thấy việc chú mày biết nói quả là điều rất khó hiểu đấy.

- Nếu thông tin này có thể giúp anh cảm thấy tốt hơn thì tôi xin nói với anh là tôi đã tắm sạch sẽ trước khi nhảy lên các phím này. Chúng tôi là những sinh vật sạch sẽ, anh biết đấy.

- Thôi được rồi, lúc này ta không muốn nghĩ đến điều đó. Ta đang rất tò mò với nguyên tắc mới nhất của chú mày đấy.

- Tôi rất vui khi thấy anh đã thực hiện nguyên tắc này trước khi tôi giới thiệu về nó. Anh đang tiến bộ dần dần đấy. - Gregory trả lời và nép chặt vào vòng xoắn của dây điện thoại.

- Thật ra đó là sáng kiến của Karen. Cô ấy khuyên ta nên sử dụng cách tiếp cận mới qua điện thoại và cô ấy đã nói đúng. Mọi việc đang diễn ra rất suôn sẻ. Trước đây, chẳng bao giờ ta nghĩ mình có thể làm được điều đó.

- Karen là một cô gái thông minh, tôi phải thừa nhận như vậy.

- Được rồi, đây mới là thông minh nè: Ta biết điều mà nguyên tắc này muốn nói là gì. - Joseph tự hào nói.

Gregory chui ra khỏi sợi dây và đứng ở đầu dây, tò mò hỏi Joseph:

- Nói cho tôi nghe đi.

- Harsh đã giao cho ta một công việc rác rưởi như một cách trừng phạt đối với những gì ta đã làm trong buổi dã ngoại. Ông ta tin rằng ta sẽ thất bại và sẽ mất các khoản thu nhập phụ trội. Nhưng Karen đã chỉ cho ta cách để chuyển một công việc tồi tệ thành cơ hội tốt. Bắt đầu từ hôm đó, ta đã gọi đến một số khách hàng mới và có được rất nhiều cuộc hẹn. Thực tế là thu nhập của ta đang tăng lên và ta cược rằng Harsh sẽ không thích những điều đó chút nào.

- Tất nhiên, tôi còn tin là ông ta sẽ nói giận đấy.

- Và chú mày có biết điều tốt nhất là gì không? Hôm thứ Ba, ta điện thoại cho Moses ở Florida. Mục đích của cuộc gọi này chỉ để nói với ông ấy rằng ta cảm thấy rất vui khi được tiếp xúc với ông. Chúng ta trao đổi về một vài khó khăn mà ông đang gặp phải khi bây giờ, Sterling có nhiều đơn đặt hàng hơn và mọi thứ cần được thực hiện đúng tiến độ. Ta nêu một vài ý kiến mà ta nghĩ có thể giúp ông ấy giải quyết được những vấn đề đó. Do văn phòng đại diện khu vực phía Nam phụ trách công ty của Moses nên ta không thể đề nghị ông ấy trở thành khách hàng của mình được. Nhưng chú mày đoán xem điều gì đã xảy ra?

- Tôi không biết, anh kể tiếp đi. - Gregory đáp, cặp râu của nó vểnh lên.

- Chú mày không đoán được à? Thế này, Moses đã gọi cho những sếp lớn của công ty ta ở Chicago và đã kể với họ về cuộc trò chuyện giữa ta và ông ấy cũng như việc ta đã giúp ông ấy như thế nào.

- Một lần nữa, chúng ta lại nhìn thấy tính đúng đắn của nguyên tắc số năm.

- Như thế nào vậy? - Joseph ngạc nhiên hỏi lại.

- Bởi vì Moses không khoe khoang về thành công của mình nên không ai để ý đến sự xuất hiện của ông ấy trong buổi dã ngoại ngày hôm đó. Bằng việc quan tâm và chu đáo với ông ấy, anh có được cơ hội quý giá trong khi những người khác đã bỏ lỡ.

- Đúng vậy, nhưng chắc chắn, Moses không phải là thứ bỏ đi. - Joseph phản đối.

- Tất nhiên, nhưng mọi người đã không chú ý đến ông ấy. Tôi sẽ nói với anh một bài học quan trọng từ tất cả những điều này. Nhưng đừng có nhìn tôi như thế. Mà thôi, Smith đang đến kìa. - Gregory nói và biến mất vào một chồng giấy.

- Làm thế nào nó biết được điều đó nhỉ? - Joseph tự hỏi.

Năm giây sau, Smith đã đứng trước mặt Joseph, hai tay giơ lên chào kiểu áp năm ngón.

- Joseph, anh đang bày trò bịp bợm gì vậy?

- Bịp bợm? Anh đang nói về cái gì thế?

- Anh hỏi tôi đang nói về cái gì à? - Smith

ngược đầu lên và cao giọng như thể đang hỏi một ai đó trên trần nhà. - Tôi đang nói về chuyện... - Bây giờ thì anh ta chuyển sang nhìn trùng trùng vào mặt Joseph. - Làm sao anh có thể ăn cắp tài khoản lớn nhất của văn phòng phía Nam mà họ chẳng thể làm gì được vậy? Họ đang nổi giận, nổi giận đấy người anh em. - Smith nói xong và giơ hai tay ra lần nữa.

Joseph trả lời anh ta bằng một cú đấm tay thật mạnh vào khoảng không phía trước.

- Tôi chẳng ăn cắp bất cứ thứ gì và của ai cả. Anh đi mà hỏi ngài Moses ấy.

- Anh đã làm thế... - Smith nói và nháy mắt với Joseph một cách tinh quái.

- Tôi nói thật với anh: Tất cả những điều tôi làm với ngài Moses cũng giống như với những khách hàng khác thôi. Tôi gọi điện đến khách hàng và cư xử với họ theo đúng cách họ thích.

Smith cười lớn khi nghe thấy điều Joseph vừa nói.

- Ồ... Nhà cố vấn quản lý nào đã dạy cho anh điều đó vậy?

- Karen.

- Karen? Cô gái sôi nổi với chiếc Mustang ở bộ phận marketing ấy hả? Người đã đánh ngã tôi trong suốt trận đấu hôm đã ngoại phải không? Tôi sẽ không thể quên được điều đó...

- Smith nói xong rồi trầm ngâm như thể anh ta đang cố nhớ lại diễn biến của trận đấu ngày hôm đó.

- Đúng vậy... cô ấy đấy. - Joseph gật đầu đáp.

- Thôi được, anh thích cô ấy mà, phải không? - Smith nhìn Joseph chế nhạo. - Nhưng tôi nhớ là anh đang sống với cô luật sư sắp thừa kế công việc kinh doanh của người cha và sẽ trở nên giàu có cơ mà.

- Nếu anh nghĩ cô ta tuyệt vời như thế, anh có thể có cô ấy đấy. - Joseph buột miệng.

Smith ngẩng đầu và nhìn Joseph một cách kỳ lạ.

- Sao anh lại nói như vậy?

- Xem ra anh rất có ấn tượng với cô ấy. Nếu vậy thì hai người nên làm thành một cặp. Anh thấy thế nào?

- Tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi nên quay trở lại

với công việc của mình thôi. - Smith nói, liếc nhìn Joseph rồi vội vã đi mất.

- Tất cả điều này là gì vậy? - Joseph hỏi, chắc chắn Gregory sắp xuất hiện như nó thường làm thế.

- Tôi nghĩ anh nên cẩn thận với anh ta. - Gregory nhìn theo hướng Smith vừa đi và nói.

- Có nguyên tắc nào của loài gián nói về điều đó không?

- Có, nhưng trước hết, anh cần học cách để kiềm chế bản thân.

- Chắc thế rồi, mà tại sao mọi chuyện lại xảy ra dồn dập với ta vậy? - Joseph hỏi, giọng hiền lành.

- Chỉ là giúp anh luôn trong tư thế sẵn sàng với những cơ hội quanh mình thôi. - Gregory đáp.

- Như cái gì? - Joseph hỏi lại.

- Tôi sẽ không nói, nhưng hãy quan sát thật kỹ nếu trong vài ngày tới Harsh có biểu hiện gì khác thường nhé.

Joseph nhìn Gregory đầy khả nghi:

- Chú mày định làm điều gì đó phải vậy không?

- Tất cả chỉ là một cuộc dạo chơi cộng đồng thôi mà. - Gregory mỉm cười bí ẩn.

Chương Mười Một

Bí mật trong túi khúc côn cầu

Dù chơi chưa hay nhưng Harsh vẫn rất thích chơi khúc côn cầu với những người bạn của mình vào tối Chủ nhật. Trong một trận thi đấu, Harsh đã ghi được hai mươi ba bàn thắng cho đội và từ đó, các đồng đội xem ông như ngôi sao của đội.

Smith, người luôn theo sát Harsh trong mọi hoạt động cũng đã giành lấy vai trò quản lý đội và anh ta luôn tìm mọi cách để đem lại sự may mắn cho đội. Anh ta thường reo lên chúc mừng một cách nồng nhiệt mỗi khi Harsh ghi điểm, tỏ ra phấn khích thái quá khi đối phương mất

điểm hoặc than vãn mỗi khi cú phát bóng của mình đi quá xa. Và những trò hề này bao giờ cũng được kết thúc bằng những cốc bia đầy tràn.

Mười lăm năm trước, Harsh có tham dự một mùa bóng khúc côn cầu của trường. Ông luôn kể cho tất cả mọi người nghe về điều đó. Nghiệp khúc côn cầu ở nhà trường của ông chấm dứt ở năm hai, khi một loạt trận đấu tồi tệ diễn ra với những lời buộc tội chơi bạo lực khiến ông bị đuổi khỏi đội.

Tối nay, đội của Harsh sẽ phải thi đấu với một đội bóng ở phía tây New York, nơi sản sinh ra những cầu thủ chuyên nghiệp. Trước đó, mỗi đội đã chiến thắng những đội khác trong khu vực của mình và hôm nay là trận chung kết giữa hai đội hay nhất. Harsh đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi.

Sẵn sàng không đồng nghĩa với việc đúng giờ. Đặc biệt, Harsh luôn thích xuất hiện trễ trong những trận đấu quan trọng. Ông tin rằng chỉ khi làm như vậy người ta mới đánh giá đúng tầm quan trọng của ông.

Khi Harsh gõ cửa phòng thay quần áo thì

mọi người gần như đã thay xong. Những tiếng la hét đồng thanh cất lên chào đón ông.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Bộ anh bị bắt cóc ở bãi đậu xe hả?

- Này, Harsh, chúng tôi lo anh bị đâm sầm ở đâu rồi chứ.

Harsh cười toe toét với đồng đội, cảm thấy thân thiết với tất cả bọn họ. Harsh đặt túi đồ của mình xuống, duỗi thẳng tay và thông báo:

- Tôi đã đến rồi đây, chúc mọi người may mắn.

- Tốt hơn hết là anh thay quần áo nhanh lên, chúng ta sắp hết thời gian khởi động rồi đấy.

Với những cử động nhanh và thuần thục, Harsh thay quần áo trong chớp mắt trước khi mở túi bóng của mình ra.

- Này các cậu, hãy xem này. - Harsh nói oang oang.

Cách đây hai ngày, Harsh nhận được chiếc mũ bảo hiểm mà ông đã phải đặt mua trước đó sáu tuần. Nó không chỉ là một kiểu mũ khó tìm, được sản xuất tại châu Âu mà còn được trang trí theo màu sắc của đội. Phải khó khăn lắm Harsh

mới kìm nén được việc chờ xem phản ứng của đồng đội mình. Ông tin rằng họ sẽ cực kỳ ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

Với một động tác hết sức điệu nghệ, Harsh kéo chiếc dây kéo để mở rộng hết cỡ miệng túi. Rồi, không thèm nhìn vào bên trong, Harsh thọc tay vào túi và lấy ra chiếc mũ bảo hiểm để trình diện với mọi người. Một sự phô trương đáng nể.

Cái gì đó đang bò lên tay Harsh.

Những con gián!

Harsh kinh hãi nhìn những con gián bò lên cánh tay mình. Chúng bò khắp nơi và chạy tán loạn trên ngực, trên lưng ông.

Trong khi đó, những người khác chỉ biết nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Rồi như sực tỉnh, họ lao khỏi phòng thay quần áo khi những con gián bắt đầu tủa về phía họ.

Hai phút sau, một thành viên của ban tổ chức bước vào phòng thay quần áo và nói:

- Harsh, trước đây tôi có nghe về việc sử dụng biện pháp tác động tâm lý trước khi thi đấu. Các cầu thủ trong đội của ông đang tụ tập

ở ngoài hành lang và kể là người ông đầy gián. Chuyện này có đúng không vậy?

Miệng của người đàn ông này khép lại ngay khi ông nhìn thấy những gì đang diễn ra trước mắt mình. Hai chân ông run lên, cả người ông như chết lặng khi một con gián bò thông thả quanh giày mình. Cuối cùng, ông co chân chạy ra khỏi phòng.

Hai mươi phút sau, Harsh vẫn còn yên vị trong nhà tắm. Ông vẫn cảm thấy những cái chân bé tí bò khắp cơ thể mình. Smith rón rén bước vào và sẵn sàng lao ra ngoài khi nhìn thấy bất cứ thứ gì khác lạ.

- Này, Harsh, đội của chúng ta đã bị tước quyền thi đấu rồi. Trận đấu đã kết thúc.

Smith đoán chắc là Harsh nghe thấy mình nói, nhưng không hiểu sao lại chẳng có tiếng trả lời.

- Harsh! Ông có trong đó không? Ông vẫn ổn đấy chứ?

- Là nó. - Một giọng nói bất ngờ vang lên. Smith giật mình, bước lùi ra sau.

- Nó là ai? - Smith hỏi lại.

- Con gián hôm nọ. Là nó đó. - Giọng nói của Harsh vẫn còn run run.

- Ông đang nói cái gì vậy?

- Con gián đầu đàn bò lên tay tôi. Nó chính là con gián đã nằm trong cái bánh của tôi hôm đã ngoại.

- Thôi nào, tôi biết ông đang khiếp sợ. Nhưng ông phải bình tĩnh lại. - Smith an ủi.

- Chính là nó, để tôi kể cậu nghe, tôi biết nó có ở khắp nơi. Ôi... Ôi... - Harsh rên rỉ. - Quả là một con ác mộng. Nhưng cậu kia vẫn còn ở đó chứ? - Harsh hỏi, giọng đầy hy vọng.

- Không. Tất cả họ đã về nhà rồi. - Smith đáp.

- Còn cậu thì thế nào, Smith? Cậu muốn đi đâu đó để làm một vài ly bia không?

- À không, Harsh, tôi có việc phải đi.

Harsh gạt đầu dưới vò sen, miệng lẩm bầm chữ rủa:

- Nó là một con gián chết tiệt. Tôi biết nó có mặt ở bất cứ đâu mà.

Hãy có đôi mắt sau lưng!

- Chú mày đã nghe thấy rồi phải không? -
Joseph hỏi Gregory.

Sáng thứ Hai, Joseph đến công ty sớm hơn
thường lệ. Ngay khi bắt đầu chiến lược gọi điện
thoại mới của mình, Joseph hiểu rằng hầu hết
các chủ doanh nghiệp và những nhà lãnh đạo
cấp cao mà anh cần nói chuyện đều bắt đầu
công việc từ rất sớm. Lúc này, việc gặp họ
thường dễ dàng hơn vì trợ lý của họ chưa đến.

- Nghe gì vậy?

- Tối hôm trước, ta nhận được cuộc điện
thoại của Lindley. Ông ấy đã bỏ qua chuyện

không hay tại buổi dã ngoại đồng thời có lời khen ngợi ta khi các cuộc gọi gần đây của ta rất tốt. Với những điều ông ấy nói về ta như thế, một vài ngày tới, Harsh sẽ dịu đi và không nổi nóng được nữa.

- Ông ấy có kể anh nghe chi tiết không?

- Không. Lindley chỉ nói là Harsh đang bị stress và có lẽ đang gặp một số vấn đề về cảm xúc. Điều ngạc nhiên là không có ai làm chung với Harsh nhận ra rằng những cảm xúc của ông ta giống như thuốc nổ vậy.

- Trong trường hợp này, tôi có thể giải mã những phản ứng của Harshfeld đấy. - Joseph nhú mắt và quan sát Gregory lúc này đang lang thang cạnh cái chuốt bút chì.

- Chú mày đã làm điều gì đó liên quan đến những chuyện này hả? - Joseph nhìn Gregory đầy nghi ngờ.

- Đó không phải lỗi của tôi nếu như ông ta không biết đùa. - Gregory thản nhiên đáp.

- Một trò đùa à? Nó có thể khiến nhiều người phải khốn đốn đấy. Thôi nào, kể ta nghe chuyện gì đã xảy ra đi.

- Nhưng anh phải hứa là không được giận dữ. Tôi biết tôi không nên làm như thế, nhưng anh nên nhớ, lão ấy gần như đã muốn ăn thịt tôi.

- Đó là một tai nạn, chú mày biết mà. - Joseph an ủi.

- Nhưng nó vẫn không làm giảm bớt sự khó chịu của tôi chút nào. - Gregory khịt khịt. - Nhưng thôi được, tôi sẽ kể anh nghe chuyện đó.

Nói xong, Gregory nhảy lên đầu cái chuốt bút chì và kể toàn bộ câu chuyện.

Cuối trưa thứ Sáu, Gregory chui vào cặp da của Harsh để quá giang về nhà ông ta. Nó không hề ngạc nhiên khi phát hiện cái cặp mà Harsh dùng mỗi ngày trống rỗng, ngoại trừ vài cái quần để chạy điền kinh và một bộ quần áo bơi. Kể từ chiều hôm đó cho đến trận đấu ngày Chủ nhật, Gregory đã làm quen được với một nhóm gián lớn cư trú trong nhà của Harsh. Hóa ra Gregory có mối quan hệ xa với một số con trong đàn nên nó được đón tiếp rất tốt ở đó.

Đầu tiên, chúng phản đối kế hoạch của Gregory vì Harsh đã cung cấp cho chúng một môi trường sống rất tốt. Harsh là một người

sống cầu thả và nhếch nhác vô cùng. Thức ăn thừa và đĩa bẩn vương vãi khắp mọi nơi trong căn nhà rộng mà Harsh đã mua sau khi đọc được một thông tin về cơ hội làm giàu nhanh chóng nếu đầu tư vào bất động sản. Thế nhưng, Harsh chẳng kiếm được đồng nào từ nó trong khi những con gián lại có được một chỗ cư trú tuyệt vời. Harsh sống độc thân và mọi sự bày biện, trang trí trong nhà chỉ tập trung ở phòng khách và phòng ngủ. Nhưng sau khi Gregory hứa sẽ trả ơn cho những con gián và tiết lộ với chúng về mối quan hệ rộng rãi của mình thì chúng quyết định làm theo ý của Gregory.

Trước khi Harsh lên đường tham dự trận đấu ngày Chủ nhật, theo sự chỉ đạo của Gregory, bốn trăm con gián chui vào chiếc túi khúc côn cầu của Harsh. Chiếc túi của Harsh hôi đến độ có thể khiến cho nhiều con sắp chết ngạt. Dưới sự hướng dẫn của Gregory, chúng núp trật tự trong túi.

Khi thời cơ đến, Gregory chỉ huy cuộc nổi loạn. Kế hoạch được thực hiện chính xác. Bản thân Gregory chạy lên tay Harsh và nhìn thẳng vào mắt ông. Trong khi đó, những con gián khác thì tủa lên khắp người Harsh cũng như

mọi góc ngách trong căn phòng. Với mệnh lệnh kế tiếp của Gregory, chúng rút lui vào những khe hở giữa sàn nhà và vách tường. Bằng cách này, Harsh, đồng đội của ông cùng thành viên ban tổ chức sẽ phải hồ nghi về một cuộc tấn công của những con gián mà họ đã trông thấy trước đó. Tại sao bây giờ lại không thấy một con nào? Chúng chạy đâu hết rồi? Harsh tỏ ra hết sức giận dữ khi lau chùi chiếc túi. Tuy nhiên, trong lúc ông đi tắm thì lũ gián lại chui vào các ngăn của chiếc túi khúc côn cầu và cùng quay về nhà với ông. Còn Gregory thì tìm cách chui vào cổ áo sơ mi của Harsh.

Sau cuộc tấn công của lũ gián, Harsh mắc phải chứng bệnh hoang tưởng và ông tin rằng cuộc tấn công này là sự tiếp nối của việc ông nhìn thấy con gián ở buổi dã ngoại. Từ sân bóng, Harsh đi thẳng đến văn phòng và tìm kiếm mọi thứ có thể sử dụng để đối phó với những con gián hoặc ít ra cũng giúp ông yên tâm tập trung vào công việc.

Thế nhưng, trong khi Harsh đang ngồi trầm ngâm trên chiếc ghế của mình thì Gregory liền chui ra khỏi cổ áo và nhảy lên mũi của ông. Nó đứng trên đó, đưa chân lên, vỗ vỗ cánh và ngo

nguyên cặp râu. Trong cái nhìn đầy đau khổ và kinh hãi, Harsh nắm một nắm thật mạnh lên con gián. Gregory đã biết trước điều này nên khi Harsh vừa ra tay, nó bay lên, nhảy khỏi mũi ông và trốn vào một chiếc máy gàn đó.

Gregory ngoái lại nhìn Harsh đang ôm chiếc mũi, khật khưỡng đứng dậy tìm đến chiếc ghế đã bị xô ngã do cú nảy người của ông ban nãy. Nhưng rồi ông bị trượt một phát và nằm dài trên sàn. Một tiếng đồng hồ sau, Harsh vẫn nằm đó, rên rĩ và tay vẫn ôm cái mũi bị gãy.

- Ta biết điều này là không đúng nhưng ta không thể nói ta cảm thấy có lỗi với Harsh được. Ông ta đã làm cho cuộc sống của nhiều người ở đây trở nên khốn khổ chứ không chỉ riêng ta.

- Đúng thế. Chúng tôi, những con gián của tòa nhà này xếp ông ta nằm trong số những người xấu nhất ở đây.

- Còn ai tệ hơn ông ta nữa chứ?

- Đúng đầu là Smith.

- Smith chỉ đáng khinh thôi chứ không nguy hiểm. - Joseph phản đối.

- Joseph này, so với Harsh, rõ ràng Smith đang hoàng với anh hơn. Nhưng Smith là loại người luôn có những âm mưu, mà là những âm mưu thâm độc sau lưng người khác. Anh ta không trung thành với bất kỳ ai, ngoại trừ bản thân anh ta.

Joseph không đồng tình với Gregory về điều này.

- Thật sự là thế, nhưng xưa nay mọi người vẫn biết anh ta là một người giỏi luôn lách mả. Đó là lý do tại sao chẳng bao giờ có lời phàn nàn nào về anh ta cả.

- Nhưng điều đó không thể làm cho anh ta bớt nguy hiểm. Thôi được rồi, vì sự quan tâm của tôi đối với tất cả những sự việc này, tôi sẽ truyền đạt thêm cho anh điều này. Anh đã sẵn sàng học nguyên tắc tiếp theo chưa?

- Cho ta biết đi. - Joseph nói và ngả lưng lên ghế, hai tay đan sau đầu.

- Đó là: *Hãy Có Đới Mắt Sau Lưng!* - Gregory nhấn mạnh từng từ.

- Ta chỉ thấy điều đó trong những cuốn phim kinh dị thôi. Chú mày biết đấy, những thay đổi về mặt di truyền sẽ tạo nên sự tuyệt chủng đấy?

- Tôi nghĩ anh hiểu ý nghĩa của câu nói này thay vì hiểu theo từng chữ của nó, phải vậy không? Anh hãy nói tôi nghe, anh hiểu như thế nào về nguyên tắc này? - Gregory hỏi và chỉ vào Joseph như thể giáo sư đang hỏi bài sinh viên vậy.

- Do chú mày đã cảnh báo ta về Smith, nên nguyên tắc này chắc hẳn đang muốn nói đến việc phải biết những điều mà người ta đang làm sau lưng mình, chẳng hạn như kế hoạch làm hại chú mày.

- Không tệ, anh đã nắm bắt được một phần rồi đấy. Xem này, thiên nhiên đã ban tặng những con gián chúng tôi một hệ thống cảnh báo sớm. - Gregory nói và vênh cặp râu của mình lên.

- Chú mày muốn nói đến cặp râu của chú mày à?

- Không phải. Râu chỉ dùng để nắm bắt những gì đang xảy ra ở cự ly gần thôi. Đây, anh nhìn đây này. - Gregory nói và quay lại phờ phảnh lưng của mình cho Joseph thấy.

- Trời ạ, giờ ta còn phải đi kiểm tra lưng của một con gián nữa sao?

- Anh có thấy một cặp tua ở đó không? Mỗi chiếc được che bởi những sợi lông nhỏ, những sợi lông này sẽ có nhiệm vụ truyền thông tin giữa các dây thần kinh và hai chiếc tua đấy.

Joseph quan sát kỹ vị trí mà Gregory nói đến trong khi vẫn chăm chú lắng nghe nó nói.

- Được rồi, ta thấy rồi, chú mày có thể quay lại được rồi đấy?

Gregory làm theo rồi nói tiếp:

- Chúng vận hành như một chiếc máy dò tìm và bắt được tín hiệu phát ra từ sự chuyển động của những sinh vật khác. Do vậy, tôi có thể biết được rất sớm điều gì sắp xảy ra trước khi nó thực sự xảy đến với tôi.

- Nhưng vào ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, chú mày còn đang nằm trên tờ giấy bọc thì ta nhấc nó lên. Ta mở ngăn kéo ra và cầm bịch bánh lên trong khi chú mày chẳng hay biết gì cả. Mặc dù hôm đó ta không hề cố gắng nhẹ nhàng đâu.

Gregory đi vài vòng tròn trên đỉnh cái chuốt bút chì và cuối cùng dừng lại nói:

- Thật tình, tôi rất xấu hổ khi thừa nhận điều này, nhưng đây cũng là một bài học quý

bấu cho anh đấy. Tự tin với những thiết bị tuyệt vời này, tôi đã trở nên tự mãn và vô ý. Hôm đó, tôi nghĩ rằng sẽ chẳng có ai vào văn phòng sớm như thế nên chẳng hề lo lắng chú ý đến bất kỳ điều gì khác ngoài việc ăn sáng. Nó có thể là một sai lầm tai hại, cũng giống như sai lầm tai hại mà anh sẽ phạm phải nếu nghĩ Smith chỉ là một kẻ luồn lách và chỉ biết đe dọa suông mà thôi.

- Nhưng ta đâu có một cái máy dò tìm linh động phía sau lưng như chú mày đâu?

- Đấy, anh lại ngớ ngẩn nữa rồi. Anh biết điều tôi muốn nói đến là sự chú ý đến những thay đổi trong môi trường của anh như: những biểu hiện khác biệt trong cách nói năng và cư xử hay bất kỳ sự thay đổi nào mà anh có thể thấy được. Anh cũng có một thiết bị đấy, Joseph. Đó là cái thứ cho phép anh nổi giận bùng bùng như ban này.

- Và ta sẽ làm gì với những thông tin thu thập được? Như chú mày cũng thấy đấy, ta không phải là một kẻ ranh ma. Ta sẽ xử lý những người làm hại ta sau lưng như thế nào đây? Ta không làm được những điều như thế.

- Anh không cần phải làm như thế. Nhưng anh cũng đừng ngồi đây để người ta lừa gạt và nghiền nát mình. Với loài gián chúng tôi, khi phát hiện ra điều gì đó đang đến, điều đầu tiên bản năng mách bảo chúng tôi là phải tẩu thoát. Chúng tôi phản xạ nhanh hơn loài người và để có thể lẩn tránh khỏi sự truy sát của họ. Một khi anh an toàn, dù chỉ là tạm thời, thì anh có thể lên kế hoạch du lịch cho mình. Hãy nhớ rằng sự tồn tại phải được ưu tiên hàng đầu.

- Ta nghĩ mình đã quá quen với việc trở thành một con vẹt ngồi hoặc ít nhất là ta đã được huấn luyện trở thành như vậy.

- Đó là cách tốt nhất để trở thành bữa tiệc của kẻ khác đấy. Như ông ngoại của tôi thường nói, hãy lẩn tránh những kẻ hủy diệt mình và phải tồn tại để chiến đấu cho một ngày mai tươi sáng hơn.

Cuộc gặp gỡ bên ngoài

Trong lúc Joseph và Gregory đang nói chuyện thì Gerald Smith và Monica Primson gặp gỡ nhau trong bữa sáng như họ vẫn làm thế trong suốt thời gian qua. Nhà hàng Dickenson vừa được tân trang nằm trong tiền sảnh của tòa nhà nơi Monica đang làm việc.

Monica lấy một ít lòng trắng trứng, phô mai không béo và rau bina trong khi nhìn Smith đang xới chồng bánh kếp mà anh ta đã nhúng vào xi-rô không đường trước đó.

- Anh định sẽ để Joseph ăn bám em đến bao giờ nữa? Sao anh không đá anh ta đi? Anh ta đã trở nên quá quắt lắm rồi.

Smith ngừng ăn, nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay Monica và nói:

- Anh biết là em đang rất mệt mỏi. Nhưng chúng ta hãy để mọi việc ở công ty được xuôi chiều đã. Sau khi mọi chuyện thuận lợi hơn, chúng ta sẽ giải quyết vấn đề Joseph một cách triệt để.

Monica thở dài và lắc đầu:

- Trước kia em đã nghĩ rằng anh ta có tiềm năng. Ý em là, em biết anh ta là kiểu người không tập trung, nhưng em nghĩ mình nhìn thấy một số tính cách đáng quý cũng như sự thông minh thật sự của anh ta. Lúc đó em cho rằng tất cả những điều này chỉ còn chờ cơ hội để bộc lộ nữa thôi. Nhưng giờ em thấy mình đã sai. Hai tuần gần đây, bản chất thực của anh ta đã được phô bày.

Smith gật đầu nhẹ nhàng.

- Trong công việc anh ta cũng thế. Monica, hãy nhớ lại những gì anh ta đã làm với anh ở buổi dã ngoại. Đó là một sự tấn công. Một sự tấn công thực thụ.

- Lưng của anh vẫn còn bị đau phải vậy không? - Monica dịu dàng hỏi thăm Smith.

- Lưng anh ấy à? - Smith hỏi lại, đưa tay sờ vào lưng.

- Sau hôm đã ngoại, chẳng phải anh đã nói lưng anh bị đau sao?

- Anh nghĩ nó không sao. Nhưng mà có vấn đề gì à?

- À, không có gì. Chỉ là cách đây vài ngày, em đã nói chuyện với bố em và theo ý kiến của bố, vì anh đã bị thương nên để tránh một vụ kiện cáo, tốt hơn hết là công ty nên bồi thường cho anh một khoản tiền.

Smith thấy bữa sáng của mình không còn quan trọng nữa. Anh ta đẩy đĩa thức ăn sang một bên, chống tay lên bàn và gác cằm lên hai nắm tay.

- Lúc đầu anh thấy đau nhưng rồi nó cũng trở lại bình thường như bất kỳ vết thương nào khác. Tuy vậy bây giờ anh lại phải nghĩ về nó. Cái lưng của anh lại đau râm ran rồi. Không biết anh có nên đi khám bác sĩ không?

- Em có thể giới thiệu cho anh một bác sĩ. - Monica nhiệt tình đáp.

- Như anh nói với em tối hôm trước, anh đã đảm nhận công việc của Harsh rồi.

- Anh nói thật đấy chứ? - Monica hỏi lại.

- Tất nhiên. Anh đã gọi cho Lindley ngay sau trận đấu và kể cho ông ta nghe Harsh trông tức cười ra sao khi con gián tấn công ông ta. Nhưng điều buồn cười là anh đã không nhìn thấy bất kỳ con gián nào ở đó và cả người quản lý sân bãi cũng không nhìn thấy. - Smith kể cho Monica nghe chuyện của Harsh, về đặc ý.

- Nhưng chẳng phải chính những người đồng đội của Harsh kể rằng có một bầy gián túa ra từ túi xách khúc côn cầu của ông ta sao?

Smith khoát tay.

- Dĩ nhiên, nhưng họ là bạn thân của ông ta cơ mà. Anh đã nói với Lindley là có thể ông ta bị ám ảnh bởi sự cố với con gián ở buổi dã ngoại hôm nọ. Chắc hẳn ông ta đang bị stress. Sở dĩ anh bảo viên quản lý sân bãi gọi cho Lindley và kể về chuyện này cũng chỉ để khẳng định cho câu chuyện của anh thôi.

- Anh nói thế, nhưng liệu anh có thể đẩy Harsh ở ngoài được bao lâu? Ông ta là người cứng cỏi lắm đấy. - Monica lo lắng hỏi.

- Lindley đã bổ nhiệm anh vào vị trí của Harsh từ sáng hôm nay. Tin anh đi, ông ta sẽ không trở lại được đâu.

- Vậy tại sao anh lại ra tay chậm quá vậy?

- Hà, em nói sao? - Smith ngạc nhiên hỏi lại.

- Như em đã nói với anh, văn phòng của em sẽ có kế hoạch giúp anh về việc nhận được một khoản bồi thường cho những tổn thương mà anh phải gánh chịu. Nhưng đó không phải vì một Joseph mà anh đang đổ lỗi đâu. Anh ta chỉ là mẩu khoai nhỏ mà thôi. Do Lindley là người quản lý khu vực và chịu trách nhiệm trong văn phòng này nên mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây.

- Và có lẽ một người mới nào đó cần thay đổi nó?

Monica cười nhẹ nhàng với câu nói đùa đó.

- Em nghĩ trong bất kỳ cuộc đua nào, phần thắng sẽ luôn thuộc về người đến trước.

Bây giờ Smith chạm vào cô và họ dè dặt nắm tay nhau phía dưới bàn.

- Em biết không, em có một điều gì đấy thật đặc biệt? - Anh ta nói và nắm chặt tay cô.

Monica cũng nắm tay anh ta và trả lời:

- Thật dễ chịu khi được nghe anh nói thế.

Như một ngôi sao sốt ruột phía sau cánh gà

chờ được giới thiệu ra biểu diễn, Smith xuất hiện ngay tại khu vực bán hàng chỉ vài giây sau khi Lindley thông báo với tất cả mọi người rằng từ nay anh ta sẽ đảm nhiệm vị trí giám sát của Harsh trong thời gian Harsh nghỉ việc vì "*những vấn đề liên quan đến cá nhân*".

Sau khi thông báo xong, Lindley còn nói thêm với những nhân viên bán hàng:

- Đây chỉ là sự thay thế tạm thời và tất cả chúng ta đều mong ngài Harshfeld sớm hồi phục.

Smith đứng sát cạnh Lindley nhanh nhẩu chen ngang:

- Rất cảm ơn, thưa ngài Lindley! Và tôi cũng muốn cảm ơn ngài vì ngài đã tạo cơ hội để tôi có thể giúp đỡ ngài Harshfeld. Tất cả chúng tôi hy vọng ông ấy sẽ sớm hồi phục và trở lại cùng chúng ta, phải vậy không? - Smith nói và đưa mắt nhìn xuống những nhân viên bán hàng phía dưới.

Tiếng đồng thanh "*chắc rồi*" và "*bất kể thế nào*" vọng lên từ các thỉnh giả của anh ta.

- Thôi được rồi, bây giờ chúng ta hãy trở lại với công việc của mình nào.

Trong vai trò mới, Smith vênh váo lưu lại văn phòng nhỏ của Joseph vài phút.

- Joey, chúng tôi sẽ giúp anh thoát khỏi những cuộc gọi điện thoại này. Theo các ghi chép của Harsh, trong kế hoạch chuyển đổi công tác của các phòng ban, ông ta muốn anh kiểm tra tất cả các tài khoản bán hàng mới cũng như những tài khoản đang hoạt động.

- Anh đang đùa với tôi đấy à? - Joseph khó chịu hỏi lại.

Smith bước từ từ đến chỗ Joseph ngồi và khom người xuống để mắt anh ta nhìn ngang với Joseph.

- Tôi nói nghiêm chỉnh đấy Joey. Harsh cũng lưu ý đến thái độ của anh trong thời gian gần đây. Tôi có lòng tốt báo với anh rằng anh đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm đấy.

Joseph ngửi rất rõ cái mùi gel trong tóc của Smith khi nó rũ xuống cách mặt anh chỉ vài centimét. Nó khó chịu đến mức khiến Joseph tưởng anh ta đã nhúng đầu vào một bể hóa chất công nghiệp vậy.

- Smith này! Harsh không có thói quen ghi

chép trong công việc. Điều này thì ai cũng biết rõ. Còn việc kiểm tra tài khoản sẽ phải mất vài tuần, vậy mức lương của tôi có được tăng lên để bù vào khoản tiền hoa hồng bị mất không?

- Trước nhất, anh không được phép lằng mạ ngài Harshfeld sau lưng ông ấy. Thứ hai, anh sẽ không được tăng lương, vì vậy anh phải kiếm kè thật nhanh để có thể bắt đầu công việc bán hàng mà kiếm thêm tiền hoa hồng. Thứ ba, nếu anh không đồng ý, tôi sẽ cho anh nghỉ việc ngay hôm nay, anh hiểu rồi chứ Joey?

- Anh mất trí rồi, Smith. Đến Harsh còn không tệ như thế này. Mà thứ gì trong tóc của anh vậy, chất độc màu da cam à? - Joseph hỏi và chùi chùi vệt màu dính trên tay áo của mình. Smith phớt lờ câu hỏi ấy.

- Anh từ chối công việc phải không?

- Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó. - Joseph từ tốn trả lời.

- Đến cuối tuần, tôi muốn có bản báo cáo về tiến độ công việc của anh. Nếu lúc đó mà nó không nằm trên bàn tôi, anh sẽ bị đuổi việc. Anh hiểu tôi nói gì rồi chứ?

-Ồ, tôi hiểu anh mà, hơn cả những gì anh nghĩ đấy. - Joseph nhìn Smith và mỉm cười, nụ cười đầy ngụ ý.

Joseph không nghĩ hôm nay lại là một ngày tệ hại đến thế. Cuộc trò chuyện với Karen vào cuối buổi sáng giúp tinh thần của Joseph phấn chấn trở lại. Nhưng rồi thông báo mới của Karen khiến anh choáng váng.

- Joseph, em có chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện gì vậy? Có phải là chuyện em sắp chạy trốn với người tình Smith của mình không? - Joseph đùa.

- Vâng, sao anh biết vậy? Chuyện là em đã đi tìm một công việc mới và có lẽ em sẽ nhận được lời mời trong tuần này.

Joseph cảm thấy tim mình ngừng đập trong chốc lát. Chưa bao giờ anh nghĩ đến chuyện Karen sẽ ra đi.

- Nhưng tại sao em lại quyết định như vậy? Em đang làm rất tốt ở đây mà? Em là ngôi sao của cả phòng này đấy.

- Thật vui khi nghe anh nói thế, Joseph. Nhưng phòng này chỉ là một phần của cả công

ty cung cấp hệ thống ống nước. Trong khi đó, em nghĩ giờ là lúc mình nên làm một cái gì đó có tính thử thách cao hơn.

Karen đã có hướng đi riêng và Joseph biết mình không thể làm cô thay đổi. Anh nói với cô:

- Bất kỳ người nào có được em sẽ là người rất may mắn... Ý anh nói là công ty nào ấy.

- Anh nghĩ thế à?

- Nghĩ gì? - Joseph bối rối trả lời.

- Thì đúng như những gì anh nói về người may mắn có được em ấy?

-Ồ, đúng thế... Đúng thế đấy! Trông em thật tuyệt vời. - Joseph lấp bắp.

- Sao ạ? Cảm ơn anh, anh cũng thật đặc biệt. Nhưng sao mặt anh đỏ ửng thế kia? Anh vẫn khỏe chứ?

Joseph gật đầu, giọng khàn khàn:

-Ừ, anh khỏe. Chỉ là anh cảm thấy nghẹn ở cổ tí thôi. Anh sẽ đi uống ít nước.

Nói rồi anh bước nhanh ra ngoài.

Chương Mười Bốn

Hãy hành động
trong khi kẻ địch còn
đang phân vân!

- Nó khá êm. - Gregory vừa nói vừa nhún nhảy trước mặt Joseph.

- Gregory, hôm nay ta chẳng muốn nói về pheromone đâu. Karen là một cô gái rất đặc biệt và cô ấy sắp ra đi trước khi ta có cơ hội đấy. - Joseph buồn bã thông báo với Gregory về việc ra đi của Karen.

- Cơ hội gì vậy? - Gregory ngạc nhiên hỏi lại.

- Dĩ nhiên là cơ hội đến với nhau. Nhưng trước tiên ta cần chấm dứt mọi chuyện với

Monica đã. Ta nghĩ bây giờ cô ấy cũng ghét ta lắm rồi. Sau đó ta phải giải quyết mọi chuyện liên quan đến công việc ở đây. Và rồi sau đó thì...

- Và rồi sau đó thì anh sẽ mất cô ấy.

Gregory cắt ngang lời Joseph, nhưng khi thấy anh tỏ ra giận dữ, nó im lặng và lèo đèo theo anh vào phòng Karen. Cuối cùng, không chịu nổi sự im lặng, nó lên tiếng trước:

- Nếu những con gián có thể đậu trên tường để nghe trộm điện thoại thì tại sao tôi lại không làm chuyện đó nhỉ?

Và không lãng phí thời gian, nó để lại một mình Joseph đang chán nản trong phòng. Mãi đến khi những đồng nghiệp của Joseph đã đi ăn trưa, nó mới trở về.

- Gregory này! Chú mày không hiểu được đâu. Tất cả điều này đều đã được lập kế hoạch và tính toán từ trước rồi.

- Không đâu! - Gregory lên tiếng an ủi. - Hãy cứ để tất cả những kế hoạch phức tạp đó cho loại người như Smith. Điều anh cần bây giờ là một chiến lược đơn giản nhưng phải hành động ngay.

- Ủ, ta cảm thấy hình như chú mày sắp sửa đem đến cho ta một Nguyên tắc Gián nữa đây.

- Anh nói đúng đấy! Đây là một nguyên tắc rất quan trọng: *Hãy Hành Động Trong Khi Kẻ Địch Còn Đang Phân Vân!* Gián là loài côn trùng di chuyển rất nhanh. Chúng tôi có thể di chuyển cơ thể của mình nhanh hơn bất kỳ sinh vật nào khác. Không chỉ thế, chúng tôi còn có khả năng chuyển hướng chỉ trong một giây. Vì vậy, khi kẻ địch của chúng tôi còn đang tính toán xem nên đi đâu thì chúng tôi, dù có xuất phát sau họ, vẫn có thể di chuyển và vượt chướng ngại vật nhanh hơn rất nhiều.

- Gregory, chú mày biết những điều ta sắp nói mà. Mặc dù ta ghét phải thừa nhận điều này, nhưng rõ ràng điều chú mày nói giống với những gì Smith đã làm để chiếm đoạt công việc của Harsh. Hẳn ta hành động nhanh và đã thành công trước ta rồi.

- Tôi nghĩ chỉ một phần nào đó thôi. Smith đã phải lúng túng trong một thời gian dài trước khi quyết định ra tay. Nếu áp dụng cách mà tôi vừa nói, anh sẽ vượt lên trước anh ta và chiếm lấy ưu thế dù bây giờ anh chỉ mới khởi động.

- Làm sao mà đạt được như vậy? Hẳn ta đã đi quá xa rồi.

- Có lẽ thế, nhưng anh ta hoàn toàn có thể bị đánh bại bởi vì lúc này anh ta nghĩ mình đang chiến thắng đồng thời đang dồn hết tâm trí cho những kế hoạch sắp đến. Anh ta không nghĩ rằng những kế hoạch tương chừng như hoàn hảo của mình vẫn có một khe hở đủ để đối thủ lợi dụng và hạ gục anh ta.

- Ý chú mày là ta sẽ làm điều đó à?

- Chính xác! Và cách này cũng rất đúng đối với Karen, mặc dù cô ấy không là kẻ địch của cậu, dĩ nhiên. - Gregory nhún vai.

- Điều đó nghĩa là thế nào? - Joseph lắc đầu không hiểu.

- Karen đang tìm một công việc mới, đúng không?

- Đúng, chú mày đã nghe cô ấy nói rồi đấy thôi.

- Vậy tại sao anh không tạo điều kiện để cô ấy có được một cơ hội tốt hơn?

- Suy nghĩ hay đấy. Nhưng làm sao ta làm được điều đó?

- Điều đó thì anh phải tự tìm ra chứ. - Gregory đáp một cách thân nhiên.

- Nhưng Gregory này, việc tính toán này không mâu thuẫn với nguyên tắc không lắng nghe trái tim trước đây đấy chứ?

- Hoàn toàn không! Do trước đây mọi thứ chưa rõ ràng và việc dính líu vào nó chỉ mang đến những rắc rối nên tôi mới khuyên anh như vậy. Còn bây giờ anh đã quen biết cô ấy và đã có lý do chính đáng để hành động.

- Ta cũng không biết nữa. Nhưng có vẻ bây giờ ta phải nắm bắt một số nước cờ xuất sắc và ra tay thật nhanh.

- Đáng tiếc là loài người các anh không thể sử dụng đôi chân để suy nghĩ, như cách loài gián chúng tôi thường làm. Nhưng anh có thể vừa đi vừa nghĩ đấy. Vậy nên hãy đi đi thôi.

Chán nản khi không nghĩ ra được điều gì, Joseph bắt đầu công việc kiểm toán mà trước đó Smith đã giao. Thường thì công việc này sẽ do các nhân viên kiểm toán thực hiện sau khi bộ phận bán hàng đã kiểm tra lần cuối. Mục đích là nhằm đảm bảo tính chính xác của các đơn đặt

hàng, chi phí vận chuyển cũng như tiền hoa hồng cho các nhân viên hợp lý. Ngoài ra, nó còn tạo nên sự yên tâm cho các khách hàng và khiến họ cảm thấy vui vẻ. Tóm lại, nó phải đảm bảo mọi giấy tờ đều trung thực, rõ ràng.

Joseph bắt đầu kiểm tra tài khoản của Smith và anh nhanh chóng phát hiện ra rằng chúng có vấn đề. Bề ngoài, các con số đó hoàn hảo đến độ có thể đánh lừa được các nhân viên kiểm toán bình thường. Nhưng dưới con mắt đầy kinh nghiệm của Joseph, nhiều điểm nghi vấn bắt đầu lộ rõ. Smith không chỉ thổi phồng doanh số bán hàng của mình khi tính tiền hoa hồng mà anh ta còn làm giả mạo chi phí và những hóa đơn thanh toán trong những ngày anh ta ra ngoài nhưng không phải để làm việc cho công ty. Phát hiện hay nhất của Joseph là Smith không phải là nhân viên bán hàng có doanh số cao nhất như mọi người vẫn nghĩ. Toàn bộ những số liệu mà hắn kê khai trong nhiều tháng đều là những con số ảo.

Hơn thế nữa, việc kiểm tra còn cho thấy Harsh và Lindley đã bỏ qua rất nhiều mục đáng ngờ. Những điểm nghi vấn này không chỉ xuất

hiện trong tài khoản của Smith mà còn trong cả những hoạt động của ban lãnh đạo. Mặc dù Joseph chỉ có nhiệm vụ kiểm tra tài khoản của những nhân viên bán hàng nhưng việc kiểm tra tài khoản của Smith đã dẫn anh đến rất nhiều tài khoản cấp cao khác, vậy tại sao anh không kiểm tra tất cả chứ? Sau vài ngày, Joseph nhanh chóng thu thập thêm rất nhiều chứng cứ quan trọng có thể gây ra một số chấn động lớn.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Joseph lập ra một kế hoạch và anh tiết lộ với Gregory.

- Những điều ta vừa phát hiện và những điều ta đang làm nhằm mục đích chiến đấu đây. Nhưng phải thừa nhận là ta đang hoảng sợ.

- Điều đó chẳng có gì phải sợ cả. Điều quan trọng là anh đang di chuyển. Di chuyển nhưng không một ai biết cả.

- Điều mà ta đang băn khoăn là tại sao Smith lại để ta xem tất cả dữ liệu này? Nó chứa đựng quá nhiều sai sót cũng như những thông tin bất lợi cho anh ta.

- Thế theo anh thì tại sao?

- Ta không biết. Có lẽ anh ta quá tự phụ khi

nghĩ mình thông minh hơn ta nên ta sẽ không bao giờ nhìn ra được những sai phạm của anh ta. Mà cũng có thể anh ta cho rằng ta quá nhút nhát và không dám làm bất cứ điều gì.

- Vậy anh định thế nào? Anh sẽ hành động chứ?

- Thì chỉ còn cách đó thôi. Ta đã liên lạc với trụ sở tập đoàn ở Chicago và sau một hồi giải thích, ta đã nói chuyện với một người khá tin cậy. Ta đã cung cấp khá nhiều thông tin thuyết phục và ông ấy muốn gặp trực tiếp ta. Ngày mai ta sẽ bay đến Chicago. Smith nghĩ ta có cuộc hẹn bán hàng mà ta đã sắp xếp cách đây khá lâu nên hoàn toàn không nghi ngờ gì.

- Cách này hay đấy!

- Cám ơn chú mày. À, còn một việc nữa, ta đã xem lại những số liệu giao dịch với Sterling Builder. Chú mày có biết ta phát hiện ra điều gì không?

- Điều gì vậy?

- Thật tệ hại! Công ty chúng ta thực hiện nhiều ưu đãi và chiết khấu với tỉ lệ cao cho những đối tác mua hàng với số lượng lớn.

Nhưng văn phòng đại diện ở phía Nam của chúng ta đã không điều chỉnh tỉ lệ chiết khấu cũng như thực hiện những ưu đãi này cho Gary Moses khi công việc kinh doanh của ông ấy phát triển. Theo đó, số tiền mà Moses thiệt hại mỗi năm hoàn toàn không nhỏ chút nào.

- Đó là mục đích khác của chuyến đi Chicago phải không?

- Không. Cách đây không lâu, ta đã thiết lập được mối quan hệ thân thiết với những nhân viên tài chính, những người luôn đặt quyền lợi của công ty lên hàng đầu. Họ cũng cho rằng chỉ cần một hành động mờ ám nào đó cũng có thể khiến cả công ty chao đảo. Moses sắp nhận lại số tiền mà lẽ ra ông phải được hưởng từ trước.

- Anh đã đi đúng hướng rồi đó. Cứ tiếp tục thế nhé. - Gregory động viên Joseph.

- Hy vọng mọi việc ở Chicago sẽ diễn ra suôn sẻ.

- Tôi tin anh sẽ thành công. Anh làm tốt lắm.

- Ta rất ngại khi hỏi chú mày điều này... Nhưng chú mày có muốn đi với ta không... để hỗ trợ tinh thần? - Joseph áp ứng hỏi và chờ đợi.

- Chắc chắn rồi. Vậy là tôi sẽ đáp chuyến bay đầu tiên của đời mình.

- Chú mày sẽ thành con gián đầu tiên được chuyên chở trên máy bay phải không?

- Ồ không. Nhiều anh em của tôi bay hoài đấy chứ... trên những máy bay phản lực. Thậm chí có một vài con gián sắp bay đến những không gian xa hơn ấy chứ.

- Cái gì? Loài gián chú mày sắp có mặt trên vụ trụ à?

- Sao lại không chứ? Trái đất chỉ là điểm khởi đầu thôi. Một bước nhảy ngắn đối với con người, nhưng là một bước nhảy lớn cho tất cả loài gián.

Một chuyến đi

Tên chuyến bay đến Chicago, Joseph mừng rỡ ra một cuộc họp quan trọng với rất nhiều nhân vật chủ chốt và quản lý cấp cao của tập đoàn. Họ chăm chú lắng nghe anh trình bày và sau đó chất vấn anh bằng những lý lẽ sắc bén và nghiêm khắc. Tại đầu chiếc bàn sang trọng và rộng thênh thang, Joseph điềm tĩnh trình bày những con số khiến cho những thính giả của anh choáng váng.

Nhưng mọi việc lại không diễn ra như thế.

Joseph được mời vào văn phòng của ngài phó chủ tịch giám sát liên công ty, Daniel Spector. Nó đơn giản đến bất ngờ.

- Chào, Joseph, mời cậu ngồi. - Ngài Spector chỉ vào hai chiếc ghế trước bàn làm việc của ông ấy.

- Cảm ơn, ngài Spector! Tôi rất cảm động khi ngài đã sớm dành thời gian để gặp tôi như thế này.

- Hãy gọi tôi là Dan. - Spector đi vào thẳng chuyện. - Chúng ta hãy bỏ qua mọi khách sáo nhé. Qua điện thoại, cậu có nói đến một số biểu hiện khác thường tại chi nhánh công ty chỗ cậu. Cậu có thể trình bày lại cho tôi nghe không?

Joseph mở cặp, rút ra một bản báo cáo năm trang và một CD về những vấn đề liên quan mà anh đã chuẩn bị cẩn thận từ trước đặt lên bàn của Dan. Dan cầm bản báo cáo và chăm chú đọc. Các ngón tay của ông bật ra một chuỗi những tiếng lách tách. Dan gật gật đầu nhưng Joseph hoàn toàn không thể đoán được nó mang ý nghĩa gì khi gương mặt ông toát lên vẻ lạnh lùng đến đáng sợ. Mười phút yên lặng trôi qua, Dan đặt bản báo cáo lên bàn và nhìn thật kỹ Joseph.

- Cậu đã làm một công việc đặc biệt đấy. Mọi thứ đều được chứng minh bằng những số liệu rất cụ thể và thuyết phục. Trước đó, do

công ty của cậu chỉ là một chi nhánh trong toàn bộ hệ thống của tập đoàn nên tôi định sẽ đưa vấn đề này về cho người quản lý khu vực, ông bạn Lindley và chỉ thị cho ông ta giải quyết nó. Nhưng có vẻ như ông ta cũng có tên trong những sai phạm này, đúng không?

- Xem ra là vậy, thưa ngài... tôi muốn nói là Dan. Ít nhất là từ những điều tôi đã tìm thấy. - Joseph lịch sự đáp.

- Tốt! Dù chỉ là một chi nhánh nhưng những vấn đề này sẽ làm mất hình tượng của cả tập đoàn. Vì vậy đích thân tôi sẽ xuống dưới đó cùng với những nhân viên xuất sắc nhất của mình. Để xem nào... - Dan nhìn vào cuốn lịch để bàn. - ... sáng thứ Hai tới, được chứ?

- Tất nhiên là được. - Joseph hào hứng đáp.
- Chắc hẳn ông có nhiều câu hỏi đối với tôi?

Joseph hết sức ngạc nhiên khi nghe câu trả lời của Dan:

- Không, tôi không cần hỏi. Tôi sẽ phải đến đó để tự mình tìm hiểu.

Và nói xong, Dan đứng dậy, bắt tay Joseph và tiễn anh ra ngoài phòng chờ. Khi vỗ vai tạm biệt Joseph, ông nói:

- Hẹn gặp cậu thứ Hai. Cậu làm tốt đấy! Chúng tôi cảm ơn cậu vì điều đó.

Trước khi Joseph kịp cảm ơn lại, Dan đã bỏ đi. Toàn bộ cuộc gặp gỡ giữa họ chỉ diễn ra trong vòng hai mươi phút. Cảm thấy bị mất phương hướng bởi cuộc gặp gỡ quá ngắn ngủi, Joseph đứng ở đó một lúc lâu và nhìn quanh như thể anh đang lạc vào một xứ sở xa lạ.

- Ông có cần được hướng dẫn đến thang máy không, thưa ông? - Một nhân viên tiếp tân đến gần Joseph hỏi.

Joseph bối rối quay lại nhìn cô gái, ấp úng:

-Ồ, không, không cần. Cảm ơn cô, tôi biết lối đi.

Nói rồi anh bỏ đi.

Với chiếc máy nghe nhạc phát to hết công suất, Joseph bắt đầu xem xét lại cuộc gặp gỡ ban nãy cùng Gregory. Con gián đã nghe toàn bộ câu chuyện khi nằm trong một ngăn trong cặp xách của Joseph.

- Này, Joseph, cuộc tiếp xúc tuy ngắn ngủi nhưng không tệ đâu. Anh đã gây được chú ý của ông ấy và ông ấy quyết định thân chinh

xuống đó. Điều đó chứng tỏ anh đã gây ấn tượng với những gì anh có được. - Gregory bình tĩnh phân tích tình hình.

- Chú mày nghĩ thế à?

- Vâng, tôi nghĩ thế. Anh đã đạt được mục tiêu đề ra trước khi xuống đây. Sự ngắn gọn về thời gian cũng là một dấu hiệu tốt cho thấy sức mạnh của anh đấy.

- Ta đã không suy nghĩ về điều đó. - Joseph nói, cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên sau khi nghe những lời phân tích hợp lý của Gregory. Anh đang cân nhắc ý nghĩa của cuộc gặp gỡ ban nãy. - Chú mày nghĩ ta đã làm đúng hả?

- Chắc chắn anh đã làm đúng và tôi xin có lời khen ngợi. Anh đã tạo ra một sự thay đổi mạnh mẽ thay vì ngồi chờ đợi và phó mặc mọi chuyện.

Phần còn lại của chuyến đi diễn ra khá tốt đẹp. Joseph đưa Gregory ra khỏi chiếc cặp để cùng xem phim với anh trong suốt chuyến bay và họ đáp trở lại Buffalo đúng 6 giờ chiều. Sau khi thả Gregory vào văn phòng, Joseph về thẳng nhà. Anh tự hỏi không biết có nên kể

chuyện này với Monica không? Mặc dù đã hứa với Spector giữ kín mọi chuyện nhưng Joseph cho rằng hẳn Monica sẽ hài lòng khi thấy anh cuối cùng cũng đã vùng lên và làm một điều đúng đắn.

Mà cũng có thể đây chỉ là suy nghĩ của riêng anh mà thôi.

Khi bước vào nhà, Joseph được chào đón bởi một đồng đồ đặc của anh trên sàn, ngay giữa phòng khách.

- Monica. - Anh gọi to. - Có chuyện gì vậy?

- Giờ là lúc anh phải ra đi, Joseph. Tôi đã giúp anh thu xếp mọi thứ và cho anh hai ngày để chuyển chúng đi trước khi tôi thay đổi các ổ khóa. Tôi đã liệt kê đầy đủ danh sách những thứ thuộc sở hữu của tôi và tôi sẽ làm cho cuộc sống của anh trở thành ác mộng nếu anh cố tình lấy bất cứ thứ gì của tôi hoặc làm hư hỏng căn hộ này.

Joseph nhìn mớ lộn xộn mà Monica cho là đã sắp xếp hộ anh và nói:

- Hai ngày là quá nhiều. Sống với cô quả là một ác mộng.

Cô ta hét lên:

- Cái gì? Tôi không thể tin là anh lại nói như thế, sau tất cả những điều tôi...

Joseph chẳng nghe được phần còn lại bởi vì ngay lúc đó bất chợt anh nhận ra một mùi hương quen thuộc. Nó là cái gì? Mùi hương này kinh khủng đến mức khiến anh bất giác muốn buồn nôn.

Smith!

Đúng! Joseph mỉm cười một cách khoái trá và bỗng nhiên anh cảm thấy thật nhẹ nhàng. Phớt lờ những điều Monica đang lải nhải, anh hỏi:

- Smith đã ở đây khi nào?

- Smith, anh chàng lịch lãm ở chỗ làm của anh hả? Tại sao anh ấy lại ở đây?

- Thôi nào, Monica, tôi nghĩ thấy mùi của anh ta. Điều gì xảy ra vậy, cả hai cùng nhau hả?

- Joseph! Chỉ có những người như anh mới làm thô tục và tầm thường hóa mọi thứ. Phải, nếu anh muốn biết, tôi sẽ nói, Smith đã đến đây. Tôi đã phải xin lỗi anh ấy vì bị anh làm cho thương tật tại buổi dã ngoại hôm trước và

chúng tôi cảm thấy mến nhau. Anh ấy thật sự là một người đàn ông khác thường.

-Ồ hẳn ta khác thường là đúng rồi. Này, cả hai trông hợp nhau đấy. Tôi sẽ chẳng can thiệp đâu. Giờ thì tôi sẽ mang đồ đặc của tôi đi và sẽ quay lại lấy nốt vào ngày mai, được chứ?

-Được, nhưng có một vài điều anh cần biết. Tôi bây giờ đã là trưởng tư vấn cho công ty của anh, mà không, đúng hơn sẽ là công ty trước đây của anh. Tôi có thể nói thêm như thế. - Cô ta ném cho Joseph một cái nhìn bí ẩn. - Vì vậy tôi khuyên anh đừng có trả thù ngài Smith.

- Trưởng tư vấn à? Tôi nghĩ cô là chuyên gia trong việc đuổi theo xe cứu thương.

- Đừng có bôi nhọ nghề nghiệp của tôi, Joseph. Bố tôi đã chấp thuận chuyện Gerald và cũng đã bàn giao cho tôi khách hàng này. Nó sẽ giúp tôi có thêm kinh nghiệm cũng như mở rộng chuyện làm ăn của mình.

-Được rồi, khách hàng mới của cô sắp mang đến cho cô một số kinh nghiệm bất ngờ đấy.

Monica đứng chống nạnh và nhìn Joseph thu dọn đồ đặc.

- Điều đó có ý nghĩa gì? - Monica hỏi lại.

Joseph cười và bỏ đi với lời chào từ biệt:

- Tôi sẽ để cô tự nhận thấy điều đó. À, tôi cũng hy vọng Smith có thể chịu đựng được cô.

Monica định nói gì đó nhưng lúc này Joseph đã bước ra khỏi cửa.

Chương Mười Sáu

Nghỉ ngơi để có sức khỏe hành động

Do vội vã, Joseph không mang theo một số vật dụng cần thiết, nhưng giờ thì anh chẳng muốn quay lại đó thêm một lần nào nữa. Vấn đề bây giờ là anh cần tìm một khách sạn gần văn phòng công ty anh để ở. Tuy nhiên, trước khi thực hiện ý định này, Joseph tạt vào công ty để nói chuyện với Gregory.

Sau khi biết chắc không còn ai trong công ty, Joseph đi vào phòng làm việc của mình và cất tiếng gọi:

- Gregory, Gregory, chú mày vẫn ở đây chứ?

Sau vài lần gọi, Gregory xuất hiện trên một

vách ngăn và thông thả bò đến chân Joseph.

- Có chuyện gì vậy? - Gregory nói với giọng ngái ngủ.

- Hình như chú mày đang ngủ. Ta đánh thức chú mày à?

- Đúng là tôi đang ngủ. Mà có chuyện gì quan trọng đến nỗi anh phải quấy nhiễu giấc mộng đẹp của con gián già khốn khổ này vậy?

- Chú mày nhắc ta mới nhớ. Chú mày bao nhiêu tuổi rồi vậy? - Joseph hỏi và tò mò chờ câu trả lời từ Gregory.

- Cách đây vài ngày, tôi vừa kỷ niệm sinh nhật năm tháng tuổi của tôi.

- Chỉ mới năm tháng thôi sao? Ồ, chú mày chỉ là một đứa trẻ à?

- Sai rồi, Joseph! - Gregory nói một cách mệt mỏi. - Đối với loài người, năm tháng tuổi chỉ là một em bé. Nhưng đối với loài gián chúng tôi, cuộc sống thường chỉ kéo dài khoảng sáu tháng hoặc hơn một chút thôi. Tôi sắp bước qua tuổi đó rồi.

- Ồ, sáu tháng? - Joseph thốt lên. - Nó có được xem là tuổi thọ đâu, Gregory?

- Tôi cũng cảm thấy thế.

- Nhưng đợi đã! Điều đó có nghĩa là chú mày sẽ chỉ sống được một tháng nữa thôi à?

- Có lẽ tôi sẽ sống lâu hơn một chút vì tôi biết chăm sóc sức khỏe của mình, anh biết đấy.

- Nhưng ta cần chú mày. Chúng ta chỉ mới bắt đầu làm việc cùng nhau mà. Chú mày không thể bỏ đi như thế được. - Joseph nói như van nài.

- Anh sẽ ổn thôi mà, Joseph. - Gregory an ủi.

- Chúng ta sắp kết thúc những bài học và anh đang làm mọi thứ tốt hơn tôi nghĩ rất nhiều.

- Thật vậy không? Nhưng ta đang cảm thấy mọi việc rối tung hết cả lên rồi nè.

- Mọi chuyện sẽ nhanh chóng ổn định thôi, Joseph. Tôi rất tin tưởng ở anh. Và để làm được điều đó, thêm một Nguyên tắc Gián nữa đây, anh sẵn sàng chưa?

- Nếu chú mày nghĩ thế thì ta sẵn sàng nghe.

- Cứ cho rằng đã sẵn sàng đánh bại những đối thủ của mình chẳng nữa thì tôi nghĩ bài học kế tiếp này cũng rất quan trọng đối với anh. - Gregory mở đầu.

- Thì chú mày cứ nói cho ta nghe xem sao. -
Joseph sốt ruột chờ đợi.

- Đó là: *Nghỉ Ngồi Để Có Sức Khỏe Hành Động.*

Joseph ngồi xuống ghế và luồn tay ra sau xoa cổ trong khi suy nghĩ về nguyên tắc mới mẻ này.

- Chẳng phải cách đây không lâu chú mày đã nói với ta về tầm quan trọng của việc phải ý thức được những vấn đề sắp xảy ra và phải phản ứng nhanh nhạy, đúng không? Ta không nghĩ rằng nghỉ ngơi cũng là một phần của kế hoạch.

Hướng về phía bàn, Gregory trèo lên cái giỏ đựng giấy rác. Nó đứng trên miệng giỏ để dễ trò chuyện với Joseph hơn.

- Đúng vậy, phải nói những gì anh đã làm là rất tốt. Nhưng ngoài việc phải tỉnh táo trước những vấn đề sắp xảy ra cũng như phải phản ứng nhanh khi cần thiết thì một điều cũng quan trọng không kém đó là không được sử dụng quá nhiều sức lực cùng một lúc. Nếu không, anh có thể sẽ bị kiệt sức, rối trí và dẫn đến thất bại.

- Vậy chú mày có ý kiến gì không?

- Hãy mời Karen đi chơi vào cuối tuần.

- Cái gì, trong thời điểm mọi chuyện sắp xảy ra như thế này à? - Joseph hỏi lại và kể cho Gregory nghe cách mà Monica đã đuổi anh đi.

- Joseph, theo tôi thì chẳng có chuyện gì xảy ra vào cuối tuần này đâu. Anh cứ làm những việc anh cho là cần thiết. Hãy tìm một nơi để nghỉ ngơi thư giãn đi.

- Chú mày hiểu mà. Ta chưa bao giờ nghĩ đến việc mời cô ấy đi chơi cả.

- Trước đây anh không thể làm thế, nhưng bây giờ Monica đã ném anh ra ngoài rồi đấy thôi. Anh tự do rồi. Hãy lấy mọi đồ đạc và ổn định chỗ ở của mình đi. Nhưng trước hết, hãy vui vẻ cùng với Karen. Hãy nghỉ ngơi và để đầu óc của anh thoát khỏi công việc.

- Chú mày bắt đầu có lý rồi đấy. - Joseph gật đầu đồng ý.

- Tôi đã có lý ngay từ lúc chúng ta gặp nhau mà. - Gregory tự hào nói. - Anh biết mỗi ngày loài gián chúng tôi ngủ bao nhiêu tiếng đồng hồ không?

- Ta chưa bao giờ nghĩ về điều đó. Ta cũng không biết nữa. Vài giờ mỗi ngày à?

- Không. Khoảng mười tám tiếng mỗi ngày. Thường chúng tôi chỉ hoạt động một thời gian ngắn vào buổi tối và ngủ suốt thời gian còn lại trong ngày.

- Nhưng ta đã nhìn thấy chú mày loanh quanh cả ngày đấy thôi. - Joseph hỏi lại.

- Đúng như vậy, nhưng chỉ từ khi anh trở thành một đề án đặc biệt trong đầu tôi thôi. Một khi làm việc liên tục, chúng tôi sẽ phải ngủ bù trở lại. Hãy nhớ điều này, những người chạy liên tục mà không chịu nghỉ ngơi là những người dễ bị mất sức và tổn thương nhất. Khi đó, năng lượng trong cơ thể họ đã bị rút cạn. Nếu anh bước vào cuộc chơi với tư thế sẵn sàng và với một kế hoạch vững chắc thì anh sẽ giành được ưu thế.

- Nhưng ta còn nhiều việc phải làm vào tuần sau. - Joseph vẫn chưa yên tâm.

- Không, không có việc gì quan trọng hơn việc nghỉ ngơi thư giãn vào lúc này cả. Hãy nghĩ đến bản thân anh như là trung tâm của vũ trụ. Anh không cần phải chạy vòng vòng khi trận đấu sắp diễn ra. Chỉ cần được chuẩn bị kỹ lưỡng và hành động với tất cả những gì anh có là được.

Sau khi cùng Gregory bàn luận, Joseph rời văn phòng công ty và lái xe trở lại Niagara Falls Boulevard để tìm khách sạn. Mùa du lịch đã kết thúc nên ở đây có khá nhiều phòng còn trống. Do định lưu lại một thời gian trước khi tìm căn hộ mới nên Joseph cố gắng tìm thuê một chỗ giá rẻ mà điều kiện sinh hoạt không quá tệ. Ở đây toàn những tòa nhà gỗ sàn đơn và được trang trí theo kiểu thập niên 70 của thế kỷ trước. Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng Joseph thuê một nhà nghỉ trông khá sạch sẽ. Chẳng có gì đặc biệt nhưng tìm được một chỗ như thế này là tốt rồi. Sau khi đã uống hết một bình Flower Power Ale, Joseph băng qua một khoảng sân nhỏ và đến chỗ chiếc máy nước đá.

Ông chủ nhà nghỉ ngồi phía sau bàn máy vi tính với cái bụng bự đè cả lên bàn phím. Joseph nghe thấy tiếng nhạc được phát ra từ những chiếc loa nhỏ xíu bên cạnh.

- Redneck Rampage. - Người đàn ông nói như thể Joseph đã hỏi ông ta đang chơi trò chơi gì vậy.

- Xin cho tôi hỏi...

- Đó là tên của trò chơi tôi đang chơi,

Rednech Rampage. Đây là trò chơi về những gã đàn ông đi hái quả hạch và rượt đuổi nhau quanh những cái cửa xích.

Như thể nhớ ra đang trong giờ làm việc, người đàn ông quay lại hỏi Joseph:

- Anh thấy phòng ốc thế nào?

- Tốt, dễ thương và sạch sẽ.

- Đúng vậy, chúng tôi giữ chúng rất sạch. - Người đàn ông nói đầy hãnh diện. - Đó là lý do suốt nhiều năm nay không có một con gián sống nào bò quanh đây.

- Nhưng làm sao ông biết chúng có ở đó hay không chứ? Thực tế, ông chỉ nhìn thấy được chúng khi chúng lộ mặt ra ngoài hoặc đã quá đông mà thôi.

Người đàn ông bất giác rung mình nghĩ ngợi.

- Tôi ghét những con gián, chúng làm tôi sồn cả gai ốc.

-Ồ, chúng không bắn đến thế đâu. - Joseph lơ đãng nói khi anh đã lấy xong thùng đá.

- Anh đùa à, không bắn à?

- Đúng vậy, tôi biết một con rất sạch sẽ. -
Joseph nhìn người đàn ông mỉm cười.

- Cái gì? Tốt hơn hết anh đừng có đem con
nào vào đây đấy nhé.

- À, tôi chỉ đùa thôi. Ông đừng lo lắng về
điều đó. - Joseph vội đính chính.

- Anh nói là anh sẽ ở lại đây bao lâu vậy?

Chương Mười Bảy

Chiến lược mới

Sáng thứ Hai, Joseph đến công ty trong tâm trạng thoải mái và sẵn sàng đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra. Nghe theo lời khuyên của Gregory, Joseph gọi điện rủ Karen đi chơi ngày Chủ nhật. Do chuẩn bị tinh thần là sẽ bị từ chối nên Joseph cảm thấy thật xúc động khi Karen trả lời đồng ý. Họ cùng đi ăn tối và xem phim. Một ngày thật tuyệt vời và Joseph cảm thấy hạnh phúc tràn trề, đặc biệt là khi Karen hôn nhẹ tam biệt anh vào cuối buổi đi chơi.

- Chúng ta sẽ cùng đi chơi nữa, được chứ anh. - Karen đề nghị.

- Chắc vậy rồi, anh thích thế. - Joseph đáp vội, như sợ Karen rút lại lời nói của mình.

- Có một chương trình triển lãm về xe ô tô cổ dưới thị trấn vào cuối tuần sau. Anh có thích đi xem với em không?

- Đi cùng em, ý anh muốn nói như trong... -
Joseph áp ứng chưa biết nên nói như thế nào thì
Karen chen ngang.

- Anh thấy ngại khi phải đi cùng một cô gái
à? Thôi được, hẹn anh lúc khác vậy.

- Không, nếu đó là em thì anh sẽ không ngại.
- Joseph nhanh chóng thanh minh.

- Vậy thì quyết định rồi đấy nhé. Hẹn gặp
anh sáng thứ Hai. - Karen nói và bước vào nhà.

Bây giờ là sáng thứ Hai. Karen chưa vào và
ngài Spector cũng chưa xuất hiện.

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Joseph
thăm nghĩ, chắc là họ đã đến và màn trình diễn
sắp bắt đầu rồi đây.

- Alô?

- Chào Joseph, Dan Spector đây. - Giọng
người đàn ông bên đầu dây kia vang lên.

- Xin chào, ngài Spector, ngài đã đến
Niagara Falls rồi phải không?

Joseph ra hiệu cho Gregory đến và mở nút
loa ngoài cho cả hai cùng nghe.

- À, tôi vẫn chưa đến.

- Có điều gì xảy ra sao? - Joseph thắc mắc.

- À, là thế này. Sau khi cậu trở về, tôi trình các số liệu của cậu lên tổng giám đốc của tập đoàn. Ông ấy rất tức giận, thậm chí là hơn cả tôi. Không những vậy, ông còn muốn thân chinh trừng trị tất cả những người có tên trong danh sách ấy.

- Tôi rất vui khi nghe điều đó. - Joseph nói, thở dài nhẹ nhõm.

- Cậu đừng vội mừng. Trước khi cùng chúng tôi xuống chỗ của cậu thì không hiểu sao ông ấy lại bất ngờ kể với vợ nghe việc chúng tôi sắp làm và bà ta đã nhắc ông nhớ đến một vấn đề rất quan trọng mà ông đã quên.

Tim Joseph như ngừng đập khi nghe Dan nói. Anh vẫn yên lặng chờ đợi Dan nói tiếp:

- Hóa ra Lindley là cháu của ông ấy.

- Ông ấy đã không nhớ đến điều đó khi đọc báo cáo phải không?

- Không. Vì đã lâu không gặp đứa cháu của mình nên ông ấy quên mất. Vấn đề ở đây là chị của ông ấy, tức mẹ Lindley, lại đang là thành viên của hội đồng quản trị.

- Vậy thì tại sao Lindley chỉ mới ở vị trí khiêm tốn như vậy? - Joseph ngạc nhiên hỏi.

Dan cười to lần nữa, nói cộc lốc:

- Cậu nghĩ ông ta ở mãi vị trí đó à. Sắp tới ông ta sẽ đảm nhận vị trí của tôi đấy!

- Ông đang nói đùa phải không? - Joseph hỏi như không tin vào những gì Dan vừa nói.

- Uớc gì tôi đùa, nhưng đó là sự thật. - Dan nói giọng nghiêm túc. - Tôi chỉ gọi điện để báo cho cậu biết rõ vấn đề cốt yếu ở đây là thế thôi. Mặc dù cậu không đề tên dưới bản báo cáo nhưng cuối cùng họ cũng sẽ đoán ra thôi. Cậu hãy cẩn thận. Dù sao đi nữa, tôi cũng ghi nhận những điều cậu đã làm. Cậu đã thể hiện một sự can đảm thật sự.

- Tôi chỉ cố gắng làm việc để công ty phát triển tốt hơn mà thôi.

Sau khi Spector cúp máy, Joseph im lặng nhìn Gregory. Cuối cùng anh lên tiếng:

- Ta phải làm gì bây giờ?

Gregory suy nghĩ rất lâu trước khi trả lời. Nó chạy quanh bàn, leo lên leo xuống cái chuốt bút chì và thậm chí còn đập đầu vào những

phím máy tính. Cuối cùng Gregory ngừng lại và quay sang nói với Joseph:

- Tôi chẳng nghĩ ra được gì cả.

Joseph cũng đang suy nghĩ và một kế hoạch bắt đầu hình thành trong đầu anh.

- Gregory này! Việc trụ sở chính không can thiệp không có nghĩa là mọi thứ trong chi nhánh chúng ta phải ở nguyên vị trí cũ, phải không?

- Tôi không hiểu anh nói gì.

- Lindley không biết việc Smith và Monica đang phối hợp để hạ gục ông ta đúng không?

- Đúng. - Gregory xác nhận.

- Nhưng chúng ta là người duy nhất biết rằng Lindley có mối quan hệ ruột thịt với những người đương nhiệm tại trụ sở chính. Vậy ông ta sẽ làm gì nếu biết được điều đó?

- Đuổi Smith và nhờ ông cậu tống khứ cái công ty luật của Monica. Đó là dự đoán của tôi. Nhưng làm thế nào anh báo cho ông ta biết mà không để liên can đến mình?

- Hãy trông tôi này.

Gregory bám vào sợi dây giầy của Joseph và cùng anh đi qua phòng Lindley. Họ gõ cửa.

- Ai đó? - Tiếng Lindley vọng ra từ bên trong.

- Tôi, Joseph đây. - Joseph nói và đưa tay mở nhẹ cánh cửa. - Tôi có thể vào một phút không, thưa ngài? Tôi có chuyện quan trọng...

- À, Joseph. Cậu vào đi!

- Ngài Lindley. - Joseph bắt đầu sau khi đã ngồi xuống. - Điều tôi sắp nói có thể khiến ngài bất ngờ, nhưng đây là sự thật. Smith và một luật sư của công ty tư vấn luật của chúng ta đang cố gắng lật đổ ngài và Smith muốn thế vào vị trí của ngài hiện nay đây.

- Họ sẽ không có cơ hội để làm điều đó! - Lindley tức giận.

- Tôi biết điều đó, thưa ngài và tôi cũng biết cậu ngài là người đang đứng đầu tập đoàn của chúng ta. Smith không biết điều đó mặc dù anh ta thường xuyên ra ngoài lo công việc của ngài.

- Nhưng hẳn ta có thể làm gì để hại được ta chứ?

- Anh ta lên kế hoạch và gửi đến trụ sở chính những bản báo cáo hoàn toàn không có lợi cho ngài chút nào.

- Làm thế nào để tôi tin vào những điều cậu nói?

- Ngài sẽ biết khi công ty tư vấn luật liên lạc với những nhân viên của cậu ngài ở Chicago. Rồi khi mọi chuyện xảy ra, sẽ có người thông báo với ngài tất cả.

Lindley im lặng suy nghĩ về điều đó. Cuối cùng ông lên tiếng:

- Cảm ơn cậu, Joseph. Tôi sẽ có cách ứng phó.

Trở lại văn phòng, Joseph nháy mắt với Gregory và hỏi nó nghĩ thế nào về việc anh vừa làm.

- Rất tốt, anh đã làm rất tốt. Như tôi đã nói, loài gián nổi tiếng về khả năng di chuyển nhiều hướng và di chuyển nhanh hơn bất kỳ loài động vật nào. Anh, trong suy nghĩ và hành động, cũng đã làm được một số điều tương tự. Anh đã nhận ra rằng đường dẫn mà anh thiết lập trước đó đã bị khóa. Vì vậy anh đã nhanh chóng chuyển hướng và hướng đến mục tiêu mới. Chỉ trong vài phút, anh đã đi từ một kế hoạch thất bại đến một kế hoạch mới tốt hơn.

- Cảm ơn chú mày. Và ta nghĩ rằng sắp có một Nguyên tắc Gián mới về tất cả những điều này đúng không?

- Đúng thế, nhưng anh đã biết rồi còn gì.

- Ta biết rồi à?

- Vâng, Lindley hẳn bây giờ đang nói chuyện với cậu ông ta. Chắc chắn ông ta sẽ không nói với ông cậu về anh bởi vì ông ta muốn tăng uy tín để che đậy mục đích đặc biệt của mình. Anh đã không đưa động gì đến bản báo cáo trước đây và đã giữ mình đứng ngoài những chuyện đó. - Gregory phân tích.

- Thế nguyên tắc đó là gì?

- *Đừng Ở Đó Khi Ánh Sáng Chiếu Vào!*

- Thật chí lý. Tôi hiểu nguyên tắc này nói gì. Nếu một buổi tối nào đó, chủ nhà đi vào căn bếp và nhìn thấy gián bò khắp nơi thì chắc chắn sáng hôm sau họ sẽ tìm cách diệt tận gốc họ hàng chú mày. Nhưng nếu thông minh và biết cách ẩn mình, chú mày sẽ không trở thành mục tiêu của họ.

- Tôi đã có kinh nghiệm về điều đó rồi. - Gregory tự hào nói.

Chương Mười Tám

Những thứ không hủy diệt được bạn sẽ làm bạn mạnh mẽ hơn

- Joey này, ý tôi muốn nói là Joseph, cậu có rảnh một chút không?

Không nhận ra được giọng nói của ai, Joseph quay người nhìn ra lối cửa chính và tròn mắt ngạc nhiên. Đứng trước mặt anh bây giờ là Harsh, nhưng là một Harsh mà anh chưa bao giờ nhìn thấy. Chiếc mũi gãy và những quảng thâm lớn quanh mắt khiến ông ta trông như một con gấu trúc kiệt sức. Chiếc răng giả phía trước mà ông ta luôn mang kể từ ngày bị một quả bóng khúc côn cầu ở trường đại học đánh trúng giờ không thấy đâu. Nó khiến giọng nói của Harsh trở nên ngọng nghịu.

- Chào Harsh, ông có khỏe không?

- Tốt, tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều. Cảm ơn vì cậu đã hỏi thăm.

- Hôm nay ông đi làm lại hả?

- Không... Không phải! Họ nói tôi chỉ nghỉ tạm thời, nhưng Smith đã bắt đầu công việc ở văn phòng của tôi rồi.

- Ông đã hỏi Smith về chuyện đó chưa?

- Rồi, tôi đã hỏi.

- Và...

Harsh trả lời, giọng buồn bã:

- Hắn bảo tôi đi ra khỏi văn phòng của hắn.

- Tôi không biết phải nói gì với ông, Harshfeld. Trước đây ông và tôi đã từng có những bất đồng, nhưng nếu có thể giúp ông bất cứ việc gì, tôi sẵn sàng làm ngay.

- Tôi biết mà! Joseph, cậu là một người tốt và tôi cảm thấy mình thật xấu xa, thật sự xấu xa về tất cả những gì tôi đã làm với cậu. - Harsh nói, giọng nhỏ nhẹ.

- Thôi đừng nghĩ về việc đó nữa. - Joseph nói và phúi tay. - Kinh nghiệm đã giúp tôi trưởng thành hơn rất nhiều.

Joseph đứng lên và bắt tay ông ta. Harsh gật nhẹ đầu biết ơn rồi bước ra khỏi văn phòng anh. Cuộc gặp gỡ đó xảy ra bốn tuần trước và kể từ đó, Harsh không quay trở lại công ty một lần nào nữa. Sau này Joseph nghe nói Harsh đã tìm được một công việc mới ở sân bóng chày.

Bằng cách nào đó, Smith vẫn tiếp tục được ở vị trí điều hành của Harsh. Còn Lindley chuyển đến vị trí của Spector trong văn phòng ở Chicago và dù phải ra đi một thời gian dài nhưng ông vẫn không để Smith thay chỗ của mình tại chi nhánh cũ. Thay vào đó, người tiếp nhận vị trí của Lindley lại chính là Joseph. Hai ngày sau khi Harsh xuất hiện, Lindley gọi điện đến căn hộ mới của Joseph.

- Công việc của ngài ở Chicago thế nào? - Joseph hỏi Lindley khi nói chuyện điện thoại với ông.

- Tốt. Nhưng tôi không nghĩ là ông cậu tôi lại có thể dẻo dai trong công việc như thế.

- Ông ấy bóc lột ông à?

- Bóc lột ấy à? Cậu đã thấy ông ấy làm cho Harsh trở thành một con cừ non nhu mì như thế nào chưa? Tôi chưa bao giờ phải làm việc

quá cực khổ như thế nên có lẽ tôi chỉ ở lại đây một vài ngày nữa thôi. Cậu biết không, ông cậu tôi nói ông ấy sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi nhìn thấy tôi tăng tốc đấy.

- Nghe có vẻ như ông đang bận rộn lắm, phải vậy không?

- Dừng từ bận rộn là không đúng. Cậu đã biết câu châm ngôn hãy suy nghĩ cẩn thận với những mơ ước của mình chưa?

- Vì mình có thể nhận được hơn những gì mình cầu xin phải vậy không? - Joseph đáp lời.

- Đúng vậy! Bây giờ thì tôi biết điều đó có ý nghĩa thế nào.

Joseph không nói gì và sau khi im lặng một lúc, Lindley tiếp tục:

- Tôi không quên những gì cậu làm cho tôi và để tỏ lòng biết ơn, tôi sẽ giao công việc cũ của tôi cho cậu.

- Điều này khiến tôi rất ngạc nhiên đấy, ngài Lindley. Ngài đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Cậu là người xứng đáng nhất. Vài tuần trước, chính cậu đã nghĩ ra cách để làm cho mọi chuyện trở nên tốt hơn. Mặc dù vậy, cậu sẽ

phải thực hiện một yêu cầu khi tiếp nhận vị trí của tôi.

- Yêu cầu gì vậy?

- Tôi sẽ đưa Smith vào vị trí cũ của Harsh. Và tôi muốn cậu giữ chân anh ta bằng hợp đồng ngắn hạn, để thất chặt anh ta lại.

Joseph cười lớn và nói:

- Ngài Lindley, đây quả là một điều kiện thú vị.

Và đúng như vậy.

Sáng hôm sau, Joseph nhận được thông tin về việc thăng chức nhưng không phải thông qua một văn bản chính thức. Sáng hôm đó, Smith đứng đợi anh tại thang máy.

- Joseph, tôi có thể nói chuyện với anh một chút được không?

- Về chuyện gì vậy? - Joseph hỏi. Tối qua, anh vừa đi chơi với Karen lần nữa nên tâm trạng đang rất thoải mái.

- Tôi nghe được tin mới, rằng anh sẽ là người ngồi vào chỗ cũ của Lindley. Xin chúc mừng anh! Tôi biết anh là người xuất sắc mà.

- Sao? À, cảm ơn Smith. - Joseph quay qua nhấn nút thang máy.

- Còn một chuyện khác nữa....

Joseph quay lại nhìn Smith. Sáng nay anh ta có điều gì đó rất lạ. Chắc chắn là Smith đang nịnh bợ anh, nhưng hình như còn một nguyên nhân khác nữa.

Smith hất mạnh đầu qua một bên và Joseph ngạc nhiên khi thấy mái tóc của anh ta đã được cắt ngắn. Trước đây, vì một số lý do nào đó, Smith luôn chăm sóc nó rất kỹ lưỡng, mặc dù nó làm cho anh ta trông giống như những tay nhạc sĩ của thập niên 80 của thế kỷ trước. Hôm nay, mái tóc của anh ta ngắn cùn cùn và xoắn lại theo đường vuốt của keo. Và anh ta cũng không ăn mặc như một luật sư, ít ra là giống như cách Monica thường hình dung về một nhân viên trẻ triển vọng.

- Tôi đang nghe anh nói đây.

- Về tôi và Monica, tôi...

Smith không thể nghĩ ra được điều gì để nói tiếp nên chỉ đứng đó và xoa xoa hai bàn tay vào nhau.

- Đừng quan tâm đến điều đó. Hai người rất hợp nhau mà.

Smith thở phào nhẹ nhõm, anh biết ơn lòng tốt và sự cảm thông của Joseph.

- À, Smith, tôi cũng có một vài điều muốn nói với anh.

- Hả? - Smith lo lắng hỏi lại.

- Những cái máy đếm cuộc gọi đã bị đẹp rồi. Những nhân viên bán hàng và tất cả các nhân viên khác phải được tôn trọng và cư xử đúng mực.

- Nhưng tôi không... - Smith áp úng.

Joseph giơ tay cắt ngang lời anh ta.

- Hơn nữa, tôi sắp kiểm tra công việc do anh phụ trách. Những nhân viên do anh giám sát sẽ giám sát ngược trở lại anh.

- Nhưng nếu vậy thì làm sao tôi có thể làm được công việc của mình chứ?

- Đó là việc của anh, Smith. Sự thay đổi này nhằm đảm bảo tính xác thực trong công việc. Anh rõ rồi chứ?

- Vâng, thưa ngài Goodrich.

Mặc dù rất vui khi đảm nhiệm chức vụ mới nhưng Joseph lại mong muốn tìm được một công việc mới cũng như khám phá những vùng đất lạ. Nhận lời mời của Moses, Joseph quyết định đến Palm Coast, Florida một vài ngày và gần như anh cảm thấy yêu mến nó ngay lập tức. Sau một thời gian sống ở phương Bắc lạnh lẽo, Joseph bỗng muốn thay đổi chỗ ở. Nhưng điều khiến anh băn khoăn là tại sao đến bây giờ anh mới có cảm giác này.

Ngài Moses mời Karen làm giám đốc tiếp thị và quảng cáo cho công ty ông và cô đã đồng ý, một sự sắp đặt tương xứng với chức vụ giám đốc bán hàng của Joseph tại đây.

Rồi cái ngày mà Joseph đã trông đợi cũng đến. Chiếc xe tải chở đầy đồ đạc của anh và Karen đã sẵn sàng để mang hành lý của họ về căn hộ chung của hai người ở Florida. Karen muốn về nhà bố mẹ của cô chơi vài ngày trước khi chuyển đi.

Chỉ còn lại Joseph và Gregory trong phòng.

- Này, Gregory, chú mày chuẩn bị xong chưa? Ta đã chất hết đồ đạc lên xe rồi đấy. - Joseph gọi to khi bước vào phòng tìm nó.

Gregory chậm rãi bò đến chiếc máy tính xách tay mà nó sẽ dùng làm chỗ trú chân tạm thời khi đi cùng Joseph. Lúc này nó đã gần bảy tháng tuổi, thuộc loại cao tuổi trong họ hàng nhà gián và có lẽ việc bốn ba nhiều trước đây đã làm nó mệt mỏi. Nó vẫn nghe tốt nhưng không còn chạy nhảy như trước.

- Đùng nóng vội, tôi đã sắp xếp tất cả rồi.

- Gregory, chú mày có chắc đi theo cách này sẽ ổn chứ? - Joseph hỏi trong khi di chuyển cái máy tính xách tay.

- Chắc mà, loài gián chúng tôi đi khắp đất nước bằng cách này.

- Nhưng tại sao chú mày không ngồi đằng trước với ta?

- Joseph à, loài gián không thích hợp với ánh sáng ban ngày, đặc biệt là một con gián già như tôi. Tôi chỉ cần sự an toàn và một nơi ấm áp mà không ai nhìn thấy, thế là đủ rồi.

- Nhưng sau tất cả những gì chú mày làm cho ta, chú mày xứng đáng hưởng nhiều hơn thế.

- Sắp tới anh sẽ rất bận rộn đấy, Joseph. Còn

tôi thì mọi chuyện đã xong rồi. Những đứa trẻ đã trưởng thành và vợ tôi, thật buồn là cô ấy không thể sống cùng với tôi. Florida sẽ là nơi an nghỉ tuyệt vời. - Gregory nói, giọng buồn bã.

- Chú mày chắc là sẽ không sao chứ? - Joseph hỏi lại.

- Tôi sẽ không sao đâu, thậm chí ngay cả khi xe có bị xóc đi nữa. Khi nhìn lại, tôi chợt nghĩ Nguyên tắc Gián cuối cùng thật đúng.

Joseph bật các ngón tay và nói:

- Ô, ta đã quên rằng chúng ta mới ngừng lại ở Nguyên tắc số chín.

- Đúng vậy! Mà tốt hơn là tôi nên nói cho anh Nguyên tắc số mười trước khi tôi già thêm chút nữa và quên mất: ***Những Thứ Không Hủy Diệt Được Bạn Sẽ Làm Bạn Mạnh Mẽ Hơn.***

MỤC LỤC

LỜI GIỚI THIỆU	5
✦ CHUONG MỘT	
Bạn không có gì để sợ ngoại trừ chính bản thân mình	9
✦ CHUONG HAI	
Bài học đầu tiên	31
✦ CHUONG BA	
Người bạn đồng hành	45
✦ CHUONG BỐN	
Biết cách lắng nghe tiếng nói của trái tim	57
✦ CHUONG NĂM	
Sức mạnh của một bông hoa	75
✦ CHUONG SÁU	
Hãy luôn là con gián cuối cùng tồn tại!	89
✦ CHUONG BẢY	
Một cuộc dạo chơi trong sân	101
✦ CHUONG TÁM	
Cơ hội từ những thử thách	113

✦ **CHƯƠNG CHÍN**

Ngã rề 131

✦ **CHƯƠNG MƯỜI**

Thay đổi tầm nhìn 143

✦ **CHƯƠNG MƯỜI MỘT**

Bí mật trong túi khúc côn cầu 153

✦ **CHƯƠNG MƯỜI HAI**

Hãy có đôi mắt sau lưng! 159

✦ **CHƯƠNG MƯỜI BA**

Cuộc gặp gỡ bên ngoài 171

✦ **CHƯƠNG MƯỜI BỐN**

Hãy hành động trong khi
kẻ địch còn đang phân vân! 181

✦ **CHƯƠNG MƯỜI LĂM**

Một chuyến đi 191

✦ **CHƯƠNG MƯỜI SÁU**

Nghỉ ngơi để có sức khỏe hành động 201

✦ **CHƯƠNG MƯỜI BẢY**

Chiến lược mới 211

✦ **CHƯƠNG MƯỜI TÁM**

Những thứ không hủy diệt được
bạn sẽ làm bạn mạnh mẽ hơn 219

INTERNATIONAL BESTSELLER
THE WAY OF THE COCKROACH

Chuyện của chú gián

GIẢI PHÁP TỐI ƯU CHO BẠN

Craig Hovey

... Sau khi thương lượng để không bị giết, con gián đồng ý hướng dẫn Joseph **"Mười nguyên tắc của loài Gián"** để giúp anh đạt được thành công như mong muốn.

"Mười Nguyên tắc của loài Gián đều liên quan đến một thách thức quan trọng nhất, đó là việc đương đầu với những biến cố của cuộc sống. Làm thế nào để có thể tồn tại được ở mọi nơi, trong mọi điều kiện cũng như tiếp tục phát triển và tiến hóa lâu dài trong khi những sinh vật thông minh hơn, mạnh mẽ hơn lại bị diệt vong? Đây là một vấn đề mà loài người các anh rất ít quan tâm đến." – Con gián nói.

viết tốt
nam nhất
vietnamthebest

First News

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO **Trí Việt**

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM - Tel: (08) 8227979 - Fax: 8224560
Email: triviet@firstnews.com.vn - Web: www.firstnews.com.vn

CHUYỆN CỦA CHÚ GIÁN -
GIẢI PHÁP TỐI ƯU CHO BẠN

8 935086 808733

C 000 ĐỒNG